

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) 2019/880 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind introducerea și importul bunurilor culturale** 1
- ★ **Regulamentul (UE) 2019/881 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică) și privind certificarea securității cibernetice pentru tehnologia informației și comunicațiilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 526/2013 (Regulamentul privind securitatea cibernetică) ⁽¹⁾** 15

DIRECTIVE

- ★ **Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor ⁽¹⁾** 70
- ★ **Directiva (UE) 2019/883 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind instalațiile portuare de preluare pentru predarea deșeurilor provenite de la nave, de modificare a Directivei 2010/65/UE și de abrogare a Directivei 2000/59/CE ⁽¹⁾** 116
- ★ **Directiva (UE) 2019/884 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Deciziei-cadru 2009/315/JAI a Consiliului în ceea ce privește schimbul de informații privind resortisanții țărilor terțe și în ceea ce privește sistemul european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS) și de înlocuire a Deciziei 2009/316/JAI a Consiliului** 143

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2019/880 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 17 aprilie 2019

privind introducerea și importul bunurilor culturale

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Având în vedere Concluziile Consiliului din 12 februarie 2016 privind combaterea finanțării terorismului, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 2 februarie 2016 privind Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului și Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, ar trebui adoptate norme comune privind comerțul cu țările terțe, astfel încât să se asigure protecția eficace împotriva comerțului ilicit cu bunuri culturale, și împotriva pierderii sau a distrugerii acestora, conservarea patrimoniului cultural al umanității, precum și împiedicarea finanțării terorismului și a spălării de bani prin vânzarea bunurilor culturale obținute prin jaf către cumpărători din Uniune.
- (2) Exploatarea popoarelor și a teritoriilor poate duce la comerț ilicit cu bunuri culturale, în special atunci când acest comerț ilicit își are originea în contextul unui conflict armat. În acest sens, prezentul regulament ar trebui să țină seama mai curând de caracteristicile regionale și locale ale popoarelor și teritoriilor decât de valoarea de piață a bunurilor culturale.
- (3) Bunurile culturale sunt parte a patrimoniului cultural și au adesea o importanță culturală, artistică, istorică și științifică majoră. Patrimoniul cultural constituie unul dintre elementele de bază ale civilizației având, printre altele, o valoare simbolică, și fiind parte din memoria culturală a umanității. El îmbogățește viața culturală a tuturor popoarelor și îi unește pe oameni prin memoria comună, cunoaștere și dezvoltarea civilizației. Prin urmare, patrimoniul ar trebui să fie protejat împotriva însușirii ilegale și a jafului. Jefuirea siturilor arheologice a avut loc dintotdeauna, însă în prezent a ajuns la scară industrială și, împreună cu comerțul cu bunurile culturale dezgropate în mod ilegal, sunt infracțiuni grave care provoacă suferințe importante celor afectați în mod direct sau indirect. Comerțul ilicit cu bunuri culturale contribuie, în multe cazuri, la impunerea cu forța a unei omogenizări culturale sau a unei pierderi forțate a identității culturale, în timp ce jefuirea bunurilor culturale duce, printre altele, la dezintegrarea culturilor. Atât timp cât este posibilă implicarea în comerțul lucrativ cu bunuri culturale dezgropate în mod ilegal și obținerea de profit din acestea fără riscuri notabile, aceste săpături și jafuri vor continua. Datorită valorii economice și artistice a bunurilor culturale, pentru acestea există o cerere puternică pe piața internațională. Lipsa unor măsuri legale internaționale puternice și aplicarea ineficientă a oricăror măsuri care există conduce la transferul acestor bunuri către economia subterană. În consecință, Uniunea ar trebui să interzică introducerea pe teritoriul său vamal a bunurilor culturale exportate ilegal din țări terțe, punând un accent

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 12 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

⁽²⁾ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

deosebit pe bunurile culturale care provin din țări terțe afectate de conflicte armate, în special atunci când aceste bunuri culturale au fost comercializate în mod ilicit de către organizații teroriste sau alte organizații criminale. Deși această interdicție generală nu ar trebui să presupună controale sistematice, statelor membre ar trebui să li se permită să intervină atunci când primesc informații privind transporturi suspecte și să ia toate măsurile care se impun pentru a intercepta bunurile culturale exportate ilicit.

- (4) Având în vedere normele diferite aplicabile în statele membre în ceea ce privește importul de bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii, ar trebui să se ia măsuri în special pentru a garanta că anumite importuri de bunuri culturale fac obiectul unor controale uniforme la intrarea lor pe teritoriul vamal al Uniunii, pe baza proceselor, procedurilor și instrumentelor administrative existente menite să asigure o punere în aplicare uniformă a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.
- (5) Protecția bunurilor culturale care sunt considerate tezaur național al statelor membre este deja reglementată de Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului ⁽⁴⁾ și de Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾. În consecință, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice bunurilor culturale care au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii. Normele comune introduse prin prezentul regulament ar trebui să vizeze tratamentul vamal al bunurilor culturale din afara Uniunii care intră pe teritoriul vamal al Uniunii. În scopul prezentului regulament, teritoriul vamal relevant ar trebui să fie teritoriul vamal al Uniunii în momentul importului.
- (6) Măsurile de control care trebuie puse în aplicare în cazul zonelor libere și al așa-numitelor „porturi libere” ar trebui să aibă un domeniu de aplicare cât mai larg cu putință în ceea ce privește regimurile vamale vizate, pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin exploatarea zonelor libere respective, care pot fi utilizate pentru proliferarea continuă a comerțului ilicit. Așadar, respectivele măsuri de control ar trebui să vizeze nu numai bunurile culturale puse în liberă circulație, ci și cele plasate sub un regim vamal special. Acest domeniu de aplicare nu ar trebui însă să depășească obiectivul de prevenire a intrării bunurilor culturale exportate ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii. În consecință, măsurile de control sistematic ar trebui să excludă tranzitul, incluzând însă punerea în liberă circulație și unele dintre regimurile vamale speciale sub care pot fi plasate bunurile care intră pe teritoriul vamal al Uniunii.
- (7) Multe țări terțe și majoritatea statelor membre sunt familiarizate cu definițiile utilizate în Convenția UNESCO privind mijloacele de interdicție și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate culturală, semnată la Paris la 14 noiembrie 1970 („Convenția UNESCO din 1970”), la care sunt părți un număr semnificativ de state membre, și în Convenția UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal, semnată la Roma la 24 iunie 1995. Din acest motiv, definițiile utilizate în prezentul regulament sunt bazate pe respectivele definiții.
- (8) Legalitatea exporturilor bunurilor culturale ar trebui examinată în principal pe baza legilor și reglementărilor din țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale respective. Cu toate acestea, pentru a nu împiedica în mod nejustificat comerțul legitim, unei persoane care intenționează să importe bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui, în anumite cazuri, să i se permită în mod excepțional să prezinte dovezi ale exportului licit dintr-o țară terță diferită, în care s-au aflat bunurile culturale înainte de expedierea lor în Uniune. Această excepție ar trebui să se aplice în cazurile în care țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau atunci când exportul bunurilor culturale în cauză a avut loc înainte de intrarea în vigoare a Convenției UNESCO din 1970, mai exact la 24 aprilie 1972. Pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin simpla trimitere de bunuri culturale exportate în mod ilegal într-o altă țară terță înainte de importul lor în Uniune, aceste excepții ar trebui să se aplice în situația în care bunurile culturale s-au aflat într-o țară terță pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare. Dacă aceste condiții sunt îndeplinite în cazul mai multor țări, țara relevantă ar trebui să fie ultima dintre aceste țări, înainte de introducerea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii.
- (9) Articolul 5 din Convenția UNESCO din 1970 solicită statelor care sunt părți la convenție instituirea unuia sau mai multor servicii naționale pentru protecția bunurilor culturale împotriva importului, exportului și transferului de proprietate ilicit. Serviciile naționale respective ar trebui dotate cu personal calificat suficient pentru a asigura protecția menționată în conformitate cu această convenție, și pentru a permite colaborarea activă necesară dintre autoritățile competente ale statelor membre care sunt părți la convenție, în materie de securitate și în lupta împotriva importului ilegal de bunuri culturale, în special din zonele afectate de conflictele armate.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (JO L 39, 10.2.2009, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

- (10) Pentru a nu împiedica în mod disproportionat comerțul cu bunuri culturale peste frontiera externă a Uniunii, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai bunurilor culturale peste o anumită vechime, care este stabilită de prezentul regulament. În plus, este oportun să se stabilească un prag financiar în scopul de a exclude bunurile culturale cu valoare mai mică de la aplicarea condițiilor și procedurilor pentru importul acestora pe teritoriul vamal al Uniunii. Datorită acelor praguri, măsurile prevăzute de prezentul regulament se vor concentra asupra acelor bunuri culturale cu cea mai mare probabilitate de a fi vizate de jefuitori în zonele de conflict, fără a exclude alte bunuri al căror control este necesar pentru a asigura protecția patrimoniului cultural.
- (11) Comerțul ilicit cu bunuri culturale obținute prin jaf a fost identificat ca o posibilă sursă de finanțare a terorismului și de spălare de bani în cadrul evaluării la nivel supranațional a riscurilor legate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, care afectează piața internă.
- (12) Întrucât anumite categorii de bunuri culturale, și anume obiectele arheologice și elementele unor monumente, sunt deosebit de vulnerabile la jafuri și distrugere, este necesar să se prevadă un sistem de control mai riguros înainte ca acestora să li se permită să intre pe teritoriul vamal al Uniunii. Un astfel de sistem ar trebui să impună prezentarea unei licențe de import eliberate de autoritatea competentă dintr-un stat membru înainte de punerea în liberă circulație a bunurilor culturale respective în Uniune sau de plasarea lor sub un regim vamal special, altul decât tranzitul. Persoanele care doresc să obțină o altfel de licență ar trebui să fie în măsură să demonstreze legalitatea exportului din țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale, prin documentele justificative și dovezile corespunzătoare, cum ar fi certificate de export, titluri de proprietate, facturi, contracte de vânzare, documente de asigurare, documente de transport și evaluări ale experților. Pe baza unor cereri complete și corecte, autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să decidă asupra eliberării fără întârzieri nejustificate a unei licențe. Toate licențele de import ar trebui să fie stocate într-un sistem electronic.
- (13) O icoană este orice reprezentare a unei personalități religioase sau a unui eveniment religios. Aceasta poate fi produsă pe diverse suporturi și în diverse dimensiuni și poate fi în formă monumentală sau portabilă. În cazurile în care aceasta a făcut parte, de exemplu, din interiorul unei biserici, al unei mănăstiri, al unei capele, fie ca element de sine stătător, fie ca parte a mobilierului arhitectural, de exemplu un iconostas sau un suport pentru icoane, este o parte vitală și inseparabilă a serviciului divin și a vieții liturgice, și ar trebui considerată ca făcând parte integrantă dintr-un monument religios care a fost dezmembrat. Chiar și în cazurile în care nu se cunoaște cărui monument specific i-a aparținut icoana, însă există dovezi că aceasta a făcut parte integrantă dintr-un monument, în special atunci când prezintă semne sau elemente care indică faptul că a făcut parte dintr-un iconostas sau un suport pentru icoane, icoana ar trebui să fie totuși încadrată în categoria „elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate”, menționate în anexă.
- (14) Ținând seama de natura specifică a bunurilor culturale, rolul autorităților vamale este extrem de important și acestea ar trebui să poată, dacă este necesar, să solicite informații suplimentare de la declarant și să analizeze bunurile culturale procedând la o examinare fizică.
- (15) Pentru categoriile de bunuri culturale pentru importul cărora nu se solicită licență de import, persoanele care doresc să importe astfel de bunuri pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui să depună o declarație prin care să certifice și să își asume responsabilitatea pentru legalitatea exportului din țara terță și să ofere informații suficiente pentru identificarea bunurilor culturale respective de către autoritățile vamale. Pentru a facilita procedura și din motive de securitate juridică, informațiile despre bunurile culturale ar trebui să fie furnizate prin intermediul unui document standardizat. Pentru descrierea bunurilor culturale ar putea fi utilizat standardul Object ID recomandat de UNESCO. Deținătorul bunurilor ar trebui să înregistreze acele detalii într-un sistem electronic pentru a facilita identificarea de către autoritățile vamale, pentru a permite analiza de risc și controale specifice și pentru a asigura trasabilitatea după intrarea bunurilor culturale pe piața internă.
- (16) În contextul sistemului de ghișeu unic al UE pentru vămi, Comisia ar trebui să aibă responsabilitatea de a institui un sistem electronic centralizat pentru transmiterea cererilor de licențe de import și a declarațiilor importatorilor, precum și pentru stocarea informațiilor și pentru schimbul de informații între autoritățile statelor membre, în special în ceea ce privește declarațiile importatorilor și licențele de import.
- (17) Ar trebui să fie posibil ca prelucrarea datelor în temeiul prezentului regulament să includă și datele cu caracter personal și ca astfel de prelucrare să fie efectuată în conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre și Comisia ar trebui să prelucreze date cu caracter personal numai în scopurile prezentului regulament sau în circumstanțe justificate în mod corespunzător, în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmării penale a infracțiunilor sau în scopul executării sancțiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora. Orice colectare, divulgare, transmitere, comunicare și orice altă formă de prelucrare

a datelor cu caracter personal în cadrul domeniului de aplicare al prezentului regulament ar trebui să facă obiectul cerințelor Regulamentelor (UE) 2016/679 ⁽⁶⁾ și (UE) 2018/1725 ⁽⁷⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului. Prelucrarea datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament ar trebui să respecte și dreptul la respectarea vieții private și de familie, recunoscut de articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a Consiliului Europei, precum și dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, recunoscute de articolul 7 și, respectiv, articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

- (18) Bunurile culturale care nu au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii, dar care au fost exportate ca bunuri ale Uniunii nu ar trebui să facă obiectul obligației de prezentare a unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului atunci când sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Uniunii ca mărfuri reintroduse în sensul Regulamentului (UE) nr. 952/2013.
- (19) Admiterea temporară a bunurilor culturale în scopuri educaționale, științifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituții academice sau cooperării între muzee sau instituții similare nu ar trebui să facă obiectul obligației de prezentare a unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului.
- (20) Depozitarea bunurilor culturale din țări afectate de conflicte armate sau de un dezastru natural în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiții de siguranță și conservarea lor de către sau sub supravegherea unei autorități publice nu ar trebui să fie condiționată de prezentarea unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului.
- (21) Pentru a facilita prezentarea bunurilor culturale la târguri de artă comerciale, nu ar trebui să fie necesară o licență de import atunci când bunurile culturale se află sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, și atunci când în locul licenței de import este furnizată o declarație a importatorului. Cu toate acestea, prezentarea unei licențe de import ar trebui să fie necesară în cazul în care astfel de bunuri culturale urmează să rămână în Uniune după încheierea târgului de artă.
- (22) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a adopta dispoziții detaliate pentru: bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse sau admiterea temporară a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii și păstrarea în siguranță a acestora, modelele de cereri de licențe de import și de formulare de licență de import, modele de declarații ale importatorilor precum și documentele însoțitoare necesare, și alte norme procedurale privind depunerea și prelucrarea acestora. Comisia ar trebui să i se confere competențe de executare și în ceea ce privește stabilirea modalităților de creare a unui sistem electronic pentru transmiterea cererilor de licențe de import și a declarațiilor importatorilor, pentru stocarea informațiilor și pentru schimbul de informații între statele membre. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾.
- (23) Pentru a asigura o coordonare eficace și a evita suprapunerea eforturilor atunci când organizează formări, activități de consolidare a capacităților și campanii de sensibilizare, precum și pentru a comanda studii de cercetare relevante și elaborarea de standarde, după caz, Comisia și statele membre ar trebui să coopereze cu organizații și organisme internaționale, cum ar fi UNESCO, INTERPOL, EUROPOL, Organizația Mondială a Vămirilor, Centrul internațional de studiu al conservării și restaurării bunurilor culturale și Consiliul Internațional al Muzeelor (ICOM).
- (24) Ar trebui colectate și transmise electronic între statele membre și Comisie informații relevante privind fluxurile comerciale de bunuri culturale, pentru a sprijini punerea în aplicare eficientă a regulamentului și a oferi o bază pentru viitoarea evaluare a acestuia. Din motive de transparență și de control public, ar trebui publicate cât mai multe informații posibil. Fluxurile comerciale de bunuri culturale nu pot fi monitorizate eficient doar pe baza valorii sau a greutateii lor. Este esențial să se colecteze pe cale electronică informații cu privire la numărul de articole declarate. Întrucât în Nomenclatura combinată nu este specificată nicio unitate suplimentară de măsură pentru bunurile culturale, este necesar să se prevadă obligația declarării numărului de articole.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (25) Strategia și planul de acțiune ale UE pentru gestionarea riscurilor vamale urmăresc, printre altele, consolidarea capacităților autorităților vamale de a-și spori viteza de reacție la riscurile în materie de bunuri culturale. Ar trebui utilizat cadrul comun de gestionare a riscurilor prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 952/2013, iar informațiile relevante privind riscurile ar trebui să fie comunicate între autoritățile vamale.
- (26) Pentru a beneficia de expertiză din partea organizațiilor și organismelor internaționale care sunt active în domeniul culturii, precum și de experiența lor în ceea ce privește comerțul ilicit cu bunuri culturale, recomandările și orientările emise de aceste organizații și organisme ar trebui luate în considerare în cadrul comun de gestionare a riscurilor atunci când se identifică riscuri legate de bunurile culturale. În special, listele roșii publicate de ICOM ar trebui să servească drept orientări pentru identificarea acelor țări terțe al căror patrimoniu este cel mai expus riscurilor și a bunurilor exportate din aceste țări care ar putea face mai des obiectul comerțului ilicit.
- (27) Este necesar să se organizeze campanii de sensibilizare, destinate cumpărătorilor de bunuri culturale, cu privire la riscurile aferente comerțului ilicit, precum și să se ofere asistență actorilor de pe piață în vederea înțelegerii și a aplicării prezentului regulament. Statele membre ar trebui să implice în diseminarea acestor informații punctele naționale de contact și alte servicii relevante de furnizare de informații.
- (28) Comisia ar trebui să asigure faptul că microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii (IMM) beneficiază de o asistență tehnică adecvată și ar trebui să faciliteze furnizarea de informații către acestea, în vederea punerii în aplicare eficiente a prezentului regulament. IMM-urile stabilite în Uniune și care importă bunuri culturale ar trebui, prin urmare, să beneficieze de programele actuale și viitoare ale Uniunii de sprijinire a competitivității întreprinderilor mici și mijlocii.
- (29) În scopul de a încuraja respectarea legislației și de a descuraja eludarea acesteia, statele membre ar trebui să introducă sancțiuni eficace, proporționate și disuasive pentru nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament și să le comunice Comisiei. Sancțiunile prevăzute de statele membre pentru încălcarea dispozițiilor prezentului regulament ar trebui să aibă un efect de descurajare echivalent la nivelul întregii Uniuni.
- (30) Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile vamale și autoritățile competente convin asupra unor măsuri în temeiul articolului 198 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. Detaliile privind măsurile respective ar trebui să facă obiectul dreptului intern.
- (31) Comisia ar trebui să adopte, fără întârziere, normele de punere în aplicare a prezentului regulament, în special pe cele referitoare la formularele electronice standardizate adecvate pentru a fi utilizate în vederea unei cereri de eliberare a unei licențe de import sau pentru pregătirea unei declarații a importatorului, precum și să instituie apoi sistemul electronic în cel mai scurt timp posibil. Aplicarea dispozițiilor referitoare la licențele de import și la declarațiile importatorilor ar trebui să fie amânată în consecință.
- (32) În conformitate cu principiul proporționalității, este necesar și util, pentru realizarea obiectivelor fundamentale ale prezentului regulament, să se stabilească normele referitoare la procedura de introducere, precum și condițiile și procedurile pentru importul bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii. Prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului respectiv, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește condițiile de introducere a bunurilor culturale și condițiile și procedurile de import al bunurilor culturale, în vederea protejării patrimoniului cultural al umanității și a împiedicării comerțului ilicit cu bunuri culturale, în special în cazul în care un astfel de comerț ilicit ar putea contribui la finanțarea terorismului.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică bunurilor culturale care fie au fost create, fie au fost descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „bunuri culturale” înseamnă orice articol care are importanță pentru arheologie, preistorie, istorie, literatură, artă sau știință, astfel cum este menționat în anexă;

2. „introducerea bunurilor culturale” înseamnă intrarea pe teritoriul vamal al Uniunii a oricăror bunuri culturale care fac obiectul supravegherii vamale sau al controlului vamal pe teritoriul vamal al Uniunii, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 952/2013;
3. „importul bunurilor culturale” înseamnă:
 - (a) punerea în liberă circulație a bunurilor culturale, după cum se prevede la articolul 201 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013; sau
 - (b) includerea bunurilor culturale într-una dintre categoriile următoare de regimuri speciale menționate la articolul 210 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013:
 - (i) depozitare, care cuprinde antrepozitare vamală și zone libere,
 - (ii) utilizare specifică, care cuprinde admiterea temporară și destinația finală,
 - (iii) perfecționare activă;
4. „titularul bunurilor” înseamnă titularul mărfurilor, astfel cum este definit la articolul 5 punctul 34 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;
5. „autorități competente” înseamnă autoritățile publice desemnate de statele membre pentru a elibera licențe de import.

Articolul 3

Introducerea și importul bunurilor culturale

(1) Este interzisă introducerea bunurilor culturale menționate în partea A din anexă care au fost îndepărtate de pe teritoriul țării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care încalcă legile și reglementările din țara respectivă.

Autoritățile vamale și autoritățile competente iau orice măsuri adecvate atunci când există o tentativă de a introduce bunurile culturale menționate la primul paragraf.

(2) Importul bunurilor culturale enumerate în părțile B și C din anexă este permis numai cu condiția furnizării:

(a) unei licențe de import eliberate în conformitate cu articolul 4 sau

(b) unei declarații a importatorului depuse în conformitate cu articolul 5.

(3) Licența de import sau declarația importatorului menționată la alineatul (2) din prezentul articol se furnizează autorităților vamale în conformitate cu articolul 163 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor furnizează licența de import sau declarația importatorului în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu articolul 245 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

(4) Alineatul (2) din prezentul articol nu se aplică:

(a) bunurilor culturale care sunt mărfuri reintroduse, în sensul articolului 203 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

(b) importului de bunuri culturale în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiții de siguranță de către sau sub supravegherea unei autorități publice, cu intenția de a reintroduce aceste bunuri culturale atunci când situația o permite;

(c) admiterii temporare, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii în scopuri educaționale, științifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituții academice sau în scopul cooperării între muzee sau instituții similare.

(5) Nu se solicită licență de import pentru bunurile culturale care au fost plasate sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, în cazul în care astfel de bunuri urmează să fie prezentate la târguri de artă comerciale. În aceste cazuri, trebuie furnizată o declarație a importatorului în conformitate cu procedura de la articolul 5 din prezentul regulament.

Cu toate acestea, în cazul în care respectivele bunuri culturale sunt plasate ulterior sub un alt regim vamal menționat la articolul 2 punctul 3 din prezentul regulament, este necesară o licență de import eliberată în conformitate cu articolul 4 din prezentul regulament.

(6) Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, dispozițiile detaliate pentru bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse, pentru importul de bunuri culturale în vederea păstrării lor în condiții de siguranță și pentru admiterea temporară a bunurilor culturale, astfel cum se menționează la alineatele (4) și 5 din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

(7) Alineatul (2) din prezentul articol nu aduce atingere altor măsuri adoptate de Uniune în conformitate cu articolul 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(8) Atunci când se depune o declarație vamală pentru importul de bunuri culturale enumerate în părțile B și C din anexă, numărul de articole se indică cu ajutorul unității suplimentare, astfel cum figurează în anexă. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor trebuie să indice numărul de articole în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu articolul 245 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

Articolul 4

Licența de import

(1) Importul bunurilor culturale enumerate în partea B din anexă, altele decât cele prevăzute la articolul 3 alineatele (4) și (5), este condiționat de prezentarea unei licențe de import. Licența de import se eliberează de autoritatea competentă din statul membru în care bunurile culturale sunt plasate pentru prima dată sub unul dintre regimurile vamale menționate la articolul 2 punctul 3.

(2) Licențele de import eliberate de autoritățile competente ale statelor membre în conformitate cu prezentul articol sunt valabile în întreaga Uniune.

(3) O licență de import eliberată în conformitate cu prezentul articol nu poate fi considerată drept o dovadă a provenienței sau a proprietății legale a bunurilor culturale în cauză.

(4) Titularul bunurilor solicită, prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8, să îi fie eliberată o licență de import de către autoritatea competentă a statului membru menționată la alineatul (1) din prezentul articol. Cererea este însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate din țara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile și reglementările acestei țări, sau care să dovedească absența unor astfel de legi și reglementări în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul acesteia.

Prin derogare de la primul paragraf, în locul celor menționate în acesta, cererea poate fi însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile și reglementările ultimei țări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

(a) țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie; sau

(b) bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din țara în care au fost create sau descoperite.

(5) Dovezile referitoare la faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate în conformitate cu alineatul (4) se furnizează sub forma certificatelor de export sau a licențelor de export în cazul în care țara respectivă a stabilit astfel de documente pentru exportul bunurilor culturale la momentul exportului.

(6) Autoritatea competentă verifică dacă cererea este completă. Autoritatea în cauză cere solicitantului, în termen de 21 de zile de la primirea cererii, să prezinte eventuale informații sau documente suplimentare sau care lipsesc.

(7) În termen de 90 de zile de la primirea cererii complete, autoritatea competentă o verifică și decide dacă să elibereze licența de import sau să respingă cererea.

Autoritatea competentă respinge cererea în cazul în care:

- (a) deține informații sau are motive rezonabile să creadă că bunurile culturale au fost îndepărtate de pe teritoriul țării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care a încălcat legile și reglementările țării respective;
- (b) nu i-au fost furnizate dovezile prevăzute la alineatul (4);
- (c) deține informații sau are motive rezonabile să creadă că titularul bunurilor nu le-a achiziționat pe căi legale; sau
- (d) a fost informată că sunt în curs de examinare cereri de restituire a bunurilor culturale respective din partea autorităților țării în care au fost create sau descoperite.

(8) În cazul respingerii cererii, decizia administrativă menționată la alineatul (7), împreună cu o expunere de motive și informații privind procedura de contestare, este comunicată solicitantului fără întârziere.

(9) Atunci când depune o cerere de eliberare a unei licențe de import al unor bunuri culturale, licență pentru care i-a fost deja respinsă o cerere, solicitantul informează autoritatea competentă la care depune cererea cu privire la această respingere anterioară.

(10) În cazul în care un stat membru respinge o cerere, această respingere, precum și motivele care au stat la baza ei se comunică celuilalt stat membru și Comisiei prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8.

(11) Statele membre desemnează fără întârziere autoritățile competente pentru eliberarea licențelor de import în conformitate cu prezentul articol. Statele membre transmit Comisiei datele de contact ale autorităților competente și orice modificări ale acestor date.

Comisia publică datele de contact ale autorităților competente, precum și eventualele modificări ale acestor date, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

(12) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul și formatul cererii de eliberare a licenței de import și indică eventualele documente justificative care să dovedească proveniența legală a bunurilor culturale în cauză, precum și modalitățile procedurale de depunere și prelucrare a unei astfel de cereri. Pentru stabilirea acestor elemente, Comisia depune toate eforturile pentru a asigura aplicarea uniformă de către autoritățile competente a procedurilor de acordare a licențelor de import. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 5

Declarația importatorului

(1) Importul bunurilor culturale enumerate în partea C din anexă necesită prezentarea unei declarații a importatorului pe care titularul bunurilor o înregistrează prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8.

(2) Declarația importatorului cuprinde:

- (a) o declarație semnată de titularul bunurilor care să ateste că bunurile culturale au fost exportate din țara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile și reglementările aflate în vigoare în această țară în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul său și
- (b) un document standardizat care descrie bunurile culturale în cauză suficient de detaliat pentru a permite identificarea acestora de către autorități și efectuarea unei analize de risc și a unor controale punctuale.

Prin derogare de la litera (a) din primul paragraf, în locul celor menționate în aceasta, în declarație se poate atesta că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile și reglementările ultimei țări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

- (a) țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau
- (b) bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din țara în care au fost create sau descoperite.

(3) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul standardizat și formatul declarației importatorului precum și modalitățile procedurale pentru depunerea acestora și trebuie să indice eventualele documente justificative care să dovedească proveniența legală a bunurilor culturale în cauză, care ar trebui să se afle în posesia titularului bunurilor, precum și normele de prelucrare a declarației importatorului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 6

Birourile vamale competente

Statele membre pot limita numărul birourilor vamale care au competența de a trata importul bunurilor culturale care fac obiectul prezentului regulament. În cazul în care aplică o astfel de restricție, statele membre transmit Comisiei datele de contact ale respectivelor birouri vamale și orice modificări ale acestor date.

Comisia publică datele de contact ale birourilor vamale competente, precum și eventualele modificări ale acestor date, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Articolul 7

Cooperarea administrativă

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament, statele membre asigură cooperarea între autoritățile lor vamale, precum și între acestea și autoritățile competente menționate la articolul 4.

Articolul 8

Utilizarea unui sistem electronic

(1) Stocarea și schimbul de informații între autoritățile statelor membre, în special în ceea ce privește licențele de import și declarațiile importatorilor, se realizează prin intermediul unui sistem electronic centralizat.

În cazul unei avarii temporare a sistemului electronic, pot fi utilizate în mod temporar alte mijloace pentru stocarea și schimbul de informații.

(2) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare:

(a) modalitățile de punere în funcțiune, operare și întreținere a sistemului electronic, astfel cum sunt menționate la alineatul (1);

(b) modalitățile detaliate de depunere, prelucrare, stocare și schimb de informații între autoritățile statelor membre prin intermediul sistemului electronic sau prin alte mijloace, astfel cum sunt menționate la alineatul (1).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2) până la 28 iunie 2021.

Articolul 9

Instituirea unui sistem electronic

Comisia instituie sistemul electronic menționat la articolul 8. Sistemul electronic intră în funcțiune în termen de cel mult patru ani de la data intrării în vigoare a primului dintre actele de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (2).

Articolul 10

Protecția datelor cu caracter personal și perioadele de păstrare a datelor

(1) Autoritățile vamale și autoritățile competente ale statelor membre acționează în calitate de operatori ai datelor cu caracter personal pe care le-au obținut în temeiul articolelor 4, 5 și 8.

(2) Prelucrarea datelor cu caracter personal în baza prezentului regulament are loc numai în scopurile definite la articolul 1 alineatul (1).

(3) Datele cu caracter personal obținute în conformitate cu articolele 4, 5 și 8 sunt accesate numai de către personalul autorizat în mod corespunzător al autorităților și sunt protejate în mod adecvat împotriva accesului sau comunicării neautorizate. Ele nu pot fi divulgate sau comunicate fără autorizarea scrisă expresă din partea autorității care a obținut inițial informațiile. Cu toate acestea, o astfel de autorizație nu este necesară în cazul în care autoritățile sunt obligate să divulge sau să comunice informațiile respective în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în cauză, în special în legătură cu procedurile judiciare.

(4) Autoritățile stochează datele cu caracter personal obținute în temeiul articolelor 4, 5 și 8 pentru o perioadă de 20 de ani de la data la care au fost obținute datele. La expirarea perioadei respective, aceste date cu caracter personal se șterg.

Articolul 11

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a garanta punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Până la 28 decembrie 2020, statele membre notifică Comisiei normele privind sancțiunile aplicabile în cazul introducerii de bunuri culturale într-un mod care încalcă articolul 3 alineatul (1) și măsurile conexe.

Până la 28 iunie 2025, statele membre notifică Comisiei normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament, în special în cazul prezentării de declarații false sau informații false și măsurile conexe.

Statele membre notifică Comisiei, fără întârziere, orice modificare ulterioară care vizează normele respective.

Articolul 12

Cooperarea cu țările terțe

În domeniile care fac obiectul activităților sale și în măsura necesară pentru îndeplinirea sarcinilor sale prevăzute în prezentul regulament, Comisia poate organiza activități de formare și de consolidare a capacităților pentru țările terțe, în cooperare cu statele membre.

Articolul 13

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 14

Raportare și evaluare

(1) Statele membre furnizează Comisiei informații privind punerea în aplicare a prezentului regulament.

În acest scop, Comisia adresează statelor membre chestionare relevante. Statele membre au la dispoziție șase luni de la primirea chestionarului pentru a comunica Comisiei informațiile solicitate.

(2) În termen de trei ani de la data la care prezentul regulament devine aplicabil în întregime și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Raportul este pus la dispoziția publicului și include informații statistice relevante atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național, cum ar fi numărul de licențe de import eliberate și de cereri respinse, precum și numărul de declarații ale importatorilor depuse. Acesta cuprinde o analizare a punerii efective în aplicare, inclusiv a impactului asupra operatorilor economici din Uniune, îndeosebi asupra IMM-urilor.

(3) Până la 28 iunie 2020 și, ulterior, la fiecare 12 luni, până când sistemul electronic prevăzut la articolul 9 este instituit, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind progresele înregistrate în ceea ce privește adoptarea actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și instituirea sistemului electronic prevăzut la articolul 9.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 16***Aplicarea**

- (1) Prezentul regulament se aplică de la data intrării sale în vigoare.
- (2) În pofida alineatului (1):
 - (a) articolul 3 alineatul (1) se aplică de la 28 decembrie 2020;
 - (b) articolul 3 alineatele (2)-(5), (7) și (8), articolul 4 alineatele (1)-(10), articolul 5 alineatele (1) și (2) și articolul 8 alineatul (1) se aplică de la data la care sistemul electronic menționat la articolul 8 devine operațional sau cel târziu de la 28 iunie 2025. Comisia publică data la care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la prezentul alineat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA

ANEXĂ

Partea A. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 3 alineatul (1)

-
- (a) colecții și specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie și anatomie sau obiecte care prezintă un interes paleontologic;
-
- (b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria științei și tehnicii și istoria militară și socială, precum și cu viața conducătorilor, gânditorilor, savanților și artiștilor și cu evenimente de importanță națională;
-
- (c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate, dar și clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;
-
- (d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ⁽¹⁾;
-
- (e) obiecte de antichitate mai vechi de o sută de ani, precum inscripțiile, monedele și sigiliile gravate;
-
- (f) obiecte de interes etnologic;
-
- (g) obiecte de interes artistic, și anume:
- (i) tablouri, picturi și desene realizate în întregime manual, pe orice suport și din orice material (excluzând desenele industriale și articolele manufacturate decorate manual);
 - (ii) lucrări originale de artă monumentală și de sculptură, din orice material;
 - (iii) gravuri, stampe și litografii originale;
 - (iv) asamblaje și montaje artistice originale, din orice material;
-
- (h) manuscrise rare și incunabule;
-
- (i) cărți, documente și publicații vechi de interes deosebit (istorice, artistice, științifice, literare etc.), izolate sau în colecții;
-
- (j) timbre poștale, timbre fiscale și analoge, izolate sau în colecții;
-
- (k) arhive, inclusiv arhive fonografice, fotografice și cinematografice;
-
- (l) piese de mobilier mai vechi de o sută de ani și instrumente muzicale vechi.
-
- ⁽¹⁾ Icoanele și statuile liturgice, chiar și cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparținând acestei categorii.
-

Partea B. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 4

Categoriile de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate și clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;	ex 9705; ex 9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăți (p/st)
(d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ⁽¹⁾ ;	ex 9705; ex 9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăți (p/st)

⁽¹⁾ Icoanele și statuile liturgice, chiar și cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparținând acestei categorii.

Partea C. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 5

Categoriile de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(a) colecții și specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie și anatomie sau obiecte care prezintă un interes paleontologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria științei și tehnicii și istoria militară și socială, precum și cu viața conducătorilor, gânditorilor, savanților și artiștilor și cu evenimente de importanță națională;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(e) obiecte de antichitate, precum inscripțiile, monedele și sigiliile gravate;	ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(f) obiecte de interes etnologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(g) obiecte de interes artistic, și anume:				
(i) tablouri, picturi și desene realizate în întregime manual, pe orice suport și din orice material (excluzând desenele industriale și articolele manufacturate decorate manual);	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)

Categoriile de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(ii) lucrări originale de artă monumentală și de sculptură, din orice material;	ex 9703	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(iii) gravuri, stampe și litografii originale;	ex 9702	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(iv) asamblaje și montaje artistice originale, din orice material;	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(h) manuscrise rare și incunabule;	ex 9702; ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(i) cărți, documente și publicații vechi de interes deosebit (istorice, artistice, științifice, literare etc.) izolate sau în colecții.	ex 9705; ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)

REGULAMENTUL (UE) 2019/881 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 17 aprilie 2019****privind ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică) și privind certificarea securității cibernetice pentru tehnologia informației și comunicațiilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 526/2013 (Regulamentul privind securitatea cibernetică)****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Rețelele și sistemele informatice și rețelele și serviciile de comunicații îndeplinesc un rol vital pentru societate și au devenit coloana vertebrală a creșterii economice. Tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) stă la baza sistemelor complexe care sprijină activitățile de zi cu zi ale societății, asigură funcționarea economiei în sectoare-cheie cum ar fi sănătatea, energia, finanțele și transporturile și, mai ales, susține funcționarea pieței interne.
- (2) În prezent, rețelele și sistemele informatice sunt utilizate la scară generală de cetățenii, organizațiile și întreprinderile din întreaga Uniune. Digitalizarea și conectivitatea sunt pe cale să devină caracteristici principale ale unui număr tot mai mare de produse și servicii, preconizându-se că, odată cu apariția internetului obiectelor, un număr extrem de mare de dispozitive digitale conectate vor intra în folosință în Uniune în următorul deceniu. Deși numărul dispozitivelor conectate la internet este în creștere, securitatea și reziliența nu sunt incluse suficient din faza de concepere, ceea ce duce la o securitate cibernetică insuficientă. În acest context, din cauză că certificarea nu este utilizată decât într-o măsură limitată, utilizatorii persoane fizice, organizații sau întreprinderi nu dispun de suficiente informații despre caracteristicile de securitate cibernetică ale produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC, ceea ce erodează încrederea în soluțiile digitale. Rețelele și sistemele informatice sunt capabile să susțină toate aspectele vieților noastre și de a determina creșterea economică a Uniunii. Acestea sunt elemente fundamentale pentru realizarea pieței unice digitale.
- (3) Creșterea gradului de digitalizare și conectivitate duce la agravarea riscurilor pentru securitatea cibernetică, societatea, în general, devenind astfel mai vulnerabilă la amenințările cibernetice, iar pericolele cu care se confruntă persoanele fizice, mai ales persoanele vulnerabile precum copiii, fiind extrem de mari. Pentru a atenua riscurile menționate, este necesar să fie luate toate măsurile pentru îmbunătățirea securității cibernetice în Uniune, astfel încât rețelele și sistemele informatice, rețelele de comunicații, produsele, serviciile și dispozitivele digitale utilizate de cetățeni, organizații și întreprinderi – de la întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei ⁽⁴⁾, la operatorii de infrastructuri critice – să fie mai bine protejate împotriva amenințărilor cibernetice.

⁽¹⁾ JO C 227, 28.6.2018, p. 86.⁽²⁾ JO C 176, 23.5.2018, p. 29.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 12 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.⁽⁴⁾ Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

- (4) Punând la dispoziția publicului informații relevante, Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Informațiilor (ENISA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 526/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ contribuie la dezvoltarea sectorului securității cibernetice în Uniune, mai ales în ceea ce privește IMM-urile și întreprinderile nou-înființate. ENISA ar trebui să depună eforturi să coopereze mai îndeaproape cu universitățile și cu institutele de cercetare, pentru a contribui la reducerea dependenței de produse și servicii de securitate cibernetică din afara Uniunii, precum și la consolidarea lanțurilor de aprovizionare din interiorul Uniunii.
- (5) În condițiile în care atacurile cibernetice sunt în creștere, o economie și o societate conectate mai vulnerabile la amenințările și atacurile cibernetice necesită protecție mai puternică. Cu toate acestea, deși atacurile cibernetice sunt adesea transfrontaliere, competența și răspunsurile oferite de politicile autorităților de securitate cibernetică și de aplicare a legii sunt predominant naționale. Incidentele de mare amploare ar putea să perturbe furnizarea serviciilor esențiale pe întregul teritoriu al Uniunii. Aceasta necesită răspunsul și gestionarea crizelor la nivelul Uniunii în mod eficace și coordonat, bazându-se pe politicile specifice și pe instrumentele mai generale de solidaritate europeană și asistență reciprocă. În plus, pentru factorii de decizie politică, pentru industrie și pentru utilizatori este important să existe o evaluare periodică a situației în materie de securitate cibernetică și reziliență în Uniune, bazată de la date fiabile la nivelul Uniunii, precum și prognoze sistematice ale evoluțiilor, provocărilor și amenințărilor viitoare, la nivelul Uniunii și la nivel mondial.
- (6) Având în vedere intensificarea provocărilor în materie de securitate cibernetică cu care se confruntă Uniunea, este nevoie de un set cuprinzător de măsuri care să se bazeze pe acțiunile anterioare ale Uniunii și să promoveze obiective care se consolidează reciproc. Printre aceste obiective se numără sporirea și mai mult a capacitățile și a gradului de pregătire ale statelor membre și ale întreprinderilor, precum și îmbunătățirea cooperării, a schimbului de informații și coordonării între statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii. Mai mult decât atât, amenințările cibernetice nu se opresc la frontiere, motiv pentru care este necesară dezvoltarea capacităților la nivelul Uniunii care ar putea completa acțiunea statelor membre, în special în cazul incidentelor și al crizelor cibernetice transfrontaliere de mare amploare, luând în considerare totodată importanța de a se menține și de a se consolida și mai mult capacitățile naționale de a răspunde la amenințările cibernetice, oricare ar fi amploarea acestora.
- (7) De asemenea, sunt necesare eforturi suplimentare pentru a spori gradul de sensibilizare a cetățenilor, organizațiilor și întreprinderilor cu privire la aspectele legate de securitatea cibernetică. În plus, având în vedere că incidentele subminează încrederea în furnizorii de servicii digitale și chiar în piața unică digitală, mai ales în rândul consumatorilor, ar trebui consolidată și mai mult încrederea, oferind în mod transparent informații despre nivelul de securitate al produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC, subliniind că nici măcar un nivel ridicat de securitate cibernetică nu poate garanta că un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC este pe deplin sigur. O creștere a încrederii poate fi facilitată printr-o certificare la nivelul Uniunii care să prevadă cerințe comune în materie de securitate cibernetică și criterii de evaluare aplicabile pe toate piețele naționale și în toate sectoarele.
- (8) Securitatea cibernetică nu e o chestiune legată numai de tehnologie, comportamentul uman fiind la fel de important. Din acest motiv, ar trebui promovată intens „igiena cibernetică”, și anume simple măsuri de rutină care, atunci când sunt introduse și aplicate cu regularitate de cetățeni, de organizații și de întreprinderi, reduc la minimum expunerea acestora la riscurile pe care le presupun amenințările cibernetice.
- (9) În scopul consolidării structurilor Uniunii de securitate cibernetică, este important să se mențină și să se dezvolte capacitățile statelor membre de a răspunde în mod cuprinzător la amenințările cibernetice, inclusiv la incidentele transfrontaliere.
- (10) Întreprinderile și consumatorii individuali ar trebui să dispună de informații exacte despre nivelul de asigurare la care a fost certificată securitatea produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC. În același timp, niciun produs TIC sau serviciu TIC nu este pe deplin sigur din punct de vedere cibernetic și este necesar ca normele de bază de igienă cibernetică să fie promovate și să li se acorde prioritate. Având în vedere disponibilitatea tot mai mare a dispozitivelor aferente internetului obiectelor, sectorul privat poate lua în mod voluntar o serie de măsuri pentru a consolida încrederea în produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC.
- (11) Produsele și sistemele TIC moderne integrează adeseori una sau mai multe tehnologii și componente terțe, cum ar fi module software, biblioteci sau interfețe de programare a aplicațiilor, sau se bazează pe acestea. Această dependență ar putea cauza riscuri suplimentare pentru securitatea cibernetică, dat fiind că vulnerabilitățile prezente în componentele terțe pot afecta și securitatea produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC. În numeroase cazuri, identificarea și documentarea unor astfel de dependențe le permite utilizatorilor finali de produs TIC, servicii TIC și procese TIC să își îmbunătățească activitățile de gestionare a riscurilor pentru securitatea cibernetică, îmbunătățind, de exemplu, gestionarea vulnerabilității în materie de securitate cibernetică și procedurile de remediere a acesteia.

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 526/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor și a Informațiilor (ENISA) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 460/2004 (JO L 165, 18.6.2013, p. 41).

- (12) Organizațiile, producătorii sau furnizorii implicați în conceperea și dezvoltarea produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC ar trebui încurajați să introducă măsuri încă din primele etape de concepere și dezvoltare, să protejeze de la bun început, în cel mai înalt grad posibil, securitatea respectivelor produse, servicii și procese, astfel încât producerea unor atacuri cibernetice să fie prezumată, iar impactul acestora să fie anticipat și redus la minimum (denumită în continuare „securitate începând cu momentul conceperii”). Ar trebui să se asigure securitatea pe întregul ciclu de viață al produsului TIC, serviciului TIC și procesului TIC, printr-o evoluție constantă a proceselor de concepere și de dezvoltare, pentru a se reduce riscul de prejudicii cauzate de exploatarea rău intenționată.
- (13) Întreprinderile, organizațiile și sectorul public ar trebui să configureze produsele TIC, serviciile TIC sau procesele TIC pe care le concep astfel încât să asigure un nivel mai ridicat de securitate, care să îi permită primul utilizator să primească o configurație intrinsecă cu setările cu cel mai ridicat nivel de securitate posibil (denumită în continuare „securitate implicită”) și să reducă astfel sarcina utilizatorilor de a-și configura în mod corespunzător un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC. Securitatea implicită nu ar trebui să necesite o configurare extensivă, o înțelegere tehnică specifică sau un comportament neevident din partea utilizatorului, ci ar trebui să funcționeze cu ușurință și în mod fiabil atunci când este implementată. Dacă, de la caz la caz, în urma unei analize a riscurilor și a utilizării se constată că o astfel de configurare implicită nu este fezabilă, ar trebui să li se recomande utilizatorilor să aleagă configurația cu cel mai ridicat nivel de securitate.
- (14) Regulamentul (CE) nr. 460/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ a instituit ENISA cu scopul de a contribui la obiectivele de asigurare a unui nivel ridicat și eficace al securității rețelelor și a informațiilor în Uniune și la dezvoltarea unei culturi a securității rețelelor și a informațiilor, în beneficiul cetățenilor, al consumatorilor, al întreprinderilor și al administrațiilor publice. Regulamentul (CE) nr. 1007/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾, a prelungit mandatul ENISA până în martie 2012. Regulamentul (UE) nr. 580/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾ a prelungit din nou mandatul ENISA până la 13 septembrie 2013. Regulamentul (UE) nr. 526/2013 a prelungit mandatul ENISA până la 19 iunie 2020.
- (15) Uniunea a luat deja măsuri importante pentru a asigura securitatea cibernetică și a crește încrederea în tehnologiile digitale. În 2013 a fost adoptată Strategia de securitate cibernetică a Uniunii Europene, menită să orienteze politicile prin care Uniunea răspunde la amenințările cibernetice și riscurile pentru securitatea cibernetică. În cadrul eforturilor depuse pentru a proteja mai bine cetățenii în mediul online, primul act legislativ al Uniunii în domeniul securității cibernetice a fost adoptat în 2016 sub forma Directivei (UE) 2016/1148 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾. Directiva (UE) 2016/1148 a instituit cerințe privind capacitățile naționale în domeniul securității cibernetice, a creat primele mecanisme de intensificare a cooperării strategice și operaționale între statele membre și a introdus obligații privind măsurile de securitate și notificările incidentelor în sectoare vitale pentru economie și societate, cum ar fi energia, transporturile, furnizarea și distribuirea de apă potabilă, băncile, infrastructurile pieței financiare, asistența medicală, infrastructurile digitale, precum și furnizorii de servicii digitale esențiale (motoarele de căutare, serviciile de *cloud computing* și piețele online).

ENISA a primit un rol esențial de sprijinire a punerii în aplicare a directivei respective. În plus, combaterea eficace a criminalității informatice se numără printre prioritățile importante ale Agendei europene privind securitatea, contribuind la obiectivul general de obținere a unui nivel ridicat de securitate cibernetică. Alte acte juridice, cum ar fi Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾, Directivele 2002/58/CE ⁽¹¹⁾ și (UE) 2018/1972 ⁽¹²⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, contribuie, de asemenea, la un nivel înalt de securitate cibernetică în cadrul pieței unice digitale.

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 460/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 martie 2004 privind instituirea Agenției Europene pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor (JO L 77, 13.3.2004, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 1007/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 septembrie 2008 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 460/2004 privind instituirea Agenției Europene pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor, în ceea ce privește durata de funcționare a acesteia (JO L 293, 31.10.2008, p. 1).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 580/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 460/2004 privind instituirea Agenției Europene pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor, în ceea ce privește durata de funcționare a acesteia (JO L 165, 24.6.2011, p. 3).

⁽⁹⁾ Directiva (UE) 2016/1148 a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 2016 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune (JO L 194, 19.7.2016, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽¹¹⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

⁽¹²⁾ Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice (JO L 321, 17.12.2018, p. 36).

- (16) De la adoptarea Strategiei de securitate cibernetică a Uniunii Europene, în 2013, și de la ultima revizuire a mandatului ENISA, contextul general de politici a cunoscut schimbări semnificative, întrucât mediul mondial a devenit mai incert și mai puțin sigur. În acest context și în contextul dezvoltării pozitive a rolului ENISA drept punct de referință în materie de consiliere și de expertiză și drept facilitatoare a cooperării și a consolidării capacităților, precum și în cadrul noii politici de securitate cibernetică a Uniunii, este necesar să se revizuiască mandatul ENISA pentru a stabili rolul ce îi revine în ecosistemul de securitate cibernetică rezultat în urma acestor evoluții și pentru a oferi garanția că ENISA contribuie în mod eficace la răspunsul Uniunii la provocările în materie de securitate cibernetică ce își au originea în transformarea radicală a naturii amenințărilor cibernetică, pentru care, astfel cum se recunoaște în evaluarea ENISA, mandatul actual nu este suficient.
- (17) ENISA astfel cum este instituită prin prezentul regulament ar trebui să succeadă ENISA astfel cum a fost instituită prin Regulamentul (UE) nr. 526/2013. ENISA ar trebui să ducă la îndeplinire atribuțiile care îi sunt conferite prin prezentul regulament și prin alte acte juridice ale Uniunii din domeniul securității cibernetică, printre altele prin furnizarea de consiliere și expertiză și prin exercitarea rolului de centru de informare și de cunoștințe al Uniunii. ENISA ar trebui să promoveze schimbul de bune practici între statele membre și părțile interesate din sectorul privat, oferind sugestii în materie de politici Comisiei și statelor membre, acționând ca punct de referință pentru inițiativele de politică sectorială ale Uniunii în ceea ce privește aspectele legate de securitatea cibernetică, încurajând cooperarea operațională între statele membre, precum și între statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii.
- (18) În cadrul Deciziei (CE, Euratom) 2004/97, adoptată de comun acord de reprezentanții statelor membre, reuniți la nivel de șefi de stat sau de guvern⁽¹³⁾, reprezentanții statelor membre au decis că ENISA își va avea sediul într-un oraș din Grecia care urma să fie stabilit de guvernul elen. Statul membru gazdă al ENISA ar trebui să asigure cele mai bune condiții posibile pentru funcționarea optimă și în mod eficient a ENISA. Pentru îndeplinirea adecvată și eficientă a atribuțiilor sale, pentru recrutarea și menținerea personalului, precum și pentru consolidarea eficienței activităților sale de relaționare este indispensabil ca ENISA să aibă un amplasament adecvat care, printre altele, să ofere conexiuni de transport și facilități adecvate pentru soții sau soțiile și copiii care însoțesc membrii personalului ENISA. Dispozițiile necesare ar trebui stabilite într-un acord încheiat între ENISA și statul membru gazdă, după obținerea aprobării consiliului de administrație al ENISA.
- (19) Având în vedere agravarea provocărilor și a riscurilor pentru securitatea cibernetică cu care se confruntă Uniunea, ar trebui crescute resursele financiare și umane alocate ENISA, care să corespundă consolidării rolului și atribuțiilor sale, precum și poziției sale critice în ecosistemul de organizații care apără ecosistemul digital al Uniunii, astfel încât ENISA să își poată îndeplini cu eficacitate atribuțiile care i-au fost conferite prin prezentul regulament.
- (20) ENISA ar trebui să dezvolte și să mențină un nivel ridicat de expertiză și să funcționeze ca punct de referință care să stabilească încrederea în piața unică grație independenței sale, calității consilierii acordate și informațiilor diseminate, transparenței procedurilor și a metodelor sale de operare, precum și eforturilor depuse în îndeplinirea atribuțiilor sale. ENISA ar trebui să sprijine activ eforturile depuse la nivel național și ar trebui să contribuie proactiv la eforturile sale critice în îndeplinindu-și totodată atribuțiile în deplină cooperare cu instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și cu statele membre, evitând orice dublare a activităților și promovând sinergia. În plus, ENISA ar trebui să se bazeze pe informațiile primite de la sectorul privat și alte părți interesate relevante și pe cooperarea cu acestea. Este necesar să se stabilească printr-o serie de atribuții modul în care ENISA își realizează obiectivele, permițându-i în același timp să funcționeze flexibil.
- (21) Pentru a putea sprijini în mod corespunzător cooperarea operațională între statele membre, ENISA ar trebui să își consolideze și mai mult capacitățile și aptitudinile tehnice și umane. ENISA ar trebui să își sporească know-how-ul și capacitățile. ENISA și statele membre ar putea, în mod voluntar, să elaboreze programe pentru experții naționali detașați la ENISA, să creeze rezerve de experți și să facă schimburi de personal.
- (22) ENISA ar trebui să furnizeze asistență Comisiei sub formă de consiliere, avize și analize cu privire la toate chestiunile de competența Uniunii legate de elaborarea, actualizarea și revizuirea politicilor și legislației din domeniul securității cibernetică, precum și de aspectele sectoriale specifice din acest domeniu, pentru a consolida relevanța politicilor și a legislației Uniunii cu o dimensiune de securitate cibernetică și pentru a permite punerea acestora în aplicare în mod coerent la nivel național. ENISA ar trebui să acționeze ca punct de referință în ceea ce privește consilierea și expertiza pentru inițiativele de politică și legislative sectoriale ale Uniunii în cazul în care intervin chestiuni legate de securitatea cibernetică. ENISA ar trebui să informeze periodic Parlamentul European despre activitățile sale.

⁽¹³⁾ Decizia (CE, Euratom) 2004/97 adoptată de comun acord de reprezentanții statelor membre, reuniți la nivel de șefi de stat sau de guvern din 13 decembrie 2003 privind amplasarea sediilor anumitor oficii și agenții ale Uniunii Europene (JO L 29, 3.2.2004, p. 15).

- (23) Nucleul public al internetului deschis, și anume principalele sale protocoale și infrastructură, care constituie un bun public global, oferă funcționalitatea esențială a internetului în ansamblu și susține funcționarea sa normală. ENISA ar trebui să sprijine securitatea nucleului public al internetului deschis și stabilitatea funcționării sale, inclusiv, printre altele, protocoalele-cheie (mai ales DNS, BGP și IPv6), exploatarea sistemului de nume de domenii (cum ar fi operarea tuturor domeniilor de nivel superior) și exploatarea zonei-rădăcină.
- (24) Atribuția fundamentală a ENISA este de a promova punerea în aplicare coerentă a cadrului juridic relevant, în special punerea în aplicare eficace a Directivei (UE) 2016/1148 și a altor instrumente juridice relevante care conțin aspecte legate de securitatea cibernetică, fapt esențial pentru sporirea rezilienței cibernetică. Având în vedere evoluția rapidă a naturii amenințărilor cibernetică, este clar că statele membre trebuie să fie sprijinite printr-o abordare mai cuprinzătoare, bazată pe mai multe politici, a consolidării rezilienței cibernetică.
- (25) ENISA ar trebui să furnizeze asistență statelor membre și instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, venind în sprijinul eforturilor lor de a crea și de a consolida capacitățile și pregătirea necesare pentru a preveni, a detecta și a răspunde la amenințările cibernetică și incidente și în ceea ce privește securitatea rețelelor și a sistemelor informatice. În special, ENISA ar trebui să sprijine dezvoltarea și consolidarea echipelor de intervenție în caz de incidente de securitate informatică (denumite în continuare „echipe CSIRT”) naționale și ale Uniunii prevăzute în Directiva (UE) 2016/1148, astfel încât acestea să ajungă la un nivel comun ridicat de maturitate în Uniune. Activitățile desfășurate de ENISA în privința capacităților operaționale ale statelor membre ar trebui să sprijine activ măsurile luate de statele membre pentru a-și respecta obligațiile în temeiul Directivei (UE) 2016/1148 și, prin urmare, să nu li se substituie.
- (26) ENISA ar trebui, de asemenea, să acorde asistență la elaborarea și actualizarea strategiilor în materie de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice la nivelul Uniunii și, la cerere, la nivelul statelor membre, în special în ceea ce privește securitatea cibernetică, și ar trebui să promoveze diseminarea strategiilor respective și să monitorizeze punerea în aplicare a acestora. Totodată, ENISA ar trebui să contribuie la satisfacerea nevoilor de formare și de materiale de formare, inclusiv nevoile organismelor publice și, dacă este cazul, să asigure în mare măsură formarea formatorilor pe baza cadrului de competențe digitale pentru cetățeni pentru a ajuta statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii să își dezvolte propriile capacități de formare.
- (27) ENISA ar trebui să sprijine statele membre în domeniul sensibilizării și al educării în materie de securitate cibernetică, prin facilitarea unei cooperări mai strânse și a schimbului de bune practici între statele membre. Acest sprijin ar putea să constea în dezvoltarea unei rețele de puncte naționale de contact în domeniul educației și în dezvoltarea unei platforme de formare în materie de securitate cibernetică. Rețeaua de puncte naționale de contact în domeniul educației ar putea funcționa în cadrul rețelei ofițerilor naționali de legătură și ar putea constitui un punct de plecare pentru viitoarea coordonare între statele membre.
- (28) ENISA ar trebui să furnizeze asistență grupului de cooperare creat prin Directiva (UE) 2016/1148 în îndeplinirea atribuțiilor sale, în special oferind expertiză, asigurând consiliere și facilitând schimbul de bune practici, printre altele în ceea ce privește identificarea operatorilor de servicii esențiale de către statele membre, precum și în legătură cu dependențele transfrontaliere în ceea ce privește riscurile și incidentele.
- (29) Pentru a încuraja cooperarea între sectorul public și cel privat și cooperarea în cadrul acestuia din urmă, mai ales pentru a susține protejarea infrastructurilor critice, ENISA ar trebui să sprijine schimbul de informații în cadrul sectoarelor și între acestea, mai ales în sectoarele enumerate în anexa II la Directiva (UE) 2016/1148, furnizând bune practici și orientări despre instrumentele disponibile, proceduri și îndrumări despre modul de abordare a chestiunilor de reglementare legate de schimbul de informații, de exemplu prin facilitarea înființării unor centre sectoriale de schimb și de analiză de informații.
- (30) Pe măsură ce impactul potențial negativ al vulnerabilităților produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC este în continuare creștere, descoperirea și remedierea acestor vulnerabilități joacă un rol important în reducerea riscului general pentru securitatea cibernetică. Cooperarea dintre organizații, producători sau furnizori de produse TIC, servicii TIC și procese TIC vulnerabile și membrii comunității de cercetare în domeniul securității cibernetică și autoritățile care descoperă astfel de vulnerabilități s-a dovedit că sporește în mod semnificativ atât ritmul descoperirii de vulnerabilități în produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC, cât și al remedierii acestora. Dezvăluirea coordonată a vulnerabilităților constă într-un proces structurat de cooperare în cadrul căruia vulnerabilitățile sunt raportate proprietarului sistemului informatic, dându-i organizației ocazia de a diagnostica și de a remedia vulnerabilitatea înainte ca informații detaliate referitoare la aceasta să fie divulgate părților terțe sau publicului. Procesul prevede de asemenea coordonarea între partea care descoperă vulnerabilitățile și organizație în ceea ce privește publicarea respectivelor vulnerabilități. Politicile coordonate de divulgare a vulnerabilităților ar putea juca un rol important în eforturile statelor membre de a consolida securitatea cibernetică.

- (31) ENISA ar trebui să grupeze și să analizeze rapoartele naționale puse la dispoziție în mod voluntar de echipele CSIRT și de Centrul interinstituțional de răspuns la incidente de securitate cibernetică pentru instituțiile, organele și agențiile Uniunii instituit prin Acordul între Parlamentul European, Consiliul European, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Curtea de Conturi Europeană, Serviciul European de Acțiune Externă, Comitetul Economic și Social European, Comitetul European al Regiunilor și Banca Europeană de Investiții privind organizarea și funcționarea unui Centru de răspuns la incidente de securitate cibernetică pentru instituțiile, organele și agențiile Uniunii (CERT-UE) ⁽¹⁴⁾, în scopul de a contribui la stabilirea unor proceduri, limbaje și terminologii comune pentru schimbul de informații. În acest context, ENISA ar trebui de asemenea să atragă participarea sectorului privat, în cadrul Directivei (UE) 2016/1148 care prevede bazele schimbului voluntar de informații tehnice la nivel operațional în interiorul rețelei echipelor de intervenție în caz de incidente de securitate informatică (denumită în continuare „rețeaua CSIRT”) creată prin directiva menționată.
- (32) ENISA ar trebui să contribuie la răspunsurile la nivelul Uniunii în cazul unor incidente și de crize transfrontaliere de mare amploare legate de securitatea cibernetică. Această atribuție ar trebui îndeplinită în conformitate cu mandatul ENISA în temeiul prezentului regulament, iar statele membre ar trebui să convină asupra unei abordări în contextul Recomandării (UE) 2017/1584 a Comisiei ⁽¹⁵⁾ și al Concluziilor Consiliului din 26 iunie 2018 privind răspunsul coordonat al UE la incidentele și crizele de securitate cibernetică de mare amploare. Această atribuție ar putea include culegerea de informații relevante și exercitarea rolului de facilitare între rețeaua CSIRT și comunitatea tehnică, precum și cu factorii de decizie responsabili cu gestionarea situațiilor de criză. În plus, ENISA ar trebui să sprijine cooperarea operațională între statele membre în gestionarea din punct de vedere tehnic a incidentelor, la cererea unuia sau a mai multor state membre, facilitând schimbul de soluții tehnice relevante între statele membre și contribuind la comunicarea publică. ENISA ar trebui să sprijine cooperarea operațională testând modalitățile de desfășurare a cooperării prin exerciții periodice de securitate cibernetică.
- (33) În sprijinirea cooperării operaționale, ENISA ar trebui să apeleze la expertiza tehnică și operațională de care dispune CERT-UE, prin intermediul unei cooperări structurate. O astfel de cooperare structurată s-ar putea baza pe expertiza de care dispune ENISA. Dacă este cazul, între cele două entități ar trebui încheiate acorduri specifice pentru a se stabili modalitățile practice de punere în aplicare a acestei cooperări și pentru a se evita dublarea activităților.
- (34) În efectuarea atribuțiilor sale constând în sprijinirea cooperării operaționale în cadrul rețelei CSIRT, ENISA ar trebui să aibă posibilitatea de a oferi sprijin statelor membre, la cererea lor, de exemplu prin furnizarea de consiliere privind modul de îmbunătățire a capacităților lor de a preveni incidentele, de a le detecta și de a răspunde la acestea, prin facilitarea gestionării din punct de vedere tehnic a incidentelor care au un impact semnificativ sau substanțial sau prin asigurarea faptului că amenințările cibernetică și incidentele sunt analizate. ENISA ar trebui să faciliteze gestionarea din punct de vedere tehnic a incidentelor cu un impact semnificativ sau substanțial, mai ales sprijinind partajarea în mod voluntar a soluțiilor tehnice de către statele membre sau elaborând informații tehnice combinate, de exemplu soluții tehnice partajate în mod voluntar de statele membre. Recomandarea (UE) 2017/1584 invită statele membre să coopereze cu bună credință și să facă schimb de informații între ele și cu ENISA cu privire la incidentele și crizele de mare amploare legate de securitatea cibernetică, fără întârzieri nejustificate. Aceste informații ar trebui să constituie un ajutor suplimentar pentru ENISA în îndeplinirea atribuției sale de sprijinire a cooperării operaționale.
- (35) Ca parte a cooperării periodice la nivel tehnic desfășurate pentru a sprijini cunoașterea de către Uniune a situației, ENISA, în strânsă cooperare cu statele membre, ar trebui să pregătească periodic rapoarte aprofundate asupra situației tehnice în materie de securitate cibernetică la nivelul UE referitor la incidente și amenințări cibernetică, pe baza informațiilor disponibile în mod public, a propriei analize și a rapoartelor care i-au fost transmise de echipele CSIRT ale statelor membre sau de punctele unice de contact naționale privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice (denumite în continuare „punctele unice de contact”) prevăzute de Directiva (UE) 2016/1148, în ambele cazuri în mod voluntar, de Centrul european de combatere a criminalității informatice (EC3) din cadrul Europol și CERT-UE și, după caz, de Centrul de situații și de analiză a informațiilor al Uniunii Europene (INTCEN UE) din cadrul Serviciului European de Acțiune Externă. Raportul ar trebui să fie pus la dispoziția Consiliului, Comisiei, Întalnului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și ale rețelei CSIRT.
- (36) Sprijinul acordat de ENISA, la cererea statelor membre afectate, pentru anchetele tehnice *ex post* privind incidentele care au consecințe semnificative sau substanțiale ar trebui să se axeze pe prevenirea viitoarelor incidente. Statele membre afectate ar trebui să furnizeze informațiile și asistența necesare pentru a-i permite ENISA să sprijine anchetele tehnice într-un mod eficace.

⁽¹⁴⁾ JO C 12, 13.1.2018, p. 1.

⁽¹⁵⁾ Recomandarea (UE) 2017/1584 a Comisiei din 13 septembrie 2017 privind răspunsul coordonat la incidentele și crizele de securitate cibernetică de mare amploare (JO L 239, 19.9.2017, p. 36).

- (37) Statele membre pot invita întreprinderile afectate de incident să coopereze furnizând ENISA informațiile și asistența necesare, fără a aduce atingere dreptului lor de a proteja informații sensibile din punct de vedere comercial și informații relevante pentru securitatea publică.
- (38) Pentru a înțelege mai bine provocările din domeniul securității cibernetice și pentru a oferi consiliere strategică pe termen lung statelor membre și instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, este necesar ca ENISA să analizeze riscurile pentru securitatea cibernetică actuale și pe cele emergente. În acest scop, ENISA ar trebui ca în cooperare cu statele membre și, după caz, cu organismele de statistică și cu alte entități să culegă informațiile relevante care sunt puse la dispoziția publicului sau care sunt partajate în mod voluntar, să efectueze analize privind tehnologiile emergente și să furnizeze evaluări tematice privind impactul societal, juridic, economic și în materie de reglementare al inovațiilor tehnologice asupra securității rețelelor și informațiilor, în special asupra securității cibernetice. În plus, ENISA ar trebui să sprijine statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii în ceea ce privește identificarea riscurilor pentru securitatea cibernetică emergente și prevenirea incidentelor, prin efectuarea unor analize ale amenințărilor cibernetice, vulnerabilităților și incidentelor.
- (39) Pentru a spori reziliența Uniunii, ENISA ar trebui să vizeze excelența în domeniul securității cibernetice a infrastructurilor, și în special să sprijine sectoarele enumerate în anexa II la Directiva (UE) 2016/1148, precum și a celor utilizate de furnizorii de servicii digitale enumerați în anexa III la directiva menționată, prin furnizarea de consiliere, emiterea de orientări și schimbul de bune practici. Pentru a asigura un acces mai ușor la informații mai bine structurate privind riscurile pentru securitatea cibernetică și măsurile corective posibile, ENISA ar trebui să creeze și să întrețină „platforma de informare” a Uniunii, un portal de tip ghișeu unic care să permită publicului să obțină informațiile despre securitatea cibernetică ce provin de la instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și cele naționale. Facilitarea accesului la informații mai bine structurate despre riscurile pentru securitatea cibernetică și despre măsurile corective posibile ar putea de asemenea să ajute statele membre să își consolideze capacitățile și să își alinieze practicile, sporindu-și astfel reziliența generală la atacurile cibernetice.
- (40) ENISA ar trebui să contribuie la sensibilizarea publicului în privința riscurilor pentru securitatea cibernetică, inclusiv printr-o campanie la nivelul UE de sensibilizare și prin promovarea educării, și să furnizeze, în atenția cetățenilor, organizațiilor și întreprinderilor, orientări privind bunele practici care trebuie adoptate de fiecare utilizator în parte. De asemenea, ENISA ar trebui să contribuie la promovarea bunelor practici și soluții, care să includă igiena cibernetică și alfabetizarea cibernetică, în rândul cetățenilor, organizațiilor și întreprinderilor, prin culegerea și analizarea informațiilor aflate la dispoziția publicului referitoare la incidentele semnificative și prin întocmirea și publicarea de rapoarte și orientări pentru cetățeni, organizații și întreprinderi pentru a îmbunătăți nivelul global de pregătire și de reziliență al acestora. Totodată, ENISA ar trebui să depună eforturi pentru a le oferi consumatorilor informații relevante despre sistemele de certificare aplicabile, furnizându-le, de exemplu, orientări și recomandări. În plus, ENISA ar trebui să organizeze, în concordanță cu Planul de acțiune pentru educația digitală instituit prin Comunicarea Comisiei din 17 ianuarie 2018 și în cooperare cu statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile ale Uniunii, activități de informare și campanii publice periodice de educație pentru utilizatorii finali, având ca scop promovarea unor comportamente online mai sigure ale persoanelor și alfabetizarea digitală, precum și sensibilizarea cu privire la eventualele amenințări cibernetice, inclusiv activitățile infracționale online, cum ar fi atacurile de tip *phishing*, rețelele *botnet*, fraudele financiare și bancare, incidentele de fraudă în privința datelor, precum și promovarea consilierii de bază privind autentificarea multifactorială, corectarea erorilor, criptarea, anonimizarea și protecția datelor.
- (41) ENISA ar trebui să joace un rol central în accelerarea sensibilizării utilizatorilor finali cu privire la securitatea dispozitivelor și la utilizarea în condiții de securitate a serviciilor, și ar trebui să promoveze securitatea din faza de concepere și protejarea vieții private din faza de concepere la nivelul Uniunii. Pentru a îndeplini acest obiectiv, ENISA ar trebui să utilizeze în mod optim bunele practici și experiențele, mai ales bunele practici și experiențele instituțiilor universitare și ale cercetătorilor din domeniul securității informatice.
- (42) Pentru a sprijini întreprinderile din sectorul securității cibernetice, precum și utilizatorii de soluții de securitate cibernetică ENISA ar trebui să înființeze un „observator al pieței” și să asigure întreținerea acestuia, efectuând analize periodice ale principalelor tendințe ale pieței securității cibernetice, atât la nivelul cererii, cât și la nivelul ofertei, și diseminând informații referitoare la aceste tendințe.
- (43) ENISA ar trebui să contribuie la eforturile Uniunii de cooperare cu organizațiile internaționale, precum și în cadrele relevante de cooperare internațională din domeniul securității cibernetice. Îndeosebi, ENISA ar trebui să contribuie, după caz, la cooperarea cu organizații precum OCDE, OSCE și NATO. Această cooperare ar putea include exerciții comune de securitate cibernetică și coordonarea comună a răspunsului la incidente. Aceste activități urmează să se desfășoare cu respectarea pe deplin a principiilor de incluziune, reciprocitate și autonomie decizională ale Uniunii, fără a se aduce atingere caracterului specific al politicii de securitate și apărare din oricare stat membru.

- (44) Pentru a asigura îndeplinirea în totalitate a obiectivelor sale, ENISA ar trebui să colaboreze cu autoritățile de supraveghere ale Uniunii și cu alte autorități competente din Uniune, cu instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, inclusiv cu CERT-UE, EC3, Agenția Europeană de Apărare (AEA), Agenția pentru Sistemul Global de Navigație prin Satelit European (Agenția GNSS European), Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice (OAREC), Agenția Europeană pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă (eu-LISA), Banca Centrală Europeană (BCE), Autoritatea Bancară Europeană (ABE), Comitetul european pentru protecția datelor, Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), Agenția Uniunii Europene pentru Siguranța Aviației (AESA) și orice altă agenție a Uniunii implicată în securitatea cibernetică. ENISA ar trebui, de asemenea, să colaboreze cu autoritățile care îndeplinesc atribuții de protecție a datelor pentru a face schimb de know-how și de bune practici și ar trebui să ofere consiliere privind aspectele legate de securitatea cibernetică ce ar putea avea un impact asupra activității acestora. Reprezentantii autorităților naționale și ale Uniunii responsabile de aplicarea legii și de protecția datelor ar trebui să fie eligibili pentru a fi reprezentați în Grupul consultativ al ENISA. În activitatea sa de colaborare cu autoritățile responsabile de aplicarea legii, cu privire la aspectele de securitate a rețelelor și a informațiilor care ar putea avea un impact asupra activității acestora, ENISA ar trebui să respecte canalele de informații și rețelele existente.
- (45) S-ar putea institui parteneriate cu instituțiile universitare care au inițiative de cercetare în domeniile relevante și ar trebui să existe canale adecvate pentru contribuțiile din partea organizațiilor consumatorilor și altor organizații, care ar trebui luate în considerare.
- (46) ENISA, în rolul său de secretariat al rețelei CSIRT, ar trebui să sprijine echipele CSIRT ale statelor membre și CERT-UE în ceea ce privește cooperarea operațională legată de atribuțiile relevante ale rețelei CSIRT, astfel cum se menționează în Directiva (UE) 2016/1148. De asemenea, ENISA ar trebui să promoveze și să sprijine cooperarea dintre echipele CSIRT relevante în caz de incidente, atacuri sau întreruperi la nivelul rețelelor sau al infrastructurilor gestionate sau protejate de echipele CSIRT și care implică sau pot implica cel puțin două echipe CSIRT, ținând seama în mod corespunzător de procedurile standard de operare ale rețelei CSIRT.
- (47) Pentru ca Uniunea să fie mai bine pregătită să răspundă la incidente, ENISA ar trebui să organizeze în mod periodic exerciții de securitate cibernetică la nivelul Uniunii și să ajute statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, la cererea acestora, să organizeze astfel de exerciții. O dată la doi ani ar trebui să se organizeze un exercițiu cuprinzător pe scară largă care să includă elemente tehnice, operaționale sau strategice. În plus, ENISA ar trebui să poată organiza periodic exerciții mai puțin cuprinzătoare, având același obiectiv de a spori nivelul de pregătire a Uniunii pentru răspunde incidentelor.
- (48) ENISA ar trebui să își dezvolte și să își mențină în continuare expertiza în materie de certificare a securității cibernetice, pentru a sprijini politicile Uniunii din acest domeniu. ENISA ar trebui să se bazeze pe bunele practici existente și să promoveze adoptarea certificării de securitate cibernetică în Uniune. În acest scop, ea ar trebui, printre altele, să contribuie la instituirea și întreținerea unui cadru de certificare a securității cibernetice la nivelul Uniunii (denumit în continuare „cadru european de certificare a securității cibernetice”), pentru a crește transparența asigurării securității cibernetice a produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC, consolidând astfel încrederea în piața internă digitală și în competitivitatea sa.
- (49) Politicile de securitate cibernetică eficiente ar trebui să se bazeze pe metode de evaluare a riscurilor bine puse la punct, atât în sectorul public, cât și în sectorul privat. Metodele de evaluare a riscurilor sunt utilizate la diferite niveluri, fără a exista o practică comună în ceea ce privește aplicarea lor eficientă. Promovarea și dezvoltarea bunelor practici pentru evaluarea riscurilor și pentru soluții interoperabile de gestionare a riscurilor în cadrul organizațiilor din sectorul public și privat vor spori nivelul de securitate cibernetică din Uniune. În acest scop, ENISA ar trebui să sprijine cooperarea dintre părțile interesate la nivelul Uniunii, facilitând eforturile acestora referitoare la elaborarea și adoptarea de standarde europene și internaționale în ceea ce privește gestionarea riscurilor și securitatea măsurabilă a produselor, sistemelor, rețelelor și serviciilor electronice, care, împreună cu software-ul, formează rețelele și sistemele informatice.
- (50) ENISA ar trebui să încurajeze statele membre, producătorii sau furnizorii de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC să își ridice standardele generale de securitate, astfel încât toți utilizatorii de internet să poată lua măsurile necesare pentru a-și asigura securitatea cibernetică personală și ar trebui să motiveze în acest sens. În special, producătorii și furnizorii de produse TIC, de servicii TIC și de procese TIC ar trebui să furnizeze toate actualizările necesare și să recheme, ar trebui să retragă sau să recicleze produsele TIC, serviciile TIC sau procesele TIC care nu îndeplinesc standardele de securitate cibernetică, iar importatorii și distribuitorii ar trebui să se asigure că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC pe care le introduc pe piața Uniunii sunt conforme cerințelor aplicabile și nu prezintă niciun risc pentru consumatorii din Uniune.

- (51) În cooperare cu autoritățile competente, ENISA ar trebui să poată difuza informații privind nivelul de securitate cibernetică al produselor TIC, al serviciilor TIC și al proceselor TIC oferite pe piața internă și ar trebui să poată emite avertismente care să vizeze producătorii sau furnizorii de produse TIC, de servicii TIC și de procese TIC și care să îi oblige să îmbunătățească securitatea produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC ale acestora, inclusiv securitatea cibernetică.
- (52) ENISA ar trebui să ia în considerare pe deplin activitățile în curs de cercetare, dezvoltare și evaluare tehnologică, în special cele desfășurate în cadrul diferitelor inițiative de cercetare ale Uniunii, pentru a consilia instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și, după caz, statele membre, la solicitarea acestora, cu privire la necesitățile și la prioritățile de cercetare din domeniul securității cibernetică. Pentru a identifica necesitățile și prioritățile în materie de cercetare, ENISA ar trebui de asemenea să consulte grupurile de utilizatori relevante. Mai precis, s-ar putea stabili o cooperare cu Consiliul European pentru Cercetare și cu Institutul European pentru Inovare și Tehnologie și cu Institutul pentru Studii de Securitate al Uniunii Europene.
- (53) ENISA ar trebui să consulte periodic organizațiile de standardizare, mai ales organizațiile europene de standardizare, atunci când pregătește sistemele europene de certificare a securității cibernetică.
- (54) Amenințările pentru securitatea cibernetică au o dimensiune mondială. Este necesară consolidarea cooperării internaționale pentru îmbunătățirea standardelor de securitate cibernetică, inclusiv prin definirea de norme de comportament și adoptarea de coduri de conduită comune, prin utilizarea de standarde internaționale, prin schimburi de informații și prin promovarea unei colaborări internaționale mai rapide ca răspuns la problemele de securitate a rețelelor și a informațiilor, precum și a unei abordări comune la nivel mondial a acestor probleme. În acest scop, ENISA ar trebui să sprijine continuarea implicării și cooperării Uniunii cu țări terțe și cu organizații internaționale, furnizând, după caz, expertiza și analiza necesară instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor relevante ale Uniunii.
- (55) ENISA ar trebui să fie în măsură să răspundă solicitărilor ad-hoc de consiliere și asistență care îi sunt adresate de statele membre și de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, legate de aspecte care țin de mandatul ENISA.
- (56) Este rezonabil și se recomandă să se aplice anumite principii privind guvernarea ENISA pentru a respecta declarația comună și abordarea comună convenite în iulie 2012 de Grupul de lucru interinstituțional privind agențiile descentralizate ale UE, al căror scop este de a raționaliza activitățile agențiilor descentralizate și de a le îmbunătăți performanțele. Recomandările cuprinse în declarația comună și în abordarea comună ar trebui să se reflecte, după caz, în programele de activitate, evaluările și practicile administrative și de raportare ale ENISA.
- (57) Consiliul de administrație, alcătuit din reprezentanți ai statelor membre și ai Comisiei, ar trebui să stabilească direcția generală a activităților ENISA și să se asigure că aceasta își îndeplinește atribuțiile în conformitate cu prezentul regulament. Consiliului de administrație ar trebui să i se încredințeze competențele necesare pentru întocmirea bugetului, verificarea execuției acestuia, adoptarea normelor financiare adecvate, stabilirea unor proceduri de lucru transparente pentru luarea deciziilor de către ENISA, adoptarea documentului unic de programare al ENISA, adoptarea propriului regulament de procedură, numirea directorului executiv, luarea deciziei cu privire la prelungirea sau încetarea mandatului directorului executiv.
- (58) Pentru buna funcționare în condiții de eficacitate a ENISA, Comisia și statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care urmează să fie numite în consiliul de administrație au nivelul adecvat de competență și de experiență profesională. Comisia și statele membre ar trebui, de asemenea, să depună eforturi pentru a limita rotația reprezentanților lor în consiliul de administrație, cu scopul de a asigura continuitatea activității acestuia.
- (59) Pentru buna funcționare a ENISA este necesar ca numirea directorului executiv să fie făcută pe baza meritelor și aptitudinilor sale administrative și manageriale atestate, precum și a competenței și experienței relevante în domeniul securității cibernetică. Directorul executiv ar trebui să își ducă la îndeplinire atribuțiile în deplină independență. Directorul executiv ar trebui să elaboreze o propunere privind programul anual de activitate al ENISA, după consultări prealabile cu Comisia, și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare corespunzătoare a programului de activitate respectiv. Directorul executiv ar trebui să întocmească un raport anual cuprinzând și punerea în aplicare a programului anual de activitate al ENISA, care să fie prezentat consiliului de administrație, să elaboreze un proiect de situație a estimărilor de venituri și cheltuieli ale ENISA și să execute bugetul. În plus, directorul executiv ar trebui să aibă opțiunea de a înființa grupuri de lucru ad-hoc pentru a aborda aspecte specifice, în special de natură științifică, tehnică, juridică sau socioeconomică. Se consideră drept necesară instituirea unui grup de lucru ad-hoc, mai ales în legătură cu pregătirea unei anumite propuneri de sistem european

de certificare a securității cibernetice (denumită în continuare „proponeri de sistem”). Directorul executiv ar trebui să se asigure că selecționarea membrilor grupurilor de lucru ad-hoc se realizează în conformitate cu cele mai înalte standarde de competență, urmărindu-se să se asigure o reprezentare echilibrată din perspectiva genului și corespunzătoare, în funcție de problemele specifice – între administrațiile publice ale statelor membre, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și sectorul privat, inclusiv industria, utilizatorii și experții universitari în domeniul securității rețelelor și a informațiilor.

- (60) Comitetul executiv ar trebui să contribuie la funcționarea eficace a consiliului de administrație. În cadrul lucrărilor sale pregătitoare legate de deciziile consiliului de administrație, comitetul executiv ar trebui să examineze în detaliu informațiile relevante, să analizeze opțiunile disponibile și să ofere consiliere și soluții pentru pregătirea deciziilor relevante ale consiliului de administrație.
- (61) ENISA ar trebui să aibă drept organism consultativ un grup consultativ al ENISA, pentru a asigura un dialog regulat cu sectorul privat, cu organizațiile de consumatori și cu alte părți interesate relevante. Grupul consultativ al ENISA, instituit de consiliul de administrație la propunerea directorului executiv, ar trebui să se concentreze pe probleme relevante pentru părțile interesate și să le aducă în atenția ENISA. Grupul consultativ al ENISA ar trebui să fie consultat în special în legătură cu proiectul de program anual de activitate al ENISA. Componenta Grupului consultativ al ENISA și atribuțiile încredințate acestuia ar trebui să asigure faptul că părțile interesate sunt reprezentate într-o măsură suficientă în ceea ce privește activitatea ENISA.
- (62) Ar trebui instituit Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice pentru a ajuta ENISA și Comisia să faciliteze consultarea părților interesate relevante. Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice ar trebui compus din membri care să reprezinte într-o proporție echilibrată industria, în ceea ce privește atât cererea, cât și oferta de produse TIC și servicii TIC, și care să includă îndeosebi IMM-uri, furnizorii de servicii digitale, organismele europene și internaționale de standardizare, organismele de acreditare naționale, autoritățile de supraveghere a protecției datelor și organismele de evaluare a conformității în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁶⁾, și mediul universitar și organizațiile consumatorilor.
- (63) ENISA ar trebui să dispună de norme de prevenire și gestionare a conflictelor de interese. De asemenea, ENISA ar trebui să aplice dispozițiile relevante ale Uniunii privind accesul public la documente, prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁷⁾. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către ENISA ar trebui să intre sub incidența Regulamentului (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁸⁾. ENISA ar trebui să se conformeze dispozițiilor aplicabile instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, precum și dispozițiilor legislațiilor naționale privind gestionarea informațiilor, în special a informațiilor sensibile neclasificate și a informațiilor clasificate ale Uniunii Europene (IUEC).
- (64) Pentru a garanta autonomia și independența deplină a ENISA și a-i permite să îndeplinească atribuții suplimentare, inclusiv atribuții urgente neprevăzute, ar trebui să i se aloce ENISA un buget suficient și autonom, ale cărui venituri să provină în principal din contribuția Uniunii și din contribuții ale țărilor terțe care iau parte la activitățile ENISA. Un buget corespunzător este capital pentru asigurarea faptului că ENISA dispune de capacitate suficientă pentru a-și îndeplini toate atribuțiile sporite și a-și realiza obiectivele. Majoritatea angajaților ENISA ar trebui să fie implicați direct în punerea în aplicare operațională a mandatului ENISA. Statul membru gazdă și oricare alt stat membru ar trebui să poată contribui în mod voluntar la bugetul ENISA. Procedura bugetară a Uniunii ar trebui să rămână aplicabilă în ceea ce privește toate subvențiile plătitibile din bugetul general al Uniunii. De asemenea, Curtea de Conturi ar trebui să auditeze conturile ENISA pentru a asigura transparența și responsabilitatea.
- (65) Certificarea securității cibernetice este importantă pentru sporirea securității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC și a încrederii în acestea. Piața unică digitală și, mai ales, economia bazată pe date și internetul obiectelor pot prospera numai dacă publicul larg are încredere în faptul că astfel de produse, servicii și procese oferă un anumit nivel de asigurare a securității cibernetice. Autovehiculele conectate și automatizate, dispozitivele medicale electronice, sistemele industriale automatizate de control și rețelele inteligente sunt numai câteva exemple de sectoare în care certificarea este deja utilizată la scară largă sau poate fi utilizată în viitorul apropiat. Certificarea securității cibernetice este esențială și în sectoarele reglementate prin Directiva (UE) 2016/1148.

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

⁽¹⁸⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

- (66) În comunicarea sa din 2016 intitulată „Consolidarea sistemului de reziliență cibernetică al Europei și încurajarea unui sector al securității cibernetică competitiv și inovator”, Comisia a subliniat că sunt necesare produse și soluții de securitate cibernetică caracterizate prin calitate superioară, accesibilitatea prețului și interoperabilitate. Oferta de produse TIC, servicii TIC și procese TIC din cadrul pieței unice rămâne foarte fragmentată din punct de vedere geografic. Această fragmentare se explică prin faptul că sectorul securității cibernetică din Europa s-a dezvoltat de-a lungul timpului în principal pe baza cererii guvernamentale naționale. În plus, lipsa de soluții interoperabile (standarde tehnice), de practici și de mecanisme de certificare la nivelul Uniunii este una dintre lacunele care afectează piața unică în domeniul securității cibernetică. Acest lucru îngreunează competitivitatea întreprinderilor europene la nivel național, la nivelul Uniunii și la nivel mondial. De asemenea acest lucru reduce posibilitățile de alegere a tehnologiilor de securitate cibernetică viabile și utilizabile la care au acces persoanele fizice și întreprinderile. În mod similar, în Comunicarea din 2017 privind evaluarea la jumătatea perioadei a punerii în aplicare a strategiei privind piața unică digitală – O piață unică digitală conectată pentru toți, Comisia a evidențiat necesitatea ca produsele și sistemele conectate să fie sigure și a apreciat că prin crearea unui cadru european de securitate pentru TIC, care să stabilească norme privind modul de organizare a certificării de securitate a TIC în Uniune, internetul s-ar putea bucura în continuare de încredere și, totodată, actuala fragmentare a pieței interne ar putea fi contracarată.
- (67) În prezent, certificarea securității cibernetică a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC nu este utilizată decât într-o măsură limitată. Atunci când există, certificarea se aplică în principal la nivelul statelor membre sau în cadrul sistemelor instituite de sector. În acest context, un certificat eliberat de o autoritate națională de certificare a securității cibernetică nu este, în principiu, recunoscut de celelalte state membre. Prin urmare, este posibil ca întreprinderile să fie nevoite să își certifice produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC în fiecare dintre statele membre în care își desfășoară activitatea, de exemplu pentru a putea participa la procedurile de achiziții publice naționale, sporindu-și astfel cheltuielile. În plus, deși apar noi sisteme, nu pare să existe o abordare coerentă și holistică a aspectelor orizontale ale securității cibernetică, de exemplu în domeniul internetului obiectelor. Sistemele existente prezintă importante deficiențe și diferențe în ceea ce privește produsele vizate, nivelurile de asigurare, criteriile de fond și utilizarea efectivă, ceea ce împiedică funcționarea unor mecanisme de recunoaștere reciprocă în Uniune.
- (68) S-au depus eforturi pentru ca certificatele să beneficieze de o recunoaștere reciprocă în cadrul Uniunii, dar acestea nu au fost decât parțial încununate de succes. Cel mai important exemplu în acest sens îl constituie Acordul de recunoaștere reciprocă (ARR) al Grupului înalților funcționari pentru securitatea sistemelor informatice (SOG-IS). Deși reprezintă cel mai important model de cooperare și de recunoaștere reciprocă din domeniul certificării de securitate, SOG-IS nu cuprinde decât unele state membre. Din această cauză, ARR al SOG-IS a avut o eficacitate limitată din perspectiva pieței interne.
- (69) Prin urmare, este necesar să se adopte o abordare comună și să se instituie un cadru european de certificare a securității cibernetică prin care să se stabilească principalele cerințe orizontale pentru sistemele europene de certificare a securității cibernetică ce urmează să fie create și să se permită recunoașterea și utilizarea în toate statele membre a certificatelor europene de securitate cibernetică și a declarațiilor de conformitate UE pentru produse TIC, servicii TIC sau procese TIC. Procedând astfel, este esențial să se plece de la sistemele naționale și internaționale existente, precum și de la sistemele de recunoaștere reciprocă, mai ales SOG-IS, și să se înlesnească tranziția de la sistemele existente în cadrul acestora către sisteme din noul cadru european de certificare a securității cibernetică. Cadrul european de certificare a securității cibernetică ar trebui să aibă un dublu scop. În primul rând, ar trebui să contribuie la creșterea încrederii în produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care au fost certificate în temeiul sistemelor europene de certificare de securitate cibernetică. În al doilea rând, ar trebui să evite multiplicarea de sisteme naționale de certificare a securității cibernetică ce se contrazic sau se suprapun și să permită astfel reducerea costurilor pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața unică digitală. Sistemele europene de certificare a securității cibernetică ar trebui să fie nediscriminatorii și să se bazeze pe standarde europene sau internaționale, cu excepția cazului în care aceste standarde sunt ineficace sau inadecvate pentru îndeplinirea obiectivelor legitime ale Uniunii în această privință.
- (70) Cadrul european de certificare a securității cibernetică ar trebui instituit în mod uniform în toate statele membre pentru a împiedica practica de căutare a certificării celei mai avantajoase, generată de nivelurile diferite de strictețe în state membre diferite.
- (71) Sistemele europene de certificare a securității cibernetică ar trebui să se bazeze pe ceea ce există deja la nivel național și internațional și, dacă este necesar, pe specificațiile tehnice din foruri și consorții, culegând roadele actualelor puncte forte și evaluând și remediind punctele slabe.
- (72) Este nevoie de soluții flexibile în materie de securitate cibernetică pentru ca industria să fie cu un pas înaintea amenințărilor cibernetică; prin urmare, toate sistemele de certificare ar trebui să fie concepute astfel încât să evite riscul de a fi rapid depășite.

- (73) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte sisteme europene de certificare a securității cibernetice în ceea ce privește grupuri specifice de produse TIC, servicii TIC și procese TIC. Aceste sisteme ar trebui să fie puse în aplicare și supervizate de către autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice, iar certificatele eliberate în temeiul acestor sisteme ar trebui să fie valabile și recunoscute în întreaga Uniune. Sistemele de certificare gestionate de industrie sau de alte organizații private nu ar trebui să fie incluse în domeniul de aplicare al prezentului regulament. Cu toate acestea, organismele care gestionează sisteme de acest tip ar trebui să poată propune Comisiei să le ia în considerare ca bază pentru aprobarea lor ca sistem european de certificare a securității cibernetice.
- (74) Dispozițiile prezentului regulament ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dreptului Uniunii care prevede norme specifice privind certificarea produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC. În special, Regulamentul (UE) 2016/679 cuprinde dispoziții privind instituirea de mecanisme de certificare și introducerea de sigilii și mărci de protecție a datelor pentru a demonstra conformitatea cu regulamentul respectiv a operațiunilor de prelucrare efectuate de operatori și de persoanele împuternicite de aceștia. Aceste mecanisme de certificare și sigilii și mărci de protecție a datelor ar trebui să le permită persoanelor vizate să evalueze rapid nivelul de protecție a datelor al produselor TIC, al serviciilor TIC și al proceselor TIC în cauză. Prezentul regulament nu aduce atingere certificării operațiunilor de prelucrare a datelor în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, inclusiv în cazul în care aceste operațiuni sunt integrate în produse TIC, servicii TIC și procese TIC.
- (75) Sistemele europene de certificare a securității cibernetice ar trebui să aibă drept scop asigurarea conformității cu cerințele specificate a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC certificate în temeiul unui astfel de sistem, pentru a proteja disponibilitatea, autenticitatea, integritatea și confidențialitatea datelor stocate ori transmise sau prelucrate ori funcțiile sau serviciile oferite prin aceste produse, servicii și procese, sau accesibile prin intermediul lor pe durata întregului lor ciclu de viață. În prezentul regulament nu pot fi detaliate cerințele de securitate cibernetică referitoare la toate produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC. Produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC și necesitățile în materie de securitate cibernetică referitoare la acestea sunt atât de variate încât este foarte dificil să se elaboreze cerințe generale de securitate cibernetică care să fie valabile în toate circumstanțele. Prin urmare, este necesar să se adopte o noțiune largă și generală a securității cibernetice în scopul certificării, care ar trebui completată printr-o serie de obiective de securitate cibernetică specifice care să fie luate în considerare atunci când se concep sisteme europene de certificare a securității cibernetice. Modalitățile prin care aceste obiective vor fi atinse de produse TIC, servicii TIC și procese TIC specifice ar trebui detaliate și mai precis, într-o etapă ulterioară, la nivelul fiecărui sistem de certificare adoptat de Comisie, de exemplu prin trimitere la standarde sau la specificații tehnice dacă nu sunt disponibile standarde corespunzătoare.
- (76) Specificațiile tehnice de utilizat în sistemele europene de certificare a securității cibernetice ar trebui să respecte cerințele prevăzute în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁹⁾. Cu toate acestea, unele abateri de la aceste cerințe ar putea fi considerate necesare în cazuri justificate corespunzător, când respectivele specificații tehnice sunt destinate utilizării într-un sistem european de certificare a securității cibernetice care face trimitere la nivelul de asigurare „ridicat”. Motivele care stau la baza acestor abateri ar trebui puse la dispoziția publicului.
- (77) O evaluare a conformității este o procedură prin care se evaluează dacă au fost îndeplinite cerințele specifice referitoare la un produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC. Această procedură este efectuată de o parte terță independentă, alta decât producătorul sau furnizorul produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC care sunt evaluate. Un certificat european de securitate cibernetică ar trebui să fie eliberat în urma unei evaluări pozitive a unui produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC. Un certificat european de securitate cibernetică ar trebui să fie considerat drept o confirmare a faptului că evaluarea s-a derulat în mod adecvat. În funcție de nivelul de asigurare, sistemul european de certificare a securității cibernetice ar trebui să indice dacă certificatul european de securitate cibernetică este eliberat de un organism privat sau de unul public. Evaluarea și certificarea de conformitate nu pot garanta în sine că produsele, serviciile TIC sau procesele TIC certificate îndeplinesc condițiile de securitate cibernetică. Acestea sunt, mai degrabă, proceduri și metodologii tehnice menite să ateste că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC au fost testate și că îndeplinesc anumite cerințe de securitate cibernetică prevăzute în alte dispoziții, de exemplu în cadrul standardelor tehnice.
- (78) Alegerea, de către utilizatorii certificatelor europene de securitate cibernetică, a certificării adecvate și a cerințelor de securitate aferente ar trebui să se bazeze pe o evaluare a riscurilor asociate cu utilizarea produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC. Astfel, nivelul de asigurare ar trebui să fie corespunzător nivelului riscului asociat cu utilizarea preconizată a unui produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC.

⁽¹⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12).

- (79) Un sistem european de certificare a securității cibernetice ar putea să prevadă efectuarea unei evaluări de conformitate pe răspunderea exclusivă a producătorului sau a furnizorului de produse TIC, servicii TIC și procese TIC (denumită în continuare „autoevaluare a conformității”). În astfel de cazuri, este suficient ca producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC și procese TIC să efectueze el însuși toate verificările pentru a asigura conformitatea produselor TIC, a serviciilor TIC sau a proceselor TIC cu sistemul european de certificare a securității cibernetice. Autoevaluarea conformității ar trebui considerată adecvată pentru produse TIC, servicii TIC și procese TIC având o complexitate redusă și care prezintă un risc scăzut pentru public, cum ar fi mecanisme de concepție și producție simple. În plus, autoevaluarea conformității ar trebui să fie permisă pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC numai dacă acestea corespund unui nivel de asigurare „de bază”.
- (80) Un sistem european de certificare a securității cibernetice ar putea permite atât autoevaluarea conformității, cât și certificarea produselor TIC, a serviciilor TIC sau a proceselor TIC. În acest caz, sistemul ar trebui să prevadă modalități clare și ușor de înțeles, astfel încât consumatorii și alți utilizatori să diferențieze produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC pentru care producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC este răspunzător pentru evaluare, de produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care sunt certificate de o parte terță.
- (81) Producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC care efectuează o autoevaluare a conformității ar trebui să poată să întocmească și să semneze declarația de conformitate UE în cadrul procedurii de evaluare a conformității. Declarația de conformitate UE este un document care specifică faptul că un anumit produs TIC, serviciul TIC sau proces TIC este conform cu cerințele sistemului european de certificare a securității cibernetice. Prin eliberarea și semnarea declarației de conformitate UE, producătorul sau furnizorul își asumă răspunderea pentru conformitatea produsului TIC, a serviciului TIC sau a procesului TIC cu cerințele legale ale sistemului european de certificare a securității cibernetice. O copie a declarației de conformitate UE ar trebui transmisă autorității naționale de certificare a securității cibernetice și ENISA.
- (82) Producătorii sau furnizorii de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC ar trebui să pună la dispoziția autorității naționale competente de certificare a securității cibernetice, pe durata stabilită în sistemul european de certificare a securității cibernetice relevant, declarația de conformitate UE, documentația tehnică și toate celelalte informații relevante legate de conformitatea produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC cu un sistem european de certificare a securității cibernetice. Documentația tehnică ar trebui să specifice cerințele aplicabile și să acopere, în măsura relevantă pentru evaluare, conceperea, producerea și exploatarea produsului TIC, a serviciului TIC sau a procesului TIC în măsura relevantă pentru autoevaluarea conformității. Documentația tehnică ar trebui să fie alcătuită astfel încât să permită evaluarea faptului că un produs TIC sau un serviciu TIC respectă cerințele relevante aplicabile în cadrul sistemului respectiv.
- (83) Guvernanța cadrului european de certificare de securitate cibernetică ține seama de implicarea statelor membre și de implicarea corespunzătoare a părților interesate și stabilește rolul Comisiei în timpul planificării și al propunerii, solicitării, pregătirii, adoptării și revizuirii sistemelor europene de certificare a securității cibernetice.
- (84) Comisia ar trebui să elaboreze, cu sprijinul Grupului european pentru certificarea securității cibernetice (ECCG) și al Grupului părților interesate pentru certificarea securității cibernetice și după o consultare deschisă și largă, un program de activitate etapizat la nivelul Uniunii pentru sistemele europene de certificare a securității cibernetice și să îl publice sub forma unui instrument fără caracter obligatoriu. Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii ar trebui să fie un document strategic care să permită mai ales industriei, autorităților naționale și organismelor de standardizare să pregătească în avans viitoare sisteme europene de certificare a securității cibernetice. Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii ar trebui să includă o prezentare multianuală a solicitărilor de propuneri de sisteme pe care Comisia intenționează să le transmită ENISA în baza unor considerente specifice, în vederea pregătirii. Comisia ar trebui să țină seama de programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii atunci când își pregătește planul etapizat pentru standardizarea TIC și solicitările de standardizare adresate organizațiilor de standardizare europene. Ținând seama de rapiditatea cu care se introduc noile tehnologii și cu care acestea sunt, de apariția unor riscuri pentru securitatea cibernetică anterior necunoscute sau de evoluția legislației și a pieței, Comisia sau ECCG ar trebui să aibă dreptul să solicite ENISA să pregătească propuneri de sisteme care nu fuseseră incluse în programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii. În astfel de situații, Comisia și ECCG ar trebui să evalueze și necesitatea unei asemenea solicitări, luând în considerare obiectivele generale ale prezentului regulament și necesitatea de a asigura continuitatea în ceea ce privește planificarea și utilizarea resurselor ENISA.

La primirea unei astfel de solicitări, ENISA ar trebui să pregătească fără întârzieri nejustificate propuneri de sisteme pentru, produse TIC, servicii TIC și procese TIC specifice. Comisia ar trebui să evalueze impactul pozitiv și negativ al solicitării sale asupra pieței specifice în cauză, mai ales impactul acestora asupra IMM-urilor, inovării, obstacolelor la intrare pe piața respectivă și costurilor pentru utilizatorii finali. Pe baza propunerii de sistem pregătite de ENISA, Comisia ar trebui să fie apoi împuternicită să adopte sistemul european de certificare a securității cibernetice prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Ținând seama de scopul general și de obiectivele de securitate prevăzute în prezentul regulament, sistemele europene de certificare a securității cibernetice adoptate de Comisie ar trebui să specifice un set minim de elemente referitoare la obiectul, sfera de aplicare și funcționarea fiecărui sistem. Elementele respective ar trebui să includă, printre altele, sfera de aplicare și obiectul certificării de securitate cibernetice, inclusiv categoriile de produse TIC, servicii TIC și procese TIC care fac obiectul acestora, specificații detaliate cu privire la cerințele de securitate cibernetice, de exemplu prin trimitere la standarde sau la specificații tehnice, criteriile specifice de evaluare și metodele de evaluare, precum și nivelul de asigurare vizat („de bază”, „substanțial” sau „ridicat”) și nivelurile de evaluare, după caz. ENISA ar trebui să poată să refuze o solicitare din partea ECCG. O astfel de decizie ar trebui adoptată de consiliul de administrație și motivată în mod corespunzător.

- (85) ENISA ar trebui să întrețină un site web care să ofere informații despre sistemele europene de certificare a securității cibernetice și să le asigure publicitatea, conținând, printre altele, cererile de pregătire a unei propuneri de sistem, precum și observațiile primite în cadrul procesului de consultare derulat de ENISA în etapa de pregătire. Site-ul ar trebui să ofere informații și despre certificatele europene de securitate cibernetice și declarațiile de conformitate UE eliberate în temeiul prezentului regulament, inclusiv informații despre retragerea și expirarea acestor certificate europene de securitate cibernetice și declarații de conformitate UE. Site-ul ar trebui să indice și sistemele naționale de certificare a securității cibernetice care au fost înlocuite de un sistem european de certificare a securității cibernetice.
- (86) Nivelul de asigurare al unui sistem european de certificare este temeiul încrederii că un produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC îndeplinește cerințele de securitate ale unui sistem european de certificare a securității cibernetice specific. Pentru a asigura coerența cadrului european de certificare a securității cibernetice, un sistem european de certificare a securității cibernetice ar trebui să poată să specifice niveluri de asigurare pentru certificatele europene de securitate cibernetice și pentru declarațiile de conformitate UE eliberate în cadrul respectivului sistem. Fiecare certificat european de securitate cibernetice s-ar putea referi la unul din nivelurile de asigurare: „de bază”, „substanțial” sau „ridicat”, pe când declarația de conformitate UE nu s-ar putea referi decât la nivelul de asigurare „de bază”. Nivelurile de asigurare ar indica rigoarea și profunzimea corespunzătoare evaluării produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC și s-ar caracteriza prin trimitere la specificațiile tehnice și la standardele și procedurile conexe, incluzând controale tehnice, al căror scop este atenuarea sau prevenirea incidentelor. Fiecare nivel de asigurare ar trebui să fie coerent în cadrul diferitelor domenii sectoriale în care se aplică certificarea.
- (87) Un sistem european de certificare a securității cibernetice ar putea specifica mai multe niveluri de evaluare în funcție de rigoarea și de profunzimea metodologiei de evaluare utilizate. Nivelurile de evaluare ar trebui să corespundă unuia din nivelurile de asigurare și să fie asociată unei combinații adecvate de componente ale asigurării. Pentru toate nivelurile de asigurare, produsul TIC, serviciul TIC sau procesul TIC ar trebui să conțină o serie de funcții securizate, astfel cum sunt precizate de sistem, care pot include: o configurație securizată a produsului livrat, un cod semnat, o actualizare securizată, atenuarea consecințelor defectelor de exploatare (*exploit mitigation*) și protecția completă a memoriilor în stivă sau heap. Aceste funcții ar trebui să fie dezvoltate și întreținute prin utilizarea unor abordări axate pe dezvoltare și prin instrumente conexe pentru a asigura că sunt încorporate în mod fiabil mecanisme software și hardware eficiente.
- (88) Pentru nivelul de asigurare „de bază”, evaluarea ar trebui să se bazeze cel puțin pe următoarele componente ale asigurării: evaluarea ar trebui să includă cel puțin o analiză a documentației tehnice a produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC de către organismul de evaluare a conformității. În cazul în care certificarea include procese TIC, procesul utilizat pentru conceperea, dezvoltarea și întreținerea unui produs TIC sau serviciu TIC ar trebui de asemenea să facă obiectul analizei tehnice. În cazul în care un sistem european de certificare a securității cibernetice prevede o autoevaluare a conformității, ar trebui să fie suficient ca producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC să fi efectuat o autoevaluare a conformității produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC cu sistemul de certificare.
- (89) Pentru nivelul de asigurare „substanțial”, în plus față de cerințele pentru nivelul de asigurare „de bază”, evaluarea ar trebui să se bazeze cel puțin pe verificarea conformității funcțiilor de securitate ale produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC cu documentația sa tehnică.

- (90) Pentru nivelul de asigurare „ridicat”, în plus față de elementele necesare pentru nivelul de asigurare „substanțial”, evaluarea ar trebui să se bazeze cel puțin pe un test de eficacitate care să evalueze rezistența funcțiilor de securitate ale produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC împotriva atacurilor cibernetice lansate de persoane care au competențe și resurse semnificative.
- (91) Recurgerea la certificarea europeană de securitate cibernetică și la declarația de conformitate UE ar trebui să rămână voluntară, cu excepția cazului în care există dispoziții contrare în dreptul Uniunii sau în dreptul statelor membre adoptat în conformitate cu dreptul Uniunii. În lipsa unui drept armonizat al Uniunii, statele membre pot adopta reglementări tehnice la nivel național, care să prevadă certificarea obligatorie în cadrul unui sistem european de certificare a securității cibernetice în conformitate cu Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁰⁾. Statele membre ar putea recurge la certificarea europeană de securitate cibernetică și în contextul achizițiilor publice și al Directivei 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²¹⁾.
- (92) În unele domenii ar putea fi necesar, în viitor, ca anumite cerințe specifice în materie de securitate cibernetică și certificarea acestora să fie obligatorii pentru anumite produse TIC, servicii TIC sau procese TIC în scopul îmbunătățirii nivelului de securitate cibernetică în Uniune. Comisia ar trebui să monitorizeze cu regularitate impactul sistemelor europene de certificare a securității cibernetice adoptate asupra disponibilității produselor TIC, și serviciilor TIC și proceselor TIC securizate pe piața internă și să evalueze periodic nivelul de utilizare a sistemelor de certificare de către producători și de către furnizorii de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC din Uniune. Ar trebui să se evalueze eficiența sistemelor europene de certificare a securității cibernetice și să se analizeze dacă anumite sisteme ar trebui să devină obligatorii, din perspectiva legislației Uniunii legate de securitatea cibernetică, și mai ales a Directivei (UE) 2016/1148, luând în considerare securitatea rețelelor și a sistemelor informatice utilizate de operatorii de servicii esențiale.
- (93) Certificatele europene de securitate cibernetică și declarațiile de conformitate UE ar trebui să îi ajute pe utilizatorii finali să facă alegeri în cunoștință de cauză. Prin urmare, produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care au fost certificate sau pentru care a fost emisă o declarație de conformitate ar trebui însoțite de informații structurate care sunt adaptate nivelului tehnic estimat al utilizatorului final preconizat. Toate aceste informații ar trebui să fie puse la dispoziție online, și, după caz, în formă fizică. Concret, utilizatorul final ar trebui să aibă acces la informații referitoare la numărul de referință al sistemului de certificare, nivelul de asigurare, descrierea riscurilor pentru securitatea cibernetică asociate produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC, și autoritatea sau organismul emitent, sau ar trebui să aibă posibilitatea de a obține la o copie a certificatului european de securitate cibernetică. În plus, utilizatorul final ar trebui să fie informat despre politica de asistență în materie de securitate cibernetică a producătorului sau a furnizorului de produse TIC, servicii TIC și procese TIC, și anume cât timp se poate aștepta utilizatorul final să primească actualizări sau corecții în materie de securitate cibernetică. După caz, ar trebui furnizate orientări privind acțiunile sau setările pe care utilizatorul final le poate aplica pentru a-și menține sau a-și crește nivelul de securitate cibernetică al produsului TIC sau al serviciului TIC și date de contact ale unui punct de contact unic pentru a raporta atacurile cibernetice și pentru a primi asistență în eventualitatea acestora (pe lângă raportarea automată). Informațiile respective ar trebui să fie actualizate periodic și să fie disponibile pe un site care să furnizeze informații despre sistemele europene de certificare a securității cibernetice.
- (94) Pentru realizarea obiectivelor prezentului regulament și pentru a se evita fragmentarea pieței interne, sistemele sau procedurile naționale de certificare a securității cibernetice pentru produsele TIC, serviciile TIC sau procesele TIC care fac obiectul unui sistem european de certificare a securității cibernetice ar trebui să înceteze să mai producă efecte de la o dată stabilită de Comisie prin intermediul actelor de punere în aplicare. În plus, statele membre ar trebui să nu introducă noi sisteme naționale de certificare a securității cibernetice pentru produse TIC, servicii TIC sau procese TIC care fac deja obiectul unui sistem european de certificare a securității cibernetice existent. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui împiedicate să adopte sau să mențină sisteme naționale de certificare a securității cibernetice în scopuri de securitate națională. Statele membre ar trebui să informeze Comisia și ECCG cu privire la orice intenție de a elabora noi sisteme naționale de certificare a securității cibernetice. Comisia și ECCG ar trebui să evalueze impactul noului sistem național de certificare a securității cibernetice asupra bunei funcționări a pieței interne, inclusiv din perspectiva interesului strategic de a solicita în schimb un sistem european de certificare a securității cibernetice.
- (95) Sistemele europene de certificare a securității cibernetice urmăresc armonizarea practicilor în privința securității cibernetice în Uniune. Este nevoie ca acestea să contribuie la creșterea nivelului de securitate cibernetică în Uniune. De asemenea, în modul de concepere a sistemelor europene de certificare a securității cibernetice ar trebui să se ia în calcul și să se permită dezvoltarea în continuare de inovații în domeniul securității cibernetice.

⁽²⁰⁾ Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO L 241, 17.9.2015, p. 1).

⁽²¹⁾ Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65).

- (96) Sistemele europene de certificare a securității cibernetice ar trebui să țină seama de actualele metode de dezvoltare hardware și software și mai ales de impactul frecvențelor actualizării software sau firmware aduse certificatelor europene de securitate cibernetică individuale. Sistemele europene de certificare a securității cibernetice ar trebui să precizeze condițiile în care o actualizare poate necesita ca un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC să fie certificat din nou sau ca sfera de aplicare a unui anumit certificat european de securitate cibernetică să fie restrânsă, ținând seama de orice efecte negative posibile ale actualizării asupra conformității cu cerințele de securitate ale certificatului respectiv.
- (97) Odată ce se adoptă un sistem european de certificare a securității cibernetice, producătorii sau furnizorii de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC ar trebui să aibă posibilitatea de a depune o cerere de certificare a produselor lor TIC sau a serviciilor lor TIC pe lângă un organism de evaluare a conformității ales de ei, aflat oriunde în Uniune. Organismele de evaluare a conformității ar trebui să fie acreditate de un organism național de acreditare dacă respectă anumite cerințe specifice, stabilite în prezentul regulament. Acreditarea ar trebui să fie acordată pentru o perioadă maximă de cinci ani și să poată fi reînnoită în aceleași condiții dacă organismul de evaluare a conformității îndeplinește cerințele în continuare. Organismele naționale de acreditare ar trebui să restricționeze, să suspende sau să revoce acreditarea unui organism de evaluare a conformității în cazul în care condițiile de acreditare nu sunt sau nu mai sunt îndeplinite sau în cazul în care măsurile luate de un organism de evaluare a conformității încalcă prezentul regulament.
- (98) Trimiterile din legislația națională la standarde naționale care au încetat să mai producă efecte ca urmare a intrării în vigoare a unui sistem european de certificare a securității cibernetice poate constitui o sursă de confuzie. Prin urmare, statele membre ar trebui să reflecte adoptarea unui sistem european de certificare a securității cibernetice în legislația lor națională.
- (99) Pentru a se ajunge la standarde echivalente pe întreg teritoriul Uniunii, pentru a se facilita recunoașterea reciprocă și a se promova acceptarea generală a certificatelor europene de securitate cibernetică și a declarațiilor de conformitate UE, este necesar să se instituie un sistem de evaluare *inter pares* în rândul autorităților naționale de certificare a securității cibernetice. Evaluarea *inter pares* ar trebui să aibă drept obiect procedurile de supraveghere a conformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC cu certificatele europene de securitate cibernetică, de monitorizare a obligațiilor producătorilor sau ale furnizorilor de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC care efectuează autoevaluarea conformității, de monitorizare a organismelor de evaluare a conformității, precum și adecvarea expertizei personalului organismelor care eliberează certificate pentru nivelul de asigurare „ridicat”. Prin intermediul unui act de punere în aplicare, Comisia ar trebui să elaboreze cel puțin un plan cincinal pentru evaluarea *inter pares*, precum și să stabilească criteriile și metodologia pentru funcționarea sistemului de evaluare *inter pares*.
- (100) Fără a aduce atingere sistemului general de evaluare *inter pares* care urmează să fie pus în practică de toate autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice, anumite sisteme europene de certificare a securității cibernetice pot include un mecanism de evaluare *inter pares* pentru organismele care eliberează certificate europene de securitate cibernetică pentru produse TIC, servicii TIC sau procese TIC la nivelul de asigurare „ridicat” în temeiul respectivelor sisteme. ECCG ar trebui să sprijine punerea în practică a acestor mecanisme de evaluare *inter pares*. Evaluările *inter pares* ar trebui să evalueze îndeosebi dacă organismele în cauză își îndeplinesc atribuțiile în mod armonizat și pot include mecanisme de recurs. Rezultatele evaluărilor *inter pares* ar trebui puse la dispoziția publicului. Organismele în cauză pot adopta măsurile corespunzătoare pentru a-și adapta în consecință practicile și expertiza.
- (101) Statele membre ar trebui să desemneze una sau mai multe autorități naționale de certificare a securității cibernetice care să supravegheze conformitatea cu obligațiile ce decurg din prezentul regulament. O autoritate națională de certificare a securității cibernetice poate fi o autoritate deja existentă sau o nouă autoritate. Un stat membru ar trebui să aibă în același timp posibilitatea de a desemna, în urma acordului cu alt stat membru, una sau mai multe autorități naționale de certificare de securitate cibernetică pe teritoriul celui alt stat membru.
- (102) Autoritățile naționale de certificare de securitate cibernetică ar trebui în special să monitorizeze obligațiile producătorilor sau ale furnizorilor de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC stabiliți pe teritoriul lor respectiv în ceea ce privește declarația de conformitate UE și să asigure respectarea acestor obligații, ar trebui să ofere asistență organismelor naționale de acreditare la monitorizarea și supravegherea activităților derulate de organismele de evaluare a conformității, oferindu-le expertiză și informații relevante, ar trebui să autorizeze organismele de evaluare a conformității să își îndeplinească atribuțiile atunci când aceste organisme îndeplinesc cerințele suplimentare prevăzute într-un sistem european de certificare a securității cibernetice și ar trebui să monitorizeze evoluțiile relevante în domeniul certificării de securitate cibernetică. Autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice ar trebui să trateze plângerile depuse de persoane fizice sau juridice în legătură cu certificatele europene de securitate cibernetică eliberate de respectivele autorități sau în legătură cu certificatele europene

de securitate cibernetică eliberate de organismele de evaluare a conformității, atunci când astfel de certificate indică nivelul de asigurare „ridicat”, ar trebui să investigheze, în măsura în care este oportun, obiectul plângerii și să informeze reclamantul cu privire la progresele și rezultatul investigației, într-un termen rezonabil. În plus, autoritățile naționale de certificare a securității cibernetică ar trebui să coopereze cu alte autorități naționale de certificare a securității cibernetică sau cu alte autorități publice, inclusiv schimbând informații despre o posibilă neconformitate a produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC cu cerințele prezentului regulament sau ale anumitor sisteme europene de certificare a securității cibernetică. Comisia ar trebui să faciliteze schimbul de informații punând la dispoziție un sistem electronic general de gestionare a informațiilor, de exemplu sistemul de informare și de comunicare pentru supravegherea pieței (ICSMS) și sistemul de alertă rapidă pentru produse nealimentare periculoase (RAPEX) folosite deja de autoritățile de supraveghere a pieței în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008.

- (103) Pentru a asigura aplicarea coerentă a cadrului european de certificare a securității cibernetică, ar trebui să se instituie un ECCG, compus din reprezentanți ai autorităților naționale de certificare a securității cibernetică sau ai altor autorități naționale competente. Principalele atribuții ale ECCG ar trebui să constea în furnizarea de consiliere și asistență Comisiei în activitatea sa pentru a asigura coerența în punerea în aplicare și asigurarea respectării cadrului european de certificare a securității cibernetică, în acordarea de asistență ENISA și în cooperarea îndeaproape cu aceasta la elaborarea propunerilor de sisteme europene de certificare a securității cibernetică; în cazuri justificate corespunzător să solicite ENISA să pregătească o propunere de sistem; să adopte avize adresate ENISA cu privire la propunerile de sisteme și să adopte avize adresate Comisiei cu privire la întreținerea și revizuirea sistemelor europene de certificare a securității cibernetică existente. ECCG ar trebui să faciliteze schimbul de bune practici și de expertiză între diferitele autorități naționale de certificare a securității cibernetică care sunt responsabile cu autorizarea organismelor de evaluare a conformității și cu eliberarea certificatelor europene de securitate cibernetică.
- (104) În vederea sporirii gradului de sensibilizare și pentru a facilita acceptarea viitoarelor sisteme europene de certificare a securității cibernetică, Comisia poate emite orientări generale sau sectoriale în materie de securitate cibernetică, de exemplu cu privire la bunele practici sau la comportamentul responsabil în materie de securitate cibernetică, subliniind efectul pozitiv al utilizării de produse TIC, servicii TIC și procese TIC certificate.
- (105) Pentru a facilita și mai mult comerțul și având în vedere că lanțurile de aprovizionare TIC sunt mondiale, Uniunea poate încheia, în conformitate cu articolul 218 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), acorduri de recunoaștere reciprocă referitoare la certificatele europene de securitate cibernetică. Ținând seama de avizele primite din partea ENISA și a Grupului european pentru certificarea securității cibernetică, Comisia poate recomanda inițierea negocierilor relevante. Fiecare sistem european de certificare a securității cibernetică ar trebui să prevadă condiții specifice pentru astfel de acorduri de recunoaștere reciprocă cu țări terțe.
- (106) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Competențele respective ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²²⁾.
- (107) Procedura de examinare ar trebui utilizată pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind sistemele europene de certificare a securității cibernetică pentru produse TIC, servicii TIC și procese TIC, pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind modalitățile de desfășurare a anchetelor întreprinse de ENISA, pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind un plan pentru evaluarea *inter pares* a autorităților naționale de certificare a securității cibernetică, precum și pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind circumstanțele, formatele și procedurile de notificare către Comisie a organismelor acreditate de evaluare a conformității de către autoritățile naționale de certificare a securității cibernetică.
- (108) Funcționarea ENISA ar trebui să facă obiectul unei evaluări periodice și independente. Evaluarea ar trebui să țină seama de îndeplinirea de către ENISA a obiectivelor sale, de practicile sale de lucru și de relevanța atribuțiilor sale, mai ales a atribuțiilor legate de cooperarea operațională la nivelul Uniunii. Evaluarea respectivă ar trebui să analizeze impactul, eficacitatea și eficiența cadrului european de certificare a securității cibernetică. În cazul unei revizuirii, Comisia ar trebui să evalueze modul în care se poate consolida rolul ENISA de punct de referință pentru consiliere și expertiză și ar trebui să evalueze rolul potențial al ENISA de a sprijini evaluarea produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC ale țărilor terțe care nu respectă normele Uniunii, în cazul în care astfel de produse, servicii și procese intră în Uniune.

⁽²²⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(109) Întrucât obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele sale, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

(110) Regulamentul (UE) nr. 526/2013 ar trebui abrogat,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) În vederea asigurării bunei funcționări a pieței interne, urmărind în același timp atingerea, în Uniune, a unui nivel ridicat de securitate cibernetică, de reziliență cibernetică și de încredere, prezentul regulament stabilește:

- (a) obiectivele, atribuțiile și aspectele organizaționale legate de ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică); și
- (b) un cadru pentru instituirea de sisteme europene de certificare a securității cibernetice cu scopul de a asigura un nivel adecvat de securitate cibernetică a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC în Uniune, precum și cu scopul de a evita fragmentarea pieței interne în ceea ce privește sistemele de certificare a securității cibernetice din Uniune.

Cadrul menționat la primul paragraf litera (b) se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor specifice cuprinse în alte acte juridice ale Uniunii privind certificarea voluntară sau obligatorie.

(2) Prezentul regulament nu aduce atingere competențelor statelor membre în ceea ce privește activitățile aferente securității publice, apărării, securității naționale și nici activităților statului din domeniul dreptului penal.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „securitate cibernetică” înseamnă activitățile necesare pentru protejarea rețelelor și a sistemelor informatice, a utilizatorilor unor astfel de sisteme și a altor persoane afectate de amenințări cibernetice;
2. „rețea și sistem informatic” înseamnă rețea și sistem informatic astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/1148;
3. „strategie națională privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice” înseamnă o strategie națională privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice astfel cum este definită la articolul 4 punctul 3 din Directiva (UE) 2016/1148;
4. „operator de servicii esențiale” înseamnă un operator de servicii esențiale astfel cum este definit la articolul 4 punctul 4 din Directiva (UE) 2016/1148;
5. „furnizor de servicii digitale” înseamnă un furnizor de servicii digitale astfel cum este definit la articolul 4 punctul 6 din Directiva (UE) 2016/1148;
6. „incident” înseamnă un incident astfel cum este definit la articolul 4 punctul 7 din Directiva (UE) 2016/1148;
7. „administrarea incidentului” înseamnă o administrare a incidentului astfel cum este definită la articolul 4 punctul 8 din Directiva (UE) 2016/1148;

8. „amenințare cibernetică” înseamnă orice circumstanță, eveniment sau acțiune potențială care ar putea cauza daune sau perturbări la nivelul rețelelor și al sistemelor informatice, precum și la nivelul utilizatorilor unor astfel de sisteme și al altor persoane, sau care poate avea un alt fel de impact negativ asupra acestora;
9. „sistem european de certificare a securității cibernetice” înseamnă un set cuprinzător de norme, cerințe tehnice, standarde și proceduri, instituite la nivelul Uniunii, care se aplică certificării sau evaluării conformității anumitor produse TIC, servicii TIC și procese TIC;
10. „sistem național de certificare a securității cibernetice” înseamnă un set cuprinzător de norme, cerințe tehnice, standarde și proceduri elaborate și adoptate de o autoritate națională publică, care se aplică certificării sau evaluării conformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC care intră în domeniul de aplicare al sistemului în cauză;
11. „certificat european de securitate cibernetică” înseamnă un document emis de un organism relevant prin care se atestă că un anumit produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC a fost evaluat în scopul verificării conformității cu cerințele de securitate specifice prevăzute în cadrul unui sistem european de certificare a securității cibernetice;
12. „produs TIC” înseamnă un element sau un grup de elemente al unei rețele sau al unui sistem informatic;
13. „serviciu TIC” înseamnă un serviciu care constă integral sau preponderent în transmiterea, stocarea, extragerea sau prelucrarea informației prin intermediul rețelelor și al sistemelor informatice;
14. „proces TIC” înseamnă un set de activități desfășurate pentru a concepe, a dezvolta, a furniza sau a întreține un produs TIC sau un serviciu TIC;
15. „acreditate” înseamnă acreditare astfel cum este definită la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
16. „organism național de acreditare” înseamnă un organism național de acreditare astfel cum este definit la articolul 2 punctul 11 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
17. „evaluare a conformității” înseamnă o evaluare a conformității astfel cum este definită la articolul 2 punctul 12 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
18. „organism de evaluare a conformității” înseamnă un organism de evaluare a conformității astfel cum este definit la articolul 2 punctul 13 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
19. „standard” înseamnă un standard astfel cum este definit la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012;
20. „specificație tehnică” înseamnă un document care stabilește cerințele tehnice pe care trebuie să le îndeplinească un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC, ori procedurile de evaluare a conformității referitoare la acestea;
21. „nivel de asigurare” înseamnă temeiul încrederii că un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC întrunește cerințele de securitate ale unui sistem european de certificare a securității cibernetice specific și indică nivelul la care a fost evaluat un produs TIC, un serviciu TIC sau un proces TIC, dar care nu măsoară ca atare securitatea produsului TIC, a serviciului TIC sau a procesului TIC în cauză;
22. „autoevaluare a conformității” înseamnă o acțiune desfășurată de un producător sau de un furnizor de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC, care evaluează dacă respectivele produse TIC, servicii TIC sau procese TIC îndeplinesc cerințele unui sistem european de certificare a securității cibernetice specific.

TITLUL II

ENISA (AGENȚIA UNIUNII EUROPENE PENTRU SECURITATE CIBERNETICĂ)

CAPITOLUL I

Mandat și obiective

Articolul 3

Mandat

(1) ENISA îndeplinește atribuțiile care îi sunt încredințate în temeiul prezentului regulament în scopul de a asigura un nivel comun ridicat de securitate cibernetică în întreaga Uniune, inclusiv sprijinind în mod activ statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii pentru a-și îmbunătăți securitatea cibernetică. ENISA servește drept punct de referință în ceea ce privește consilierea și expertiza în materie de securitate cibernetică pentru instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și pentru alte părți interesate relevante din Uniune.

ENISA contribuie la reducerea fragmentării pe piața internă prin îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt încredințate în temeiul prezentului regulament.

(2) ENISA îndeplinește atribuțiile care îi sunt încredințate prin acte juridice ale Uniunii care stabilesc măsuri de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre care au legătură cu securitatea cibernetică.

(3) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ENISA acționează în mod independent, evitând să dubleze activitățile statelor membre și ținând seama de expertiza pe care o au deja statele membre.

(4) ENISA își dezvoltă propriile resurse, inclusiv capacitățile și competențele tehnice și umane, necesare pentru a îndeplini atribuțiile care îi sunt încredințate în temeiul prezentului regulament.

Articolul 4

Obiective

(1) ENISA este un centru de expertiză în materie de securitate cibernetică, datorită independenței sale, calității științifice și tehnice a consilierii și asistenței acordate și a informațiilor furnizate, transparenței procedurilor de operare și metodelor de funcționare, precum și a diligenței cu care își îndeplinește atribuțiile.

(2) ENISA oferă asistență instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, precum și statelor membre, la elaborarea și punerea în aplicare a politicilor Uniunii legate de securitatea cibernetică, inclusiv a politicilor sectoriale privind securitatea cibernetică.

(3) ENISA sprijină consolidarea capacităților și procesul de pregătire în întreaga Uniune, furnizând asistență instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, precum și statelor membre și părților interesate din sectorul public și privat pentru a spori protecția rețelelor și a sistemelor informatice ale acestora, pentru a dezvolta și a îmbunătăți reziliența cibernetică și capacitățile de răspuns și pentru a dezvolta aptitudini și competențe în domeniul securității cibernetică.

(4) ENISA promovează cooperarea, inclusiv schimbul de informații și coordonarea la nivelul Uniunii între statele membre, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și părțile interesate relevante din sectorul public și privat cu privire la chestiuni legate de securitatea cibernetică.

(5) ENISA contribuie la sporirea capacităților de securitate cibernetică la nivelul Uniunii pentru a sprijini acțiunile statelor membre în materie de prevenire a amenințărilor cibernetică și de răspuns la acestea, în special în cazul incidentelor transfrontaliere.

(6) ENISA promovează recurgerea la certificarea europeană a securității cibernetică, cu scopul de a evita fragmentarea pieței interne. ENISA contribuie la instituirea și menținerea unui cadru de certificare europeană a securității cibernetică în conformitate cu titlul III din prezentul regulament, pentru a crește transparența securității cibernetică a produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC, consolidând astfel încrederea în piața internă digitală și în competitivitatea acesteia.

(7) ENISA promovează un nivel ridicat de sensibilizare în privința securității cibernetică, inclusiv a igienei cibernetică și alfabetizării cibernetică a cetățenilor, organizațiilor și întreprinderilor.

CAPITOLUL II

Atribuții

Articolul 5

Elaborarea și punerea în aplicare a politicii și a dreptului Uniunii

ENISA contribuie la elaborarea și punerea în aplicare a politicii și a dreptului Uniunii:

1. acordând asistență și consiliere cu privire la elaborarea și revizuirea politicii și a dreptului Uniunii în domeniul securității cibernetice, precum și cu privire la inițiative politice și legislative sectoriale în cazul în care sunt implicate aspecte legate de securitatea cibernetică, în special prin furnizarea de avize independente și analize și prin desfășurarea de lucrări pregătitoare;
2. acordând asistență statelor membre pentru punerea în aplicare cu coerență a politicii și dreptului Uniunii privind securitatea cibernetică, mai ales în ceea ce privește Directiva (UE) 2016/1148, inclusiv prin intermediul emiterii avizelor, orientărilor, consilierii și bunelor practici referitoare la teme precum gestionarea riscurilor, raportarea incidentelor și schimbul de informații, precum și facilitând schimbul de bune practici între autoritățile competente în această privință;
3. acordând asistență statelor membre și instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii la elaborarea și promovarea unor politici în materie de securitate cibernetică legate de susținerea disponibilității sau a integrității generale a nucleului public al internetului deschis;
4. contribuind la activitatea grupului de cooperare instituit în temeiul articolului 11 din Directiva (UE) 2016/1148, prin furnizarea de expertiză și de asistență;
5. sprijinind:
 - (a) elaborarea și punerea în aplicare a politicii Uniunii în domeniul identității electronice și al serviciilor de încredere, în special furnizând consiliere și orientări tehnice, precum și prin facilitarea schimbului de bune practici între autoritățile competente;
 - (b) promovarea unui nivel sporit de securitate a comunicațiilor electronice, inclusiv prin furnizarea de consiliere și de expertiză, precum și prin facilitarea schimbului de bune practici între autoritățile competente;
 - (c) statele membre în punerea în aplicare a aspectelor specifice legate de securitatea cibernetică cuprinse în politica și dreptul Uniunii referitoare la protecția datelor și a vieții private, inclusiv prin consilierea Comitetului european pentru protecția datelor, la cerea acestuia.
6. sprijinind revizuirea periodică a activităților legate de politica Uniunii prin elaborarea unui raport anual privind stadiul punerii în aplicare a cadrului juridic aplicabil în ceea ce privește:
 - (a) informările privind notificările incidentelor transmise de statele membre prin punctele unice de contact grupului de cooperare în temeiul articolului 10 alineatul (3) din Directiva (UE) 2016/1148;
 - (b) rezumatul notificărilor privind încălcarea securității sau pierderea integrității primite de la prestatorii de servicii de încredere, transmise ENISA de organismele de supraveghere în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²³⁾;
 - (c) notificările privind incidentele de securitate transmise de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau servicii de comunicații electronice destinate publicului, transmise ENISA de autoritățile competente în temeiul articolului 40 din Directiva (UE) 2018/1972.

⁽²³⁾ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

*Articolul 6***Consolidarea capacităților**

- (1) ENISA acordă asistență:
- (a) statelor membre, în eforturile lor de a îmbunătăți prevenirea, detectarea și analizarea amenințărilor cibernetice și a incidentelor și capacitatea de răspuns la acestea, prin furnizarea cunoștințelor și a expertizei necesare;
 - (b) statelor membre și instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii la elaborarea și punerea în aplicare a politicilor pentru divulgarea vulnerabilităților în mod voluntar;
 - (c) instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, în eforturile lor de a îmbunătăți prevenirea, detectarea și analiza amenințărilor cibernetice și a incidentelor și de a îmbunătăți capacitățile de răspuns la astfel de amenințări cibernetice și incidente, mai ales printr-un sprijin adecvat acordat CERT-UE;
 - (d) statelor membre în ceea ce privește dezvoltarea echipelor CSIRT naționale, la solicitarea acestora, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din Directiva (UE) 2016/1148;
 - (e) statelor membre în ceea ce privește elaborarea strategiilor naționale privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice, la solicitarea acestora în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148 și promovează difuzarea acestor strategii în întreaga Uniune și constată progresele înregistrate în punerea lor în aplicare, pentru a promova bunele practici;
 - (f) instituțiilor Uniunii, în ceea ce privește elaborarea și revizuirea strategiilor Uniunii referitoare la securitatea cibernetică, promovarea difuzării acestora, precum și urmărirea progreselor înregistrate în punerea lor în aplicare;
 - (g) echipelor CSIRT naționale și ale Uniunii, în ceea ce privește creșterea nivelului capacităților proprii, inclusiv prin promovarea dialogului și a schimbului de informații, pentru a garanta că, având în vedere stadiul actual al tehnologiei, fiecare echipă CSIRT dispune de un set comun de capacități minime și funcționează în conformitate cu cele mai bune practici;
 - (h) statelor membre, prin organizarea în mod regulat a exercițiilor în materie de securitate cibernetică la nivelul Uniunii menționate la articolul 7 alineatul (5) cel puțin o dată la doi ani și prin formularea de recomandări de politici bazate pe procesul de evaluare a exercițiilor și pe învățămintele desprinse în urma acestora;
 - (i) organismelor publice relevante, prin oferirea de cursuri de formare privind securitatea cibernetică, în cooperare cu părțile interesate acolo unde este cazul;
 - (j) grupului de cooperare, în ceea ce privește schimbul de bune practici, în special în ceea ce privește identificarea de către statele membre a operatorilor de servicii esențiale, în temeiul articolului 11 alineatul (3) litera (l) din Directiva (UE) 2016/1148, inclusiv în legătură cu dependența transfrontalieră legată de riscuri și incidente.
- (2) ENISA sprijină schimbul de informații în cadrul sectoarelor și între acestea, mai ales în sectoarele enumerate în anexa II la Directiva (UE) 2016/1148, prin furnizarea de bune practici și de orientări privind instrumentele disponibile, proceduri, precum și privind modul de abordare a aspectelor de reglementare legate de schimbul de informații.

*Articolul 7***Cooperarea operațională la nivelul Uniunii**

- (1) ENISA sprijină cooperarea operațională între statele membre, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și între părțile interesate.
- (2) ENISA cooperează la nivel operațional și stabilește sinergii cu instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, inclusiv cu CERT-UE, cu serviciile care au atribuții de combatere a criminalității informatice și cu autoritățile de supraveghere care au atribuții de protecție a vieții private și a datelor cu caracter personal, în vederea abordării problemelor de interes comun, inclusiv prin:
- (a) schimbul de know-how și de bune practici;
 - (b) furnizarea de consiliere și emiterea de orientări privind chestiunile relevante legate de securitatea cibernetică;

- (c) stabilirea modalităților practice pentru executarea unor atribuții specifice, după consultarea Comisiei.
- (3) ENISA asigură secretariatul rețelei CSIRT în temeiul articolului 12 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148 și, în această capacitate, sprijină activ schimbul de informații și cooperarea între membrii acesteia.
- (4) ENISA sprijină statele membre în cooperarea operațională cu rețeaua CSIRT:
- (a) acordându-le consiliere cu privire la modul în care își pot îmbunătăți capacitățile de a preveni, de a detecta incidentele și de a răspunde la acestea, precum și acordându-le consiliere, la cererea unuia sau mai multor state membre, în legătură cu o amenințare cibernetică specifică;
 - (b) acordându-le asistență, la cererea unuia sau mai multor state membre, la evaluarea incidentelor cu un impact semnificativ sau substanțial prin furnizarea de expertiză și prin facilitarea administrării din punct de vedere tehnic a respectivelor incidente, mai ales susținând schimbul voluntar de informații relevante și de soluții tehnice între statele membre;
 - (c) analizând vulnerabilitățile și incidentele pe baza informațiilor disponibile public sau a informațiilor furnizate în mod voluntar de statele membre în acest scop; și
 - (d) la cererea unuia sau mai multor state membre, oferind sprijin în legătură cu anchetele tehnice *ex post* privind incidentele cu un impact semnificativ sau substanțial în înțelesul Directivei (UE) 2016/1148.

În îndeplinirea acestor atribuții, ENISA și CERT-UE desfășoară o cooperare structurată pentru a beneficia de sinergii și pentru a evita dublarea activităților.

(5) ENISA organizează exerciții periodice de securitate cibernetică la nivelul Uniunii și sprijină statele membre și instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii în ceea ce privește organizarea de exerciții de securitate cibernetică, la cererea acestora. Aceste exerciții de securitate cibernetică la nivelul Uniunii pot include elemente tehnice, operaționale sau strategice. Din doi în doi ani, ENISA organizează un exercițiu cuprinzător la scară largă.

După caz, ENISA contribuie, de asemenea, la exercițiile sectoriale de securitate cibernetică și sprijină organizarea acestora, împreună cu organizațiile relevante care participă, de asemenea, la exercițiile de securitate cibernetică desfășurate la nivelul Uniunii.

(6) În strânsă cooperare cu statele membre, ENISA întocmește periodic un raport aprofundat asupra situației tehnice în materie de securitate cibernetică la nivelul UE referitor la incidente și amenințări cibernetică, pe baza informațiilor disponibile public, a propriei sale analize și pe baza unor rapoarte transmise de echipele CSIRT ale statelor membre sau punctele unice de contact instituite prin Directiva (UE) 2016/1148, în ambele cazuri în mod voluntar, EC3 și CERT-UE, printre altele.

(7) ENISA contribuie la pregătirea unui răspuns bazat pe cooperare, atât la nivelul Uniunii, cât și la cel al statelor membre, la incidentele sau crizele transfrontaliere de mare amploare legate de securitatea cibernetică, în principal prin:

- (a) agregarea și analiza rapoartelor autorităților naționale care fac parte din domeniul public sau sunt puse la dispoziție în mod voluntar, cu scopul de a contribui la o conștientizare comună a situației;
- (b) asigurarea unui flux eficient de informații și furnizarea de mecanisme decizionale de activare între rețeaua CSIRT și factorii de decizie la nivel politic și tehnic ai Uniunii;
- (c) facilitarea, la cerere, a administrării din punct de vedere tehnic a acestor incidente sau crize, mai ales prin sprijinirea partajării voluntare a soluțiilor tehnice între statele membre;
- (d) sprijinirea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii precum și, la cererea acestora, a statelor membre, în ceea ce privește comunicarea publică referitoare la astfel de incidente sau crize;

- (e) testarea planurilor de cooperare menite să răspundă la aceste incidente sau crize la nivelul Uniunii și, la cerere, sprijinirea statelor membre în ceea ce privește testarea respectivelor planuri la nivel național.

Articolul 8

Piața, certificarea securității cibernetice și standardizarea

(1) ENISA sprijină și promovează elaborarea și punerea în aplicare a politicii Uniunii privind certificarea securității cibernetice a produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC, astfel cum se prevede în titlul III din prezentul regulament, prin:

- (a) monitorizarea permanentă a evoluțiilor din domenii conexe standardizării și recomandarea unor specificații tehnice adecvate pentru a fi utilizate la dezvoltarea unor sisteme europene de certificare a securității cibernetice, în temeiul articolului 54 alineatul (1) litera (c), în cazurile în care standardele nu sunt disponibile;
- (b) pregătirea propunerilor de sisteme europene de certificare a securității cibernetice (denumite în continuare „propuneri de sisteme”) pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC, în conformitate cu articolul 49;
- (c) evaluarea sistemelor europene de certificare a securității cibernetice adoptate, în conformitate cu articolul 49 alineatul (8);
- (d) participarea la evaluările *inter pares* în temeiul articolului 59 alineatul (4);
- (e) oferirea de asistență Comisiei în ceea ce privește asigurarea secretariatului ECCG, în temeiul articolului 62 alineatul (5).

(2) ENISA asigură secretariatului Grupului părților interesate pentru certificarea securității cibernetice, în temeiul articolului 22 alineatul (4).

(3) ENISA compilează și publică orientări și dezvoltă bune practici în ceea ce privește cerințele în materie de securitate cibernetică pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC, în cooperare cu autoritățile naționale de certificare de securitate și cu industria, în cadrul unui proces oficial, standardizat și transparent.

(4) ENISA contribuie la consolidarea capacităților în legătură cu procesele de evaluare și certificare prin compilarea și emiterea unor orientări, precum și oferind sprijin statelor membre, la cererea lor.

(5) ENISA facilitează elaborarea și adoptarea de standarde europene și internaționale pentru gestionarea riscurilor și pentru securitatea produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC.

(6) ENISA elaborează, în colaborare cu statele membre și industria, avize și orientări în ceea ce privește domeniile tehnice legate de cerințele de securitate pentru operatorii de servicii esențiale și pentru furnizorii de servicii digitale, precum și în ceea ce privește standardele deja existente, inclusiv standardele naționale ale statelor membre, în temeiul articolului 19 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148.

(7) ENISA efectuează și diseminează analize periodice privind principalele tendințe de pe piața securității cibernetice, atât din punctul de vedere al cererii, cât și al ofertei, în vederea stimulării pieței securității cibernetice în cadrul Uniunii.

Articolul 9

Cunoștințe și informare

ENISA:

- (a) efectuează analize ale tehnologiilor emergente și furnizează evaluări tematice privind impactul preconizat din punct de vedere societal, juridic, economic și de reglementare al inovațiilor tehnologice în materie de securitate cibernetică;
- (b) efectuează analize strategice pe termen lung ale amenințărilor cibernetice și incidentelor, pentru a identifica tendințele emergente și a contribui la prevenirea incidentelor;

- (c) în cooperare cu experți ai autorităților statelor membre și cu părțile interesate relevante, furnizează consiliere, orientări și bune practici pentru securitatea rețelelor și a sistemelor informatice, în special pentru securitatea infrastructurilor care sprijină sectoarele enumerate în anexa II la Directiva (UE) 2016/1148, precum și a celor utilizate de furnizorii de servicii digitale enumerați în anexa III la respectiva directivă;
- (d) culege, organizează și pune la dispoziția publicului, prin intermediul unui portal dedicat, informații privind securitatea cibernetică furnizate de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și informații privind securitatea cibernetică furnizate, în mod voluntar, de statele membre și de părțile interesate private și publice;
- (e) culege și analizează informațiile disponibile public cu privire la incidentele semnificative și compilează rapoarte, cu scopul de a oferi orientări pentru cetățenii, organizațiile și întreprinderile din întreaga Uniune.

Articolul 10

Sensibilizare și educare

ENISA:

- (a) sensibilizează publicul în legătură cu riscurile pentru securitatea cibernetică și oferă orientări cu privire la bune practici pentru utilizatorii individuali, inclusiv cu privire la igiena cibernetică și alfabetizarea cibernetică, destinate cetățenilor, organizațiilor și întreprinderilor;
- (b) în cooperare cu statele membre și cu instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și cu industria, organizează campanii periodice de informare pentru sporirea securității cibernetică și a vizibilității acesteia în Uniune și stimulează o amplă dezbateră publică;
- (c) oferă asistență statelor membre în eforturile acestora de a sensibiliza publicul în legătură cu securitatea cibernetică și de a promova educarea în privința securității cibernetică;
- (d) susține coordonarea mai strânsă și schimbul de bune practici între statele membre privind sensibilizarea și educarea în domeniul securității cibernetică.

Articolul 11

Cercetare și inovare

În ceea ce privește cercetarea și inovarea, ENISA:

- (a) consiliază instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și statele membre cu privire la necesitățile și prioritățile în materie de cercetare în domeniul securității cibernetică pentru a face posibile răspunsuri eficace la riscurile și amenințările cibernetică actuale și emergente, inclusiv în privința tehnologiilor informației și comunicațiilor noi și emergente, și pentru o folosire eficace a tehnologiilor de prevenire a riscurilor;
- (b) participă, în cazul în care Comisia i-a conferit competențele relevante, la etapa de punere în aplicare a programelor de finanțare a cercetării și inovării sau în calitate de beneficiar al acestora.
- (c) contribuie la agenda strategică în privința cercetării și inovării în domeniul securității cibernetică la nivelul Uniunii.

Articolul 12

Cooperarea internațională

ENISA contribuie la eforturile Uniunii de cooperare cu țări terțe și cu organizații internaționale, precum și în cadrele internaționale de cooperare relevante, pentru a promova cooperarea internațională privind aspecte legate de securitatea cibernetică prin:

- (a) participarea ca observator la organizarea de exerciții internaționale și realizarea de analize și de rapoarte destinate consiliului de administrație privind rezultatele acestor exerciții, după caz;
- (b) facilitarea, la solicitarea Comisiei, a schimbului de bune practici;

- (c) furnizarea de expertiză Comisiei, la cererea acesteia;
- (d) consilierea și sprijinirea Comisiei în legătură cu chestiuni privind acorduri cu țări terțe pentru recunoașterea reciprocă a certificatelor de securitate cibernetică, în colaborare cu ECCG instituit în temeiul articolului 62.

CAPITOLUL III

Organizarea agenției

Articolul 13

Structura ENISA

Structura administrativă și de conducere a ENISA este compusă din următoarele:

- (a) un consiliu de administrație;
- (b) un comitet executiv;
- (c) un director executiv;
- (d) un grup consultativ al ENISA;
- (e) o rețea a ofițerilor naționali de legătură.

Secțiunea 1

Consiliul de administrație

Articolul 14

Componența consiliului de administrație

- (1) Consiliul de administrație este compus din câte un membru numit de fiecare stat membru, și din doi membri numiți de Comisie. Toți membrii au drept de vot.
- (2) Fiecare membru al consiliului de administrație are un supleant. Supleantul reprezintă membrul în absența acestuia din urmă.
- (3) Membrii consiliului de administrație și supleanții acestora sunt numiți pe baza cunoștințelor lor în domeniul securității cibernetică, ținând cont de competențele lor manageriale, administrative și bugetare relevante. Comisia și statele membre depun eforturi pentru a limita rotația reprezentanților lor în cadrul consiliului de administrație, cu scopul de a asigura continuitatea activității acestuia. Comisia și statele membre urmăresc obținerea unei reprezentări echilibrate din perspectiva genului în consiliul de administrație.
- (4) Durata mandatului membrilor consiliului de administrație și al membrilor supleanți este de patru ani. Acest mandat se poate reînnoi.

Articolul 15

Funcțiile consiliului de administrație

- (1) Consiliul de administrație:
 - (a) stabilește direcția generală de funcționare a ENISA și se asigură că ENISA funcționează în conformitate cu normele și principiile stabilite în prezentul regulament; acesta asigură în același timp coerența activității ENISA cu activitățile desfășurate de statele membre și cu cele de la nivelul Uniunii;
 - (b) adoptă proiectul de document unic de programare al ENISA menționat la articolul 24, înainte de transmiterea acestuia Comisiei spre avizare;

- (c) adoptă documentul unic de programare al ENISA, ținând seama de avizul Comisiei;
- (d) supraveghează punerea în aplicare a programării multianuale și anuale cuprinse în documentul unic de programare;
- (e) adoptă bugetul anual al ENISA și exercită alte funcții privind bugetul ENISA în conformitate cu capitolul IV;
- (f) evaluează și adoptă raportul anual consolidat privind activitățile ENISA, care include conturile ENISA și descrierea modului în care aceasta și-a atins indicatorii de performanță, transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi, până la data de 1 iulie a anului următor, atât raportul anual, cât și evaluarea acestuia, și publică raportul anual;
- (g) adoptă normele financiare aplicabile ENISA în conformitate cu articolul 32;
- (h) adoptă o strategie de combatere a fraudei care să fie proporțională cu riscurile de fraudă, ținând seama de analiza cost-beneficiu a măsurilor care urmează să fie puse în aplicare;
- (i) adoptă norme de prevenire și gestionare a conflictelor de interese în cazul membrilor săi;
- (j) asigură luarea măsurilor adecvate pentru a da curs concluziilor și recomandărilor care rezultă din investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și din diferitele rapoarte și evaluări de audit intern sau extern;
- (k) adoptă regulamentul de procedură, inclusiv norme pentru decizii provizorii privind delegarea unor atribuții specifice în temeiul articolului 19 alineatul (7);
- (l) exercită, în ceea ce privește personalul ENISA, competențele conferite autorității împuternicite să facă numiri și autorității abilitate să încheie contracte de muncă (denumite în continuare „competențele de autoritate împuternicite să facă numiri”) prin Statutul funcționarilor Uniunii Europene (Statutul funcționarilor) și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (Regimul aplicabil celorlalți agenți), stabilite prin Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului ⁽²⁴⁾, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol;
- (m) adoptă norme de aplicare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 110 din Statutul funcționarilor;
- (n) numește directorul executiv și, după caz, îi prelungește mandatul sau îl demite din funcție, în conformitate cu articolul 36;
- (o) numește un contabil, care poate fi contabilul Comisiei și care este pe deplin independent în îndeplinirea îndatoririlor sale;
- (p) ia toate deciziile privind instituirea structurilor interne ale ENISA și, dacă este necesar, privind modificarea acestora, luând în considerare nevoile activității agenției și având în vedere buna gestiune bugetară;
- (q) autorizează stabilirea acordurilor de lucru în ceea ce privește articolul 7;
- (r) autorizează stabilirea sau încheierea acordurilor de lucru în conformitate cu articolul 42.

(2) În conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor, consiliul de administrație adoptă o decizie în baza articolului 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și a articolului 6 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, prin care competențele relevante de autoritate împuternicite să facă numiri sunt delegate directorului executiv și în care sunt stabilite condițiile în care această delegare de competențe poate fi suspendată. Directorul executiv poate să subdelege aceste competențe.

⁽²⁴⁾ Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului din 29 februarie 1968 (JO L 56, 4.3.1968, p. 1).

(3) În cazul în care apar împrejurări excepționale care impun acest lucru, consiliul de administrație poate adopta o decizie pentru a suspenda temporar delegarea competențelor de autoritate împuternicită să facă numiri către directorul executiv și delegarea competențelor subdelegate de către directorul executiv și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi ori unui alt membru al personalului decât directorul executiv.

Articolul 16

Președintele Consiliului de administrație

Consiliul de administrație alege cu o majoritate de două treimi din membrii săi un președinte și un vicepreședinte dintre membrii săi. Mandatul acestora este de patru ani și poate fi reînnoit o dată. Cu toate acestea, dacă pe durata mandatului încetează calitatea acestora de membri ai consiliului de administrație, mandatul lor expiră automat la aceeași dată. Vicepreședintele îl înlocuiește pe președinte din oficiu în cazul în care acesta din urmă nu își poate exercita prerogativele.

Articolul 17

Reuniunile consiliului de administrație

- (1) Reuniunile consiliului de administrație sunt convocate de președintele acestuia.
- (2) Consiliul de administrație se reunește în ședință ordinară cel puțin de două ori pe an. De asemenea, consiliul se reunește în ședință extraordinară la cererea președintelui acestuia, a Comisiei sau la cererea a cel puțin o treime din membrii săi.
- (3) Directorul executiv ia parte la ședințele consiliului de administrație, dar nu are drept de vot.
- (4) Membrii Grupului consultativ al ENISA pot lua parte la reuniunile consiliului de administrație, la invitația președintelui, dar nu au drept de vot.
- (5) Membrii consiliului de administrație și supleanții lor pot să fie asistați în cursul reuniunilor consiliului de administrație de consilieri sau de experți, sub rezerva regulamentului de procedură al consiliului de administrație.
- (6) ENISA asigură secretariatul consiliului de administrație.

Articolul 18

Regulile de vot ale consiliului de administrație

- (1) Consiliul de administrație își adoptă deciziile cu majoritatea membrilor săi.
- (2) Pentru adoptarea documentului unic de programare și a bugetului anual, precum și pentru numirea, prelungirea mandatului sau demiterea din funcție a directorului executiv, este necesară o majoritate de două treimi din membrii consiliului de administrație.
- (3) Fiecare membru dispune de un vot. În absența unui membru, dreptul său de vot poate fi exercitat de supleantul său.
- (4) Președintele consiliului de administrație participă la vot.
- (5) Directorul executiv nu participă la vot.
- (6) Regulamentul de procedură al consiliului de administrație stabilește în mod detaliat modalitățile de vot, în special condițiile în care un membru poate acționa în numele altui membru.

Secțiunea 2

Comitetul executiv

Articolul 19

Comitetul executiv

- (1) Consiliul de administrație este asistat de un comitet executiv.
- (2) Comitetul executiv:
 - (a) pregătește deciziile care urmează să fie adoptate de consiliul de administrație;
 - (b) asigură, împreună cu consiliul de administrație, luarea măsurilor adecvate pentru a da curs concluziilor și recomandărilor provenite din investigațiile OLAF și diferitele rapoarte și evaluări de audit intern sau extern;
 - (c) fără a aduce atingere responsabilităților directorului executiv, prevăzute la articolul 20, îl asistă și îl consiliază pe directorul executiv în ceea ce privește punerea în aplicare a deciziilor consiliului de administrație privind aspecte administrative și bugetare în temeiul articolului 20.
- (3) Comitetul executiv este format din cinci membri. Membrii comitetului executiv sunt numiți dintre membrii consiliului de administrație. Dintre membri, unul este președintele Consiliului de administrație, care poate prezida și comitetul executiv, și unul este unul dintre reprezentanții Comisiei. Nimirile membrilor comitetului executiv urmăresc asigurarea unei reprezentări echilibrate din perspectiva genului în comitetul executiv. Directorul executiv ia parte la reuniunile comitetului executiv, dar nu are drept de vot.
- (4) Durata mandatului membrilor comitetului executiv este de patru ani. Acest mandat se poate reînnoi.
- (5) Comitetul executiv se întrunește cel puțin o dată la trei luni. Președintele comitetului executiv convoacă reuniuni suplimentare la cererea membrilor săi.
- (6) Consiliul de administrație stabilește regulamentul de procedură al comitetului executiv.
- (7) Atunci când este necesar din motive de urgență, comitetul executiv poate lua anumite decizii provizorii în numele consiliului de administrație, îndeosebi cu privire la aspecte legate de gestionarea administrativă, inclusiv la suspendarea delegării competențelor de autoritate împuternicită să facă numiri, precum și cu privire la aspecte bugetare. Astfel de decizii provizorii se notifică consiliului de administrație fără întârzieri nejustificate. Consiliul de administrație decide dacă aprobă sau respinge decizia provizorie în termen de cel mult trei luni de la luarea deciziei. Comitetul executiv nu ia decizii în numele consiliului de administrație care necesită pentru aprobare o majoritate de două treimi din membrii consiliului de administrație.

Secțiunea 3

Directorul executiv

Articolul 20

Responsabilitățile directorului executiv

- (1) ENISA este condusă de un director executiv care este independent în îndeplinirea atribuțiilor sale. Directorul executiv răspunde în fața consiliului de administrație.
- (2) Directorul executiv prezintă Parlamentului European un raport privind modul în care și-a îndeplinit atribuțiile, atunci când este invitat să facă acest lucru. Consiliul poate solicita directorului executiv să prezinte un raport cu privire la îndeplinirea atribuțiilor sale.
- (3) Directorul executiv răspunde de:
 - (a) administrarea curentă a ENISA;

- (b) punerea în aplicare a deciziilor adoptate de consiliul de administrație;
- (c) elaborarea unui proiect de document unic de programare și prezentarea acestuia consiliului de administrație spre aprobare, înainte de a fi trimis Comisiei;
- (d) punerea în aplicare a documentului unic de programare și raportarea către consiliul de administrație cu privire la aceasta;
- (e) pregătirea raportului anual consolidat privind activitățile ENISA, inclusiv punerea în aplicare a programului anual de activitate al ENISA, și prezentarea acestuia consiliului de administrație, spre evaluare și adoptare;
- (f) pregătirea unui plan de acțiune pentru a da curs concluziilor evaluărilor retrospective și trimiterea către Comisie, din doi în doi ani, a unui raport privind progresele înregistrate;
- (g) elaborarea unui plan de acțiune pentru a da curs concluziilor rapoartelor de audit intern sau extern, precum și a investigațiilor desfășurate de OLAF și prezentarea, de două ori pe an Comisiei și periodic consiliului de administrație, a unui raport privind progresele înregistrate;
- (h) elaborarea proiectului de norme financiare aplicabile ENISA, astfel cum se menționează la articolul 32;
- (i) întocmirea proiectului de situație a estimărilor de venituri și cheltuieli ale ENISA și execuția bugetului acesteia;
- (j) protejarea intereselor financiare ale Uniunii prin aplicarea de măsuri preventive de combatere a fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, prin realizarea de controale eficiente și, dacă se constată nereguli, prin recuperarea sumelor plătite nejustificat și, dacă este cazul, prin sancțiuni administrative și financiare eficiente, proporționale și disuasive;
- (k) pregătirea unei strategii antifraudă pentru ENISA și prezentarea acesteia consiliului de administrație, spre adoptare;
- (l) stabilirea și menținerea contactului cu comunitatea de afaceri și cu organizațiile consumatorilor, în vederea asigurării unui dialog periodic cu părțile interesate relevante;
- (m) desfășurarea de schimburi periodice de opinii și de informații cu instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii în ceea ce privește activitățile lor referitoare la securitatea cibernetică, pentru a asigura coerența în dezvoltarea și punerea în aplicare a politicii Uniunii;
- (n) îndeplinirea altor atribuții care îi sunt încredințate directorului executiv prin prezentul regulament.

(4) După caz, în limitele obiectivelor și atribuțiilor ENISA, directorul executiv poate înființa grupuri de lucru ad-hoc compuse din experți, inclusiv experți din rândul autorităților competente ale statelor membre. Directorul executiv informează în prealabil Consiliul de administrație cu privire la acest aspect. Procedurile referitoare în special la componența grupurilor de lucru, la numirea experților acestora de către directorul executiv și la funcționarea lor sunt prevăzute în regulamentul intern de funcționare al ENISA.

(5) Dacă este necesar, în scopul îndeplinirii atribuțiilor ENISA în mod eficient și eficace și pe baza unei analize cost-beneficiu adecvate, directorul executiv poate decide înființarea unuia sau mai multor birouri locale într-unul sau mai multe state membre. Înainte de a decide să înființeze un birou local, directorul executiv cere opinia statului membru sau a statelor membre în cauză, inclusiv a statului membru în care este situat sediul ENISA, și obține acordul prealabil al Comisiei și al consiliului de administrație. În cazurile de dezacord în cursul procesului de consultare între directorul executiv și statele membre în cauză, chestiunea este supusă Consiliului spre dezbateră. Numărul total al personalului din toate birourile locale este păstrat la minimum și nu depășește 40 % din numărul total al personalului ENISA care se află în statul membru în care este situat sediul ENISA. Numărul personalului din fiecare birou local nu depășește 10 % din numărul total al personalului ENISA care se află în statul membru în care este situat sediul ENISA.

Decizia de înființare a unui birou local precizează domeniul de aplicare al activităților care urmează să fie efectuate în cadrul respectivului birou local, astfel încât să se evite costurile inutile și dublarea funcțiilor administrative ale ENISA.

Secțiunea 4

Grupul consultativ al ENISA, grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice și rețeaua ofițerilor naționali de legătură

Articolul 21

Grupul consultativ al ENISA

(1) La propunerea directorului executiv, consiliul de administrație stabilește, în mod transparent, grupul consultativ al ENISA, alcătuit din experți recunoscuți care reprezintă părțile interesate relevante, cum ar fi industria TIC, furnizorii de rețele comunicații electronice sau de servicii de destinare publicului, IMM-urile, operatorii de servicii esențiale, grupurile de consumatori, experții din mediul academic în domeniul securității cibernetice și reprezentanții ai autorităților competente notificate în conformitate cu Directiva (UE) 2018/1972, organizațiile de standardizare europene, precum și autoritățile de aplicare a legii și cele de supraveghere a protecției datelor. Consiliul de administrație depune eforturi pentru a asigura un echilibru adecvat din punct de vedere geografic și al genului, precum și un echilibru între diversele grupuri de părți interesate.

(2) Procedurile privind Grupul consultativ al ENISA, în special cele referitoare la componența sa, la propunerea directorului executiv menționată la alineatul (1), la numărul și numirea membrilor săi și la funcționarea grupului consultativ al ENISA, se detaliază în normele interne de funcționare ale ENISA și se fac publice.

(3) Grupul consultativ al ENISA este prezidat de directorul executiv sau de orice persoană numită de acesta de la caz la caz.

(4) Mandatul membrilor grupului consultativ al ENISA este de doi ani și jumătate. Membrii consiliului de administrație nu pot fi membri ai grupului consultativ al ENISA. Experții Comisiei și ai statelor membre au dreptul de a participa la reuniunile grupului consultativ al ENISA și la activitățile acestuia. Reprezentanții altor organisme considerate relevante de către directorul executiv, care nu au calitatea de membri ai grupului consultativ al ENISA, pot fi invitați să participe la reuniunile grupului consultativ al ENISA și la activitățile acestuia.

(5) Grupul consultativ al ENISA acordă consiliere ENISA în exercitarea atribuțiilor sale, cu excepția aplicării dispozițiilor titlului III din prezentul regulament. Acesta acordă consiliere în special directorului executiv în ceea ce privește elaborarea unei propuneri de program anual de activitate al ENISA și asigurarea comunicării cu părțile interesate relevante referitor la aspecte legate de programul anual de activitate.

(6) Grupul consultativ al ENISA informează periodic consiliul de administrație despre activitățile sale.

Articolul 22

Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice

(1) Se instituie Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice.

(2) Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice este alcătuit din membri selecționați din rândul experților recunoscuți care reprezintă părți interesate relevante. Comisia selecționează membrii Grupului părților interesate pentru certificarea securității cibernetice pe baza unei propuneri din partea ENISA, printr-o cerere deschisă și transparentă care asigură echilibrul între diferitele grupuri de părți interesate, precum și un echilibru adecvat din punct de vedere geografic și al genului.

(3) Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice are următoarele atribuții:

(a) să acorde Comisiei consiliere în legătură cu aspecte strategice referitoare la cadrul european de certificare a securității cibernetice;

(b) la cerere, să acorde consiliere ENISA în legătură cu chestiuni generale și strategice referitoare la atribuțiile ENISA în legătură cu piața, certificarea securității cibernetice și standardizarea;

(c) să asiste Comisia la pregătirea programului de activitate etapizat la nivelul Uniunii menționat la articolul 47;

- (d) să emită un aviz referitor la programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii în temeiul articolului 47 alineatul (4); și
- (e) în cazuri urgente, să acorde consiliere Comisiei și ECCG în legătură cu necesitatea unor sisteme de certificare suplimentare față de cele incluse în programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii, astfel cum se menționează la articolele 47 și 48.
- (4) Grupul părților interesate pentru certificarea securității cibernetice este coprezidat de reprezentanții Comisiei și ai ENISA, iar secretariatul acestuia este asigurat de ENISA.

Articolul 23

Rețeaua ofițerilor naționali de legătură

- (1) Consiliul de administrație, acționând la propunerea directorului executiv, instituie o rețea a ofițerilor naționali de legătură, formată din reprezentanți ai tuturor statelor membre (ofițeri naționali de legătură). Fiecare stat membru numește un reprezentant în rețeaua ofițerilor naționali de legătură. Reuniunile rețelei ofițerilor naționali de legătură pot fi ținute în diverse configurații ale experților dintr-un anumit domeniu.
- (2) Rețeaua ofițerilor naționali de legătură facilitează în special schimbul de informații între ENISA și statele membre și sprijină ENISA la diseminarea activităților, constatărilor și recomandărilor sale părților interesate relevante din întreaga Uniune.
- (3) Ofițerii naționali de legătură acționează drept punct de contact la nivel național pentru a facilita cooperarea între ENISA și experții naționali în contextul punerii în aplicare a programului anual de activitate al ENISA.
- (4) Deși ofițerii naționali de legătură cooperează strâns cu reprezentanții statelor membre respective în cadrul consiliului de administrație, rețeaua ofițerilor naționali de legătură însăși nu dublează activitatea consiliului de administrație, și nici a altor foruri ale Uniunii.
- (5) Funcțiile și procedurile pentru rețeaua ofițerilor naționali de legătură sunt specificate în normele interne de funcționare ale ENISA și se fac publice.

Secțiunea 5

Funcționare

Articolul 24

Documentul unic de programare

- (1) ENISA își desfășoară activitatea în conformitate cu documentul său unic de programare care conține programarea sa anuală și multianuală și care include toate activitățile sale planificate.
- (2) În fiecare an, directorul executiv elaborează un proiect de document unic de programare care conține programarea anuală și multianuală cu planificarea corespunzătoare a resurselor financiare și umane în conformitate cu articolul 32 din Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013 al Comisiei ⁽²⁵⁾ și luând în considerare orientările stabilite de Comisie.
- (3) Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, consiliul de administrație adoptă documentul unic de programare menționat la alineatul (1) și îl transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei până la data de 31 ianuarie a anului următor, împreună cu orice altă versiune ulterioară actualizată a documentului respectiv.
- (4) Documentul unic de programare se definitivează după adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii și, dacă este necesar, se ajustează în mod corespunzător.

⁽²⁵⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013 al Comisiei din 30 septembrie 2013 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 208 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 7.12.2013, p. 42).

(5) Programul anual de activitate cuprinde obiectivele detaliate și rezultatele preconizate, inclusiv indicatorii de performanță. Acesta include și o descriere a acțiunilor care urmează să fie finanțate și informații care indică resursele financiare și umane alocate fiecărei acțiuni, în conformitate cu principiile întocmirii bugetului și ale gestionării pe activități. Programul anual de activitate concordă cu programul multianual de activitate menționat la alineatul (7). Acesta indică în mod clar atribuțiile care au fost adăugate, modificate sau eliminate față de exercițiul financiar precedent.

(6) Consiliul de administrație modifică programul anual de activitate adoptat atunci când o nouă atribuție este încredințată ENISA. Orice modificare substanțială a programului anual de activitate se adoptă prin aceeași procedură ca cea utilizată în cazul programului inițial. Consiliul de administrație poate să îi delege directorului executiv competența de a aduce modificări nesubstanțiale programului anual de activitate.

(7) Programul multianual de activitate stabilește programarea strategică globală, inclusiv obiectivele, rezultatele preconizate și indicatorii de performanță. De asemenea, acesta stabilește programarea resurselor, inclusiv bugetul multianual și personalul.

(8) Programarea resurselor se actualizează anual. Programarea strategică se actualizează după caz, în special pentru a ține seama de rezultatul evaluării menționate la articolul 67.

Articolul 25

Declarația de interese

(1) Membrii consiliului de administrație, directorul executiv și funcționarii detașați temporar de statele membre întocmesc, fiecare în parte, o declarație de angajamente și o declarație în care menționează absența sau prezența oricăror interese directe sau indirecte despre care s-ar putea considera că aduc atingere independenței lor. Declarațiile sunt exacte și complete, se fac anual în scris și se actualizează ori de câte ori este nevoie.

(2) Membrii consiliului de administrație, directorul executiv și experții externi care participă la grupurile de lucru ad-hoc declară, fiecare în parte, precis și complet, cel târziu la începutul fiecărei reuniuni, toate interesele care ar putea fi considerate ca aducând atingere independenței lor în ceea ce privește punctele înscrise pe ordinea de zi și se abțin de la participarea la dezbaterile referitoare la punctele respective și de la votul în legătură cu acestea.

(3) ENISA stabilește, în regulamentul său intern de funcționare, modalitățile practice pentru normele referitoare la declarațiile de interese menționate la alineatele (1) și (2).

Articolul 26

Transparență

(1) ENISA își desfășoară activitățile cu un nivel ridicat de transparență și în conformitate cu articolul 28.

(2) ENISA se asigură că publicului și tuturor părților interesate li se furnizează informații adecvate, obiective, fiabile și ușor accesibile, în special în ceea ce privește rezultatele activității sale. De asemenea, agenția face publice declarațiile de interese întocmite în conformitate cu articolul 25.

(3) Consiliul de administrație, pe baza unei propuneri din partea directorului executiv, poate autoriza părțile interesate să participe ca observatori la unele dintre activitățile ENISA.

(4) ENISA stabilește, în regulamentul său intern de funcționare, modalitățile practice de punere în aplicare a normelor privind transparența menționate la alineatele (1) și (2).

Articolul 27

Confidențialitate

(1) Fără a aduce atingere articolului 28, ENISA nu divulgă terților informațiile pe care le prelucrează sau pe care le primește și pentru care s-a cerut, printr-o solicitare motivată, un tratament confidențial.

(2) Membrii consiliului de administrație, directorul executiv, membrii Grupului consultativ al ENISA, experții externi care participă la grupurile de lucru ad-hoc și membrii personalului ENISA, inclusiv funcționarii detașați temporar de statele membre, respectă cerințele de confidențialitate prevăzute la articolul 339 din TFUE, chiar și după încetarea atribuțiilor lor.

(3) ENISA stabilește, în regulamentul său intern de funcționare, modalitățile practice de punere în aplicare a normelor de confidențialitate menționate la alineatele (1) și (2).

(4) Dacă este necesar pentru realizarea atribuțiilor ENISA, consiliul de administrație decide să acorde ENISA permisiunea de a gestiona informații clasificate. În acest caz, ENISA, cu acordul serviciilor Comisiei, adoptă norme de securitate care să aplice principiile de securitate cuprinse în Deciziile (UE, Euratom) 2015/443 ⁽²⁶⁾ și 2015/444 ⁽²⁷⁾ ale Comisiei. Respectivele norme de securitate includ dispoziții privind schimbul, prelucrarea și stocarea informațiilor clasificate.

Articolul 28

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică documentelor deținute de ENISA.

(2) Consiliul de administrație adoptă modalitățile de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 până la 28 decembrie 2019.

(3) Deciziile adoptate de ENISA în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unei plângeri adresate Ombudsmanului European în temeiul articolului 228 din TFUE sau al unei acțiuni înaintate Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 263 din TFUE.

CAPITOLUL IV

Întocmirea și structura bugetului ENISA

Articolul 29

Întocmirea bugetului ENISA

(1) În fiecare an, directorul executiv întocmește un proiect de situație a estimărilor de venituri și cheltuieli ale ENISA pentru următorul exercițiu financiar și îl transmite consiliului de administrație, împreună cu un proiect de schemă de personal. Se asigură un echilibru între venituri și cheltuieli.

(2) În fiecare an, pe baza proiectului de situație a estimărilor, consiliul de administrație adoptă situația estimărilor de venituri și cheltuieli ale ENISA pentru următorul exercițiu financiar.

(3) În fiecare an, până la data de 31 ianuarie, consiliul de administrație transmite situația estimărilor, care face parte din documentul unic de programare, Comisiei și țărilor terțe cu care Uniunea a încheiat acorduri astfel cum se menționează la articolul 42 alineatul (2).

(4) Pe baza situației estimărilor, Comisia înscrie în proiectul de buget general al Uniunii estimările pe care le consideră necesare pentru schema de personal și valoarea contribuției care urmează să fie suportată din bugetul general al Uniunii, pe care le prezintă Parlamentului European și Consiliului în conformitate cu articolul 314 din TFUE.

(5) Parlamentul European și Consiliul autorizează creditele reprezentând contribuția Uniunii alocată ENISA.

(6) Parlamentul European și Consiliul adoptă schema de personal a ENISA.

⁽²⁶⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/443 a Comisiei din 13 martie 2015 privind securitatea în cadrul Comisiei (JO L 72, 17.3.2015, p. 41).

⁽²⁷⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/444 a Comisiei din 13 martie 2015 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO L 72, 17.3.2015, p. 53).

(7) Consiliul de administrație adoptă bugetul ENISA odată cu documentul unic de programare. Bugetul ENISA se definitivează după adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii. Dacă este necesar, consiliul de administrație ajustează bugetul ENISA și documentul unic de programare în conformitate cu bugetul general al Uniunii.

Articolul 30

Structura bugetului ENISA

- (1) Fără a aduce atingere altor resurse, veniturile ENISA sunt alcătuite astfel:
 - (a) dintr-o contribuție de la bugetul general al Uniunii;
 - (b) din venituri alocate unor cheltuieli specifice în conformitate cu normele sale financiare menționate la articolul 32;
 - (c) dintr-o finanțare din partea Uniunii sub forma unor acorduri de delegare sau de granturi ad-hoc, în conformitate cu normele sale financiare menționate la articolul 32 și cu dispozițiile instrumentelor relevante care sprijină politicile Uniunii;
 - (d) din eventuale contribuții din partea țărilor terțe care participă la lucrările ENISA, astfel cum se menționează la articolul 42;
 - (e) din orice contribuție voluntară din partea statelor membre, în bani sau în natură.

Statele membre care oferă contribuții voluntare în temeiul primului paragraf litera (e) nu pot solicita niciun drept sau serviciu specific ca rezultat al acelor contribuții.

(2) Cheltuielile ENISA cuprind cheltuieli cu personalul, cheltuieli administrative și de suport tehnic, cheltuieli cu infrastructura și operaționale, precum și cheltuieli rezultate din contracte cu părți terțe.

Articolul 31

Execuția bugetară a ENISA

- (1) Directorul executiv răspunde de execuția bugetului ENISA.
- (2) Auditorul intern al Comisiei exercită asupra ENISA aceleași prerogative ca și asupra serviciilor Comisiei.
- (3) Contabilul ENISA trimite conturile provizorii contabilului Comisiei și Curții de Conturi pentru exercițiul financiar (exercițiul N) până la data de 1 martie a următorului exercițiu financiar (exercițiul N + 1).
- (4) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi privind conturile provizorii ale ENISA în temeiul articolului 246 din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁸⁾, contabilul ENISA întocmește conturile finale ale ENISA pe răspunderea sa și le prezintă consiliului de administrație în vederea avizării.
- (5) Consiliul de administrație emite un aviz cu privire la conturile finale ale ENISA.
- (6) Până la data de 31 martie a exercițiului N + 1, directorul executiv transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi raportul privind gestiunea bugetară și financiară.
- (7) Până la data de 1 iulie a exercițiului N + 1, contabilul ENISA transmite Parlamentului European, Consiliului, contabilului Comisiei și Curții de Conturi conturile finale ale ENISA, împreună cu avizul consiliului de administrație.

⁽²⁸⁾ Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

(8) La aceeași dată la care transmite conturile finale ale ENISA, contabilul ENISA transmite, de asemenea, Curții de Conturi și, în copie, contabilului Comisiei, o scrisoare cuprinzând declarațiile conducerii cu privire la conturile finale respective.

(9) Până la data de 15 noiembrie a exercițiului N + 1, directorul executiv publică conturile finale ale ENISA în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(10) Până la data de 30 septembrie a exercițiului N + 1, directorul executiv transmite Curții de Conturi un răspuns la observațiile acesteia și transmite, de asemenea, o copie a răspunsului respectiv consiliului de administrație și Comisiei.

(11) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la cererea acestuia, orice informații necesare pentru buna desfășurare a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză în conformitate cu articolului 261 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046.

(12) La recomandarea Consiliului, Parlamentul European acordă, înaintea datei de 15 mai a exercițiului N + 2, descărcarea de gestiune directorului executiv în ceea ce privește execuția bugetului pentru exercițiul N.

Articolul 32

Reglementări financiare

Normele financiare aplicabile ENISA se adoptă de către consiliul de administrație după consultarea Comisiei. Acestea nu derogă de la Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013, cu excepția cazului o astfel de derogare se impune în mod special pentru funcționarea ENISA, iar Comisia și-a dat acordul prealabil.

Articolul 33

Combaterea fraudei

(1) Pentru a facilita combaterea fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, în temeiul Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁹⁾, până la 10 decembrie 2019, ENISA aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne desfășurate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽³⁰⁾. ENISA adoptă dispozițiile corespunzătoare care se aplică tuturor angajaților ENISA, folosind modelul prevăzut în anexa la respectivul acord.

(2) Curtea de Conturi are competența de a-i audita, pe baza documentelor și a inspecțiilor la fața locului, pe toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri ale Uniunii din partea ENISA.

(3) OLAF poate efectua investigații, inclusiv controale și inspecții la fața locului, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute în Regulamentul nr. 883/2013 și în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului ⁽³¹⁾, pentru a stabili existența unei fraude, a unui act de corupție sau dacă a avut loc orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un grant sau un contract finanțat de ENISA.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de cooperare cu țările terțe sau cu organizațiile internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile de acordare a unui grant ale ENISA conțin dispoziții care împuternicesc în mod expres Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în conformitate cu competențele care le revin.

⁽²⁹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

⁽³⁰⁾ JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

⁽³¹⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

CAPITOLUL V

Personalul*Articolul 34***Dispoziții generale**

Personalului ENISA i se aplică Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți, precum și normele adoptate de comun acord de instituțiile Uniunii pentru punerea în aplicare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți.

*Articolul 35***Privilegii și imunități**

Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la TUE și la TFUE, se aplică ENISA și personalului acesteia.

*Articolul 36***Directorul executiv**

- (1) Directorul executiv este angajat ca agent temporar al ENISA în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți.
- (2) Directorul executiv este numit de consiliul de administrație dintr-o listă de candidați propusă de Comisie, în urma unei proceduri de selecție deschise și transparente.
- (3) În scopul încheierii contractului de muncă al directorului executiv, ENISA este reprezentată de președintele Consiliului de administrație.
- (4) Înainte de a fi numit în funcție, candidatul selectat de consiliul de administrație este invitat să facă o declarație în fața comisiei competente a Parlamentului European și să răspundă întrebărilor adresate de membrii acesteia.
- (5) Durata mandatului directorului executiv este de cinci ani. Până la sfârșitul perioadei respective, Comisia realizează o evaluare a rezultatelor obținute de directorul executiv și viitoarele atribuții și provocări ale ENISA.
- (6) Consiliul de administrație adoptă deciziile privind numirea, prelungirea mandatului sau demiterea din funcție a directorului executiv în conformitate cu articolul 18 alineatul (2).
- (7) La propunerea Comisiei, care ia în considerare evaluarea menționată la alineatul (5), consiliul de administrație poate reînnoi mandatul directorului executiv o singură dată, cu o perioadă de cinci ani.
- (8) Consiliul de administrație informează Parlamentul European în legătură cu intenția sa de a prelungi mandatul directorului executiv. În cursul perioadei de trei luni care precedă prelungirea mandatului său, directorul executiv, dacă este invitat, face o declarație în fața comisiei relevante a Parlamentului European și răspunde întrebărilor deputaților.
- (9) Un director executiv al cărui mandat a fost prelungit nu poate să participe la o nouă procedură de selecție pentru același post.
- (10) Directorul executiv poate fi demis din funcție numai printr-o decizie a consiliului de administrație care acționează la propunerea Comisiei.

*Articolul 37***Experții naționali detașați și alte categorii de personal**

- (1) ENISA poate face apel la experți naționali detașați sau alte categorii de personal care nu sunt angajați ai ENISA. Acestor categorii de personal nu li se aplică Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți.

- (2) Consiliul de administrație adoptă o decizie de stabilire a normelor aplicabile detașării experților naționali la ENISA.

CAPITOLUL VI

Dispoziții generale privind ENISA

Articolul 38

Statutul juridic al ENISA

- (1) ENISA este un organ al Uniunii și are personalitate juridică.
- (2) În fiecare stat membru, ENISA dispune de cea mai extinsă capacitate juridică acordată persoanelor juridice în temeiul dreptului intern. Aceasta poate, în special, să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.
- (3) ENISA este reprezentată de directorul său executiv.

Articolul 39

Răspunderea ENISA

- (1) Răspunderea contractuală a ENISA este reglementată de legea aplicabilă contractului în cauză.
- (2) Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe în temeiul oricărei clauze compromisorii cuprinse într-un contract încheiat de ENISA.
- (3) În materie de răspundere necontractuală, ENISA, repară orice prejudiciu cauzat de personalul său în cursul exercitării atribuțiilor acestuia, în conformitate cu principiile generale comune legislațiilor statelor membre.
- (4) Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă în ceea ce privește orice litigiu privind repararea prejudiciilor astfel cum se menționează la alineatul (3).
- (5) Răspunderea personală a personalului ENISA față de ENISA este reglementată de condițiile relevante care se aplică personalului ENISA.

Articolul 40

Regimul lingvistic

- (1) Regulamentul nr. 1 al Consiliului ⁽³²⁾ se aplică ENISA. Statele membre și celelalte organisme desemnate de către statele membre se pot adresa ENISA și pot primi răspunsuri în una dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii, la alegerea acestora.
- (2) Serviciile de traducere necesare funcționării ENISA sunt asigurate de către Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 41

Protecția datelor cu caracter personal

- (1) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către ENISA face obiectul Regulamentului (UE) 2018/1725.
- (2) Consiliul de administrație adoptă normele de punere în aplicare astfel cum se menționează la articolul 45 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2018/1725. Consiliul de administrație poate adopta dispozițiile suplimentare necesare pentru aplicarea de către ENISA a Regulamentului (UE) 2018/1725.

⁽³²⁾ Regulamentul nr. 1 al Consiliului de stabilire a regimului lingvistic al Comunității Economice Europene (JO 17, 6.10.1958, p. 385/58).

*Articolul 42***Cooperarea cu țările terțe și cu organizațiile internaționale**

(1) În măsura în care este necesar pentru atingerea obiectivelor stabilite în prezentul regulament, ENISA poate coopera cu autoritățile competente din țările terțe sau cu organizațiile internaționale sau cu ambele. În acest scop, ENISA poate stabili acorduri de lucru cu autoritățile din țări terțe și cu organizații internaționale, sub rezerva aprobării prealabile a Comisiei. Respectivetele acorduri de lucru nu creează obligații legale pentru Uniune și nici pentru statele sale membre.

(2) ENISA este deschisă participării țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens. În baza dispozițiilor relevante ale acestor acorduri, se stabilesc acorduri de lucru care specifică, în special, caracterul, amploarea și modalitatea participării acestor țări terțe la activitatea ENISA, inclusiv dispoziții referitoare la participarea la inițiativele puse în practică de ENISA, la contribuțiile financiare și la personal. În ceea ce privește chestiunile legate de personal, aceste acorduri de lucru respectă, în orice caz, Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți.

(3) Consiliul de administrație adoptă o strategie pentru relațiile cu țări terțe și cu organizații internaționale, în ceea ce privește aspectele pentru care ENISA este competentă. Comisia se asigură că ENISA își desfășoară activitatea în limitele mandatului său și în cadrul instituțional existent prin încheierea de acorduri de lucru adecvate cu directorul agenției.

*Articolul 43***Norme de securitate privind protecția informațiilor sensibile neclasificate și a informațiilor clasificate**

După consultarea Comisiei, ENISA adoptă norme de securitate care pun în aplicare principiile de securitate cuprinse în normele de securitate ale Comisiei pentru protecția informațiilor sensibile neclasificate și a IUEC, astfel cum sunt prevăzute în Deciziile (UE, Euratom) 2015/443 și (UE, Euratom) 2015/444. Normele de securitate ale ENISA includ dispoziții privind schimbul, prelucrarea și stocarea unor astfel de informații.

*Articolul 44***Acordul privind sediul și condițiile de funcționare**

(1) Prevederile necesare referitoare la sediul care urmează să fie pus la dispoziția ENISA în statul membru gazdă și la facilitățile care urmează să fie oferite de statul membru respectiv, precum și normele specifice aplicabile în statul membru gazdă directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, personalului ENISA și membrilor familiilor acestora se stabilesc într-un acord privind sediul, încheiat între ENISA și statul membru gazdă după obținerea aprobării consiliului de administrație.

(2) Statul membru care găzduiește ENISA pune la dispoziție cele mai bune condiții posibile pentru a asigura buna funcționare a ENISA, ținând cont de accesibilitatea amplasamentului, existența unor facilități adecvate de educație pentru copiii personalului, un acces corespunzător la piața muncii, la securitate socială și la asistență medicală atât pentru copiii, cât și pentru soții sau soțiile personalului.

*Articolul 45***Controlul administrativ**

Activitățile ENISA fac obiectul supravegherii de către Ombudsmanul European, în conformitate cu articolul 228 din TFUE.

TITLUL III

CADRUL DE CERTIFICARE A SECURITĂȚII CIBERNETICE*Articolul 46***Cadrul european de certificare a securității cibernetice**

(1) Se instituie cadrul european de certificare a securității cibernetice pentru a îmbunătăți condițiile de funcționare a pieței interne prin creșterea nivelului de securitate cibernetică în Uniune și prin permiterea unei abordări armonizate la nivelul Uniunii în privința sistemelor europene de certificare a securității cibernetice, în scopul creării unei piețe unice digitale pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC.

(2) Cadrul european de certificare a securității cibernetice prevede un mecanism pentru instituirea unor sisteme europene de certificare a securității cibernetice și pentru a atesta că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC, care au fost evaluate în conformitate cu sistemele respective sunt conforme cu cerințele de securitate specificate, cu scopul de a proteja disponibilitatea, autenticitatea, integritatea sau confidențialitatea datelor stocate, transmise ori prelucrate sau funcțiile ori serviciile oferite de aceste produse, servicii și procese sau accesibile prin intermediul acestora pe întregul lor ciclu de viață.

Articolul 47

Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii pentru certificarea europeană a securității cibernetice

(1) Comisia publică un program de activitate etapizat la nivelul Uniunii pentru certificarea europeană a securității cibernetice (denumit în continuare „programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii”) în care se identifică prioritățile strategice pentru viitoarele sisteme europene de certificare a securității cibernetice.

(2) Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii include îndeosebi o listă a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC sau a categoriilor acestora care pot beneficia de includerea în sfera de aplicare a unui sistem european de certificare a securității cibernetice.

(3) Includerea unui anumit produs TIC, serviciu TIC și proces TIC sau a unei categorii a acestora în programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii se justifică în baza unuia sau a mai multora dintre considerentele următoarele:

- (a) disponibilitatea și dezvoltarea sistemelor naționale de certificare a securității cibernetice care se aplică oricărei categorii specifice de produse TIC, servicii TIC și procese TIC, cu precădere în ceea ce privește riscul de fragmentare;
- (b) politica sau dreptul relevant al Uniunii sau al statelor membre;
- (c) cererea de pe piață;
- (d) dezvoltările din aria amenințărilor cibernetice;
- (e) solicitarea de pregătire a unei propuneri de sistem specifice de către ECCG.

(4) Comisia ține seama în mod corespunzător de avizele emise în privința proiectului de program de activitate etapizat la nivelul Uniunii de către ECCG și de către Grupul părților interesate pentru certificare.

(5) Primul program de activitate etapizat la nivelul Uniunii se publică până la 28 iunie 2020. Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii se actualizează cel puțin o dată la trei ani sau mai des, dacă este necesar.

Articolul 48

Solicitarea unui sistem european de certificare a securității cibernetice

(1) Comisia îi poate solicita ENISA să pregătească o propunere de sistem sau să revizuiască un sistem european de certificare a securității cibernetice existent, pe baza programului de activitate etapizat la nivelul Uniunii.

(2) În cazuri justificate în mod corespunzător, Comisia sau ECCG îi poate solicita ENISA să pregătească o propunere de sau să revizuiască un sistem european de certificare a securității cibernetice existent, fără ca acestea să fie incluse în programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii. Programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii se actualizează în consecință.

Articolul 49

Pregătirea, adoptarea și revizuirea unui sistem european de certificare a securității cibernetice

(1) În urma unei solicitări din partea Comisiei în temeiul articolului 48, ENISA pregătește o propunere de sistem care îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 51, 52 și 54.

- (2) În urma unei solicitări din partea ECCG în temeiul articolului 48 alineatul (2), ENISA poate pregăti o propunere de sistem care îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 51, 52 și 54. În cazul în care refuză o altfel de solicitare, ENISA prezintă motivele de refuz. Orice decizie de refuzare a unei astfel de solicitări se ia de către consiliul de administrație.
- (3) Atunci când pregătește propunerile de sisteme, ENISA consultă toate părțile interesate relevante printr-un proces de consultare formal, deschis, transparent și cuprinzător.
- (4) Pentru fiecare propunere de sistem, ENISA instituie un grup de lucru ad-hoc în conformitate cu articolul 20 cu scopul de a-i oferi ENISA consiliere și expertiză specifice.
- (5) ENISA cooperează strâns cu ECCG. ECCG furnizează ENISA asistență și consiliere de specialitate în legătură cu pregătirea propunerii de sistem și adoptă un aviz privind propunerea de sistem.
- (6) ENISA ține seama în cea mai mare măsură posibilă de avizul ECCG înainte de a transmite Comisiei propunerea de sistem pregătită în conformitate cu alineatele (3), (4) și (5). Avizul ECCG nu este obligatoriu pentru ENISA, iar lipsa unui astfel de aviz nu împiedică ENISA să transmită Comisiei propunerea de sistem.
- (7) Pe baza propunerii de sistem pregătite de ENISA, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să prevadă sisteme europene de certificare a securității cibernetice pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 51, 52 și 54. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 66 alineatul (2).
- (8) ENISA evaluează cel puțin o dată la cinci ani fiecare sistem european de certificare a securității cibernetice adoptat, ținând seama de observațiile primite de la părțile interesate. Dacă este necesar, Comisia sau ECCG îi pot solicita ENISA să demareze procesul de elaborare a unei propuneri revizuite de sistem în conformitate cu articolul 48 și cu prezentul articol.

Articolul 50

Site-ul referitor la sistemele europene de certificare a securității cibernetice

- (1) ENISA întreține un site dedicat care oferă informații despre sistemele europene de certificare a securității cibernetice, certificatele europene de securitate cibernetică și declarațiile de conformitate UE, și le asigură publicitatea, inclusiv informații în ceea ce privește sistemele europene de certificare a securității cibernetice care nu mai sunt valabile, certificatele europene de securitate cibernetică și declarațiile de conformitate UE retrase sau expirate și registrul conținând legături către informații despre securitatea cibernetică furnizate în conformitate cu articolul 55.
- (2) După caz, site-ul menționat la alineatul (1) indică și sistemele naționale de certificare a securității cibernetice care au fost înlocuite de un sistem european de certificare a securității cibernetice.

Articolul 51

Obiectivele de securitate ale sistemelor europene de certificare a securității cibernetice

Un sistem european de certificare a securității cibernetice este conceput pentru a îndeplini, după caz, cel puțin următoarele obiective de securitate:

- (a) să protejeze datele stocate, transmise sau prelucrate într-un alt mod împotriva stocării, prelucrării, accesului sau divulgării accidentale sau neautorizate pe întregul ciclu de viață al produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC;
- (b) să protejeze datele stocate, transmise sau prelucrate într-un alt mod împotriva distrugerii, pierderii sau modificării accidentale sau neautorizate ori lipsei de disponibilitate pe întregul ciclu de viață al produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC;
- (c) să asigure faptul că persoanele, programele sau dispozitivele autorizate pot avea acces numai la datele, serviciile sau funcțiile la care se referă drepturile lor de acces;
- (d) să identifice și să documenteze dependențele și vulnerabilitățile cunoscute;

- (e) să înregistreze care sunt datele, serviciile sau funcțiile care au fost accesate, utilizate sau procesate în alt mod, în ce moment și de către cine;
- (f) să facă posibil să se verifice care sunt datele, serviciile sau funcțiile care au fost accesate, utilizate sau procesate în alt mod, în ce moment și de către cine;
- (g) să verifice că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC nu conțin vulnerabilități cunoscute;
- (h) să restabilească disponibilitatea datelor, serviciilor și funcțiilor și accesul la acestea în timp util în cazul unui incident fizic sau tehnic;
- (i) să asigure că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC sunt securizate implicit și începând cu momentul conceperii;
- (j) să asigure că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TC sunt furnizate cu software și hardware actualizate care nu conțin vulnerabilități cunoscute public și că sunt prevăzute cu mecanisme pentru actualizări securizate.

Articolul 52

Niveluri de asigurare ale sistemelor europene de certificare a securității cibernetice

- (1) Un sistem european de certificare a securității cibernetice poate stabili unul sau mai multe dintre următoarele niveluri de asigurare pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC: „de bază”, „substanțial” sau „ridicat”. Nivelul de asigurare este corespunzător nivelului riscului asociat cu utilizarea preconizată a unui produs TIC, serviciu TIC sau proces TIC, înțeles ca probabilitate și impact al unui incident.
- (2) Certificatele europene de securitate cibernetică și declarațiile de conformitate UE fac trimitere la orice nivel de asigurare prevăzut în sistemul european de certificare a securității cibernetice în temeiul căruia a fost emis certificatul european de securitate cibernetică sau declarația de conformitate UE.
- (3) Cerințele de securitate corespunzătoare fiecărui nivel de asigurare sunt prevăzute de sistemul european de certificare a securității cibernetice relevant, inclusiv funcțiile de securitate corespunzătoare și rigoarea și profunzimea corespunzătoare ale evaluării la care a fost supus produsul TIC, serviciul TIC sau procesul TIC.
- (4) Certificatul sau declarația de conformitate UE face trimitere la specificații tehnice, standarde și proceduri conexe acestora, inclusiv controale tehnice, al căror scop este de a diminua riscul de incidente de securitate cibernetică sau de a le preîntâmpina.
- (5) Un certificat european de securitate cibernetică sau o declarație de conformitate UE care face trimitere la nivelul de asigurare „de bază” oferă asigurare cu privire la faptul că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC pentru care se eliberează certificatul respectiv sau declarația de conformitate UE respectivă îndeplinesc cerințele de securitate corespunzătoare, inclusiv funcțiile de securitate, și că acestea au fost evaluate la un nivel care urmărește minimizarea riscurilor de bază cunoscute de incidente și atacuri cibernetice. Activitățile de evaluare includ cel puțin o examinare a documentației tehnice. În cazurile în care o astfel de examinare nu este adecvată, se desfășoară activități de evaluare înlocuitoare cu efect echivalent.
- (6) Un certificat european de securitate cibernetică care face trimitere la nivelul de asigurare „substanțial” oferă asigurare cu privire la faptul că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC pentru care se eliberează certificatul respectiv îndeplinesc cerințele de securitate corespunzătoare, inclusiv funcțiile de securitate, și că acestea au fost evaluate la un nivel care urmărește minimizarea riscurilor pentru securitatea cibernetică cunoscute și a riscurilor de incidente și atacuri cibernetice desfășurate de actori cu competențe și resurse limitate. Activitățile de evaluare includ cel puțin următoarele: o examinare pentru a demonstra absența vulnerabilităților cunoscute public și testarea faptului că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC implementează corect funcțiile de securitate necesare. În cazurile în care oricare dintre aceste activități de evaluare nu este adecvată, se desfășoară activități de evaluare înlocuitoare cu efect echivalent.

(7) Un certificat european de securitate cibernetică care face trimitere la nivelul de asigurare „ridicat” oferă asigurare cu privire la faptul că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC pentru care se eliberează certificatul respectiv îndeplinesc cerințele de securitate corespunzătoare, inclusiv funcțiile de securitate, și că acestea au fost evaluate la un nivel care urmărește minimizarea riscului de atacuri cibernetică de ultimă generație desfășurate de actori cu competențe și resurse substanțiale. Activitățile de evaluare includ cel puțin următoarele: o examinare pentru a demonstra absența vulnerabilităților cunoscute public; testarea pentru a demonstra că produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC implementează corect funcțiile de securitate necesare, la nivel de ultimă generație, și o evaluare a rezistenței acestora la atacatori competenți prin teste de rezistență la intruziuni. În cazurile în care oricare dintre aceste activități de evaluare nu este adecvată, se desfășoară activități înlocuitoare cu efect echivalent.

(8) Un sistem european de certificare a securității cibernetică poate specifica mai multe niveluri de evaluare în funcție de rigoarea și profunzimea metodologiei de evaluare utilizate. Fiecare dintre nivelurile de evaluare corespunde unuia dintre nivelurile de asigurare și este definit printr-o combinație corespunzătoare de componente ale asigurării.

Articolul 53

Autoevaluarea conformității

(1) Un sistem european de certificare a securității cibernetică poate permite efectuarea unei autoevaluări a conformității pe răspunderea exclusivă a producătorului sau a furnizorului de produse TIC, servicii TIC și procese TIC. O astfel de autoevaluare a conformității este permisă numai în cazul produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC care prezintă un risc redus corespunzând nivelului de asigurare „de bază”.

(2) Producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC și procese TIC poate elibera o declarație de conformitate UE care menționează că s-a demonstrat îndeplinirea cerințelor prevăzute în sistem. Prin eliberarea unei astfel de declarații, producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului TIC, a serviciului TIC sau a procesului TIC cu cerințele stabilite în sistemul respectiv.

(3) Producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC și procese TIC pun la dispoziția autorității naționale de certificare a securității cibernetică menționată la articolul 58, pe durata stabilită în sistemul european de certificare a securității cibernetică corespunzător, declarația de conformitate UE, documentația tehnică și toate celelalte informații relevante legate de conformitatea produselor TIC sau a serviciilor TIC cu sistemul. O copie a declarației de conformitate UE se transmite către autoritatea națională de certificare a securității cibernetică și către ENISA.

(4) Eliberarea unei declarații de conformitate UE este voluntară, cu excepția cazului în care se prevede altfel în dreptul Uniunii sau dreptul statelor membre.

(5) Declarația de conformitate UE este recunoscută în toate statele membre.

Articolul 54

Elemente ale sistemelor europene de certificare a securității cibernetică

(1) Un sistem european de certificare a securității cibernetică include cel puțin următoarele elemente:

- (a) obiectul și sfera de aplicare a sistemului de certificare, inclusiv tipul sau categoriile de produse TIC, servicii TIC și procese TIC acoperite;
- (b) o descriere clară a scopului sistemului și a modului în care standardele selectate, metodele de evaluare și nivelurile de asigurare corespund nevoilor utilizatorilor preconizați ai sistemului;
- (c) trimiteri la standardele internaționale, europene sau naționale aplicate în cadrul evaluării sau, în cazul în care astfel de standarde nu sunt disponibile sau nu sunt adecvate, la specificațiile tehnice care îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 sau, dacă astfel de specificații nu sunt disponibile, la specificații tehnice sau la alte cerințe de securitate cibernetică definite în sistemul european de certificare a securității cibernetică;
- (d) după caz, unul sau mai multe niveluri de asigurare;

- (e) o precizare care indică dacă autoevaluarea conformității este permisă în cadrul sistemului;
- (f) după caz, cerințe specifice sau suplimentare cărora se supun organismele de evaluare a conformității pentru a garanta competența tehnică a acestora de a evalua cerințele de securitate cibernetică;
- (g) criteriile și metodele specifice de evaluare, inclusiv tipurile de evaluări, utilizate pentru a demonstra că obiectivele de securitate menționate la articolul 51 sunt îndeplinite;
- (h) după caz, informațiile necesare pentru certificare care trebuie furnizate sau puse în alt mod la dispoziția organismelor de evaluare a conformității de către solicitant;
- (i) în cazul în care sistemul prevede mărci sau etichete, condițiile în care pot fi utilizate aceste mărci sau etichete;
- (j) normele pentru monitorizarea conformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC cu cerințele certificatelor europene de securitate cibernetică sau ale declarațiilor de conformitate UE, inclusiv mecanisme care să demonstreze conformitatea neîntreruptă cu cerințele de securitate cibernetică specificate;
- (k) după caz, condițiile de eliberare, de menținere, de continuare și de reînnoire a certificatelor europene de securitate cibernetică, precum și condițiile de extindere sau de restrângere a domeniului de aplicare a certificării;
- (l) normele privind consecințele neconformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC care au fost certificate sau pentru care a fost eliberată o declarație de conformitate UE, dar care nu sunt conforme cu cerințele sistemului;
- (m) normele privind modalitățile de raportare și soluționare a vulnerabilităților în materie de securitate cibernetică nedetectate anterior ale produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC;
- (n) după caz, normele privind păstrarea evidențelor de către organismele de evaluare a conformității;
- (o) identificarea sistemelor naționale sau internaționale de certificare a securității cibernetică care se referă la aceleași tipuri sau categorii de produse TIC, servicii TIC și procese TIC, cerințele de securitate și criteriile și metodele de evaluare și nivelurile de asigurare;
- (p) conținutul și formatul certificatelor europene de securitate cibernetică și ale declarațiilor de conformitate UE care urmează să fie eliberate;
- (q) perioada de valabilitate a declarației de conformitate UE, documentația tehnică și toate celelalte informații relevante care sunt puse la dispoziție de producătorul sau de furnizorul de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC;
- (r) perioada maximă de valabilitate a certificatelor europene de securitate cibernetică eliberate în temeiul sistemului;
- (s) politica de divulgare pentru certificatele europene de securitate cibernetică eliberate modificate sau retrase în temeiul sistemului;
- (t) condițiile pentru recunoașterea reciprocă a sistemelor de certificare cu țări terțe;
- (u) după caz, normele privind orice mecanism de evaluare *inter pares* instituit în cadrul sistemului pentru autoritățile sau organismele care eliberează certificate europene de securitate cibernetică pentru nivelul de asigurare „ridicat” în temeiul articolului 56 alineatul (6). Un astfel de mecanism nu aduce atingere evaluării *inter pares* prevăzute la articolul 59;
- (v) formatul și procedurile care trebuie urmate de producători sau de furnizori de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC atunci când furnizează și actualizează informațiile suplimentare privind securitatea cibernetică în conformitate cu articolul 55.

(2) Cerințele specificate ale sistemului european de certificare a securității cibernetice sunt în concordanță cu cerințele legale aplicabile, în special cu cerințele care decurg din dreptul armonizat al Uniunii.

(3) În cazul în care un act juridic specific al Uniunii prevede astfel, un certificat sau o declarație de conformitate UE eliberată în cadrul unui sistem european de certificare a securității cibernetice poate fi utilizată pentru a demonstra prezumția de conformitate cu cerințele din acel act juridic.

(4) În absența unui drept armonizat al Uniunii, dreptul unui stat membru poate prevedea, de asemenea, că se poate folosi un sistem european de certificare a securității cibernetice pentru a stabili prezumția de conformitate cu cerințele legale.

Articolul 55

Informații suplimentare privind securitatea cibernetică pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC certificate

(1) Producătorul sau furnizorul de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC certificate sau de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC pentru care a fost eliberată o declarație de conformitate UE pune la dispoziția publicului următoarele informații suplimentare privind securitatea cibernetică:

- (a) orientări și recomandări care să le servească utilizatorilor finali la configurarea, instalarea, derularea, funcționarea și întreținerea securizate a produselor TIC sau serviciilor TIC;
- (b) perioada în timpul căreia se oferă asistență în materie de securitate utilizatorilor finali, mai ales în ceea ce privește disponibilitatea actualizărilor legate de securitatea cibernetică;
- (c) informații de contact ale producătorului sau furnizorului și metode acceptate pentru primirea informațiilor despre vulnerabilitate de la utilizatorii finali și de la cercetători din domeniul securității;
- (d) o trimitere la registrele online care conțin vulnerabilitățile divulgate public legate de produsul TIC, de serviciul TIC sau de procesul TIC și orice avertismente relevante în materie de securitate cibernetică.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se pun la dispoziție în format electronic și rămân disponibile și se actualizează după cum este necesar cel puțin până la expirarea certificatului european de securitate cibernetică sau a declarației de conformitate UE aferente.

Articolul 56

Certificarea securității cibernetice

(1) Produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care au fost certificate în cadrul unui sistem european de certificare a securității cibernetice adoptat în temeiul articolului 49 sunt considerate a fi conforme cu cerințele acestui sistem.

(2) Certificarea securității cibernetice este voluntară, cu excepția cazului în care se prevede altfel în dreptul Uniunii sau în dreptul unui stat membru.

(3) Comisia evaluează periodic eficiența și utilizarea sistemelor europene de certificare a securității cibernetice adoptate și analizează dacă un anumit sistem european de certificare a securității cibernetice trebuie să devină obligatoriu prin dreptul relevant al Uniunii, pentru a se asigura un nivel adecvat de securitate cibernetică a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC în Uniune și pentru a se îmbunătăți funcționarea pieței interne. Prima evaluare se efectuează până la 31 decembrie 2023, iar evaluările ulterioare se efectuează cel puțin din doi în doi ani după această dată. Pe baza rezultatelor evaluărilor respective, Comisia identifică produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care fac obiectul unui sistem de certificare existent și care trebuie să fie incluse într-un sistem de certificare obligatoriu.

Comisia se concentrează cu prioritate pe sectoarele enumerate în anexa II la Directiva (UE) 2016/1148, pe care le evaluează cel târziu la doi ani de la adoptarea primului sistem european de certificare a securității cibernetice.

Atunci când pregătește evaluarea, Comisia:

- (a) ia în considerare impactul măsurilor asupra producătorilor sau furnizorilor de astfel de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC, precum și asupra utilizatorilor în ceea ce privește costul măsurilor respective, avantajele societale sau economice care decurg din nivelul sporit de securitate preconizat pentru produsele TIC, serviciile TIC sau procesele TIC vizate;
- (b) ține seama de existența și de punerea în aplicare a dreptului relevant al statelor membre și al țărilor terțe;
- (c) desfășoară un proces de consultare deschis, transparent și cuprinzător cu toate părțile interesate relevante și cu statele membre;
- (d) ia în considerare termenele de punere în aplicare, precum și măsurile și perioadele de tranziție, în special în ceea ce privește impactul posibil al măsurilor asupra producătorilor sau a furnizorilor de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC, inclusiv asupra IMM-urilor;
- (e) propune cea mai rapidă și mai eficace modalitate de punere în aplicare a tranziției de la un sistem de certificare voluntar la unul obligatoriu.

(4) Organismele de evaluare a conformității menționate la articolul 60 eliberează certificate europene de securitate cibernetică în temeiul prezentului articol, care fac trimitere la nivelul de asigurare „de bază” sau „substanțial” pe baza criteriilor incluse în sistemul european de certificare a securității cibernetică adoptat de Comisie în temeiul articolului 49.

(5) Prin derogare de la alineatul (4), în cazuri justificate în mod corespunzător, un sistem european de certificare a securității cibernetică poate prevedea că certificatele europene de securitate cibernetică ce rezultă din acel sistem pot fi emise numai de un organism public. Acest organism este una din următoarele entități:

- (a) o autoritate națională de certificare a securității cibernetică astfel cum este menționată la articolul 58 alineatul (1); sau
- (b) un organism public care este acreditat ca organism de evaluare a conformității în temeiul articolului 60 alineatul (1).

(6) În cazurile în care un sistem european de certificare a securității cibernetică adoptat în temeiul articolului 49 impune un nivel de asigurare „ridicat”, certificatul european de securitate cibernetică în temeiul sistemului respectiv se eliberează numai de o autoritate națională de certificare a securității cibernetică sau, în următoarele cazuri, de un organism de evaluare a conformității:

- (a) cu aprobarea prealabilă a autorității de certificare a securității cibernetică pentru fiecare certificat european de securitate cibernetică individual eliberat de un organism de evaluare a conformității; sau
- (b) pe baza unei delegări generale a atribuției de eliberare a acestor certificate europene de securitate cibernetică către organismul de evaluare a conformității de către autoritatea națională de certificare a securității cibernetică.

(7) Persoana fizică sau juridică care își supune certificării produsele TIC, serviciile TIC sau procesele TIC pune la dispoziția autorității naționale de certificare a securității cibernetică menționată la articolul 58, în cazul în care această autoritate este organismul care eliberează certificatul european de securitate cibernetică, sau la dispoziția organismului de evaluare a conformității menționat la articolul 60 toate informațiile necesare pentru desfășurarea certificării.

(8) Deținătorul unui certificat european de securitate cibernetică informează autoritatea sau organismul menționat la alineatul (7) despre orice vulnerabilități sau nereguli detectate ulterior, legate de securitatea produsului TIC, a serviciului TIC sau a procesului TIC certificat, care pot avea un impact asupra conformității sale cu cerințele legate de certificare. Autoritatea sau organismul respectiv transmite aceste informații fără întârzieri nejustificate autorității naționale de certificare a securității cibernetică în cauză.

(9) Certificatele europene de securitate cibernetică se eliberează pentru durata prevăzută de sistemul european de certificare a securității cibernetică și pot fi reînnoite numai dacă sunt îndeplinite în continuare cerințele relevante.

(10) Un certificat european de securitate cibernetică eliberat în temeiul prezentului articol este recunoscut în toate statele membre.

Articolul 57

Sistemele și certificatele naționale de certificare de a securității ciberneticice

(1) Fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol, sistemele naționale de certificare a securității ciberneticice și procedurile aferente pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care fac obiectul unui sistem european de certificare a securității ciberneticice încetează să mai producă efecte de la data stabilită în actul de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 49 alineatul (7). Sistemele naționale de certificare a securității ciberneticice și procedurile aferente pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care nu fac obiectul unui sistem european de certificare a securității ciberneticice continuă să existe.

(2) Statele membre nu introduc noi sisteme naționale de certificare a securității ciberneticice pentru produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care fac deja obiectul unui sistem european de certificare a securității ciberneticice în vigoare.

(3) Certificatele existente care au fost eliberate în temeiul sistemelor naționale de certificare a securității ciberneticice și care fac obiectul unui sistem european de certificare a securității ciberneticice rămân valabile până la data expirării lor.

(4) Pentru a se evita fragmentarea pieței interne, statele membre informează Comisia și ECCG cu privire la orice intenție de a elabora noi sisteme naționale de certificare a securității ciberneticice.

Articolul 58

Autoritățile naționale de certificare a securității ciberneticice

(1) Fiecare stat membru desemnează pe teritoriul său una sau mai multe autorități naționale de certificare a securității ciberneticice sau, cu acordul unui alt stat membru, desemnează una sau mai multe autorități naționale de certificare a securității ciberneticice stabilite în celălalt stat membru pentru a fi responsabile de atribuțiile de supraveghere în statul membru care face desemnarea.

(2) Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la identitatea autorităților naționale de certificare de securitate cibernetică desemnate. În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități, acesta informează Comisia și cu privire la sarcinile atribuite fiecăreia dintre respectivele autorități.

(3) Fără a aduce atingere articolului 56 alineatul (5) litera (a) și articolului 56 alineatul (6), fiecare autoritate națională de certificare a securității ciberneticice este independentă în ceea ce privește organizarea, deciziile de finanțare, structura juridică și luarea deciziilor, de entitățile pe care le supraveghează.

(4) Statele membre se asigură că activitățile autorităților naționale de certificare a securității ciberneticice, care se referă la eliberarea de certificate europene de securitate cibernetică menționate la articolul 56 alineatul (5) litera (a) și la articolul 56 alineatul (6) sunt strict separate de activitățile de supraveghere prevăzute în prezentul articol și că activitățile respective sunt desfășurate independent una de cealaltă.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de certificare a securității ciberneticice dispun de resursele adecvate pentru a-și exercita competențele și pentru a-și îndeplini cu eficacitate și în mod eficient sarcinile.

(6) Pentru punerea efectivă în aplicare a prezentului regulament, este oportun ca autoritățile naționale de certificare a securității ciberneticice să participe la ECCG în mod activ, eficace, eficient și sigur.

(7) Autoritățile naționale de certificare a securității ciberneticice:

(a) supraveghează și asigură respectarea normelor incluse în sistemele europene de certificare a securității ciberneticice în temeiul articolului 54 alineatul (1) litera (j) pentru monitorizarea conformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC cu cerințele certificatelor europene de securitate cibernetică eliberate pe teritoriile lor respective, în cooperare cu alte autorități relevante de supraveghere a pieței;

- (b) monitorizează respectarea obligațiilor producătorilor sau furnizorilor de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC care sunt stabiliți pe teritoriile lor respective și care desfășoară autoevaluări ale conformității, și pun în aplicare aceste obligații, în special a obligațiilor unor astfel de producători sau furnizori prevăzute la articolul 53 alineatele (2) și (3) și în sistemele europene de certificare a securității cibernetice corespunzătoare;
 - (c) fără a aduce atingere articolului 60 alineatul (3), asistă și sprijină activ organismele naționale de acreditare la monitorizarea și supravegherea activităților organismelor de evaluare a conformității în sensul prezentului regulament;
 - (d) monitorizează și supraveghează activitățile organismelor publice menționate la articolul 56 alineatul (5);
 - (e) după caz, autorizează organismele de evaluare a conformității în conformitate cu articolul 60 alineatul (3) și restricționează, suspendă sau retrag autorizația existentă atunci când organismele de evaluare a conformității încalcă cerințele prezentului regulament;
 - (f) tratează plângerile persoanelor fizice sau juridice în legătură cu certificatele europene de securitate cibernetică eliberate de autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice sau cu cele eliberate de organismele de evaluare a conformității în conformitate cu articolul 56 alineatul (6), sau în legătură cu declarațiile de conformitate UE eliberate în temeiul articolului 53, și investighează, în măsura în care este oportun, subiectul plângerii și informează reclamantul despre stadiul și rezultatul investigației, într-un termen rezonabil;
 - (g) prezintă ENISA și ECCG un raport anual de sinteză privind măsurile întreprinse în temeiul literelor (b), (c) și (d) din prezentul alineat sau în temeiul alineatului (8);
 - (h) cooperează cu alte autorități naționale de certificare a securității cibernetice sau cu alte autorități publice, inclusiv prin schimbul de informații cu privire la o posibilă neconformitate a produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC cu cerințele prezentului regulament sau cu cerințele sistemului european de certificare a securității cibernetice specific; și
 - (i) monitorizează evoluțiile relevante din domeniul certificării securității cibernetice.
- (8) Fiecare autoritate națională de certificare a securității cibernetice dispune cel puțin de următoarele competențe:
- (a) competența de a cere organismelor de evaluare a conformității, deținătorilor de certificate europene de securitate cibernetică și entităților care eliberează declarații de conformitate UE să furnizeze toate informațiile care îi sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale;
 - (b) competența de a efectua investigații, sub formă de audituri, asupra organismelor de evaluare a conformității, a titularilor de certificate europene de securitate cibernetică și a entităților care eliberează declarații de conformitate UE pentru a verifica conformitatea acestora cu prezentul titlu;
 - (c) competența de a lua măsuri adecvate, în conformitate cu dreptul intern, pentru a se asigura că organismele de evaluare a conformității, titularii de certificate europene de securitate cibernetică și entitățile care eliberează declarații de conformitate UE respectă prezentul regulament sau un sistem european de certificare a securității cibernetice;
 - (d) competența de a obține acces la sediile oricărui organism de evaluare a conformității sau al titularilor de certificate europene de securitate cibernetică cu scopul de a desfășura investigații în conformitate cu dreptul procedural al Uniunii sau al statului membru;
 - (e) competența de a retrage, în conformitate cu dreptul intern, certificatele europene de securitate cibernetică eliberate de autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice sau cele eliberate de organismele de evaluare a conformității în conformitate cu articolul 56 alineatul (6), atunci când astfel de certificate nu sunt conforme cu prezentul regulament sau cu un sistem european de certificare a securității cibernetice;
 - (f) competența de a impune sancțiuni, în conformitate cu dreptul intern, astfel cum se prevede la articolul 65, și de a cere încetarea imediată a încălcărilor obligațiilor prevăzute de prezentul regulament.

(9) Autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice cooperează între ele și cu Comisia în special prin schimb de informații, de experiență și de bune practici în ceea ce privește certificarea securității cibernetice și aspectele tehnice privind securitatea cibernetică a produselor TIC, a serviciilor TIC și proceselor TIC.

Articolul 59

Evaluarea *inter pares*

(1) Pentru a se ajunge la standarde echivalente pe întreg teritoriul Uniunii cu privire la certificatele europene de securitate cibernetică și la declarațiile de conformitate UE, autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice fac obiectul unei evaluări *inter pares*.

(2) Evaluarea *inter pares* se efectuează pe baza unor criterii și proceduri de evaluare clare și transparente, în special în privința cerințelor structurale, de resurse umane și de proces, a confidențialității și a plângerilor.

(3) Evaluarea *inter pares* examinează următoarele aspecte:

(a) după caz, dacă activitățile autorităților naționale de certificare a securității cibernetice legate de eliberarea certificatelor europene de securitate cibernetică menționate la articolul 56 alineatul (5) litera (a) și la articolul 56 alineatul (6) sunt strict separate de activitățile de supraveghere prevăzute la articolul 58 și dacă activitățile respective sunt desfășurate independent una de cealaltă;

(b) procedurile de supraveghere și de asigurare a respectării normelor de monitorizare a conformității produselor TIC, serviciilor TIC și proceselor TIC cu certificatele europene de securitate cibernetică în temeiul articolului 58 alineatul (7) litera (a);

(c) procedurile de monitorizare și de asigurare a respectării obligațiilor producătorilor și ale furnizorilor de produse TIC, de servicii TIC sau de procese TIC în conformitate cu articolul 58 alineatul (7) litera (b);

(d) procedurile de monitorizare, de autorizare și de supraveghere a activităților desfășurate de organismele de evaluare a conformității;

(e) după caz, dacă personalul autorităților sau organismelor care eliberează certificate pentru nivelul de asigurare „ridicat” în temeiul articolului 56 alineatul (6) deține expertiza corespunzătoare.

(4) Evaluarea *inter pares* se desfășoară cel puțin o dată la cinci ani de către cel puțin două autorități naționale de certificare a securității cibernetice din alte state membre și de către Comisie. ENISA poate participa la evaluarea *inter pares*.

(5) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să stabilească un plan pentru evaluarea *inter pares*, care acoperă o perioadă de cel puțin cinci ani, și să definească criterii privind componența echipei de evaluare *inter pares*, metodologia utilizată pentru evaluarea *inter pares*, calendarul, frecvența și alte atribuții legate de aceasta. Atunci când adoptă respectivele acte de punere în aplicare, Comisia ține seama în mod corespunzător de observațiile formulate de ECCG. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 66 alineatul (2).

(6) Rezultatele evaluării *inter pares* sunt examinate de ECCG, care întocmește un rezumat ce poate fi făcut public, și care, atunci când este necesar, formulează orientări sau recomandări cu privire la acțiunile sau măsurile care trebuie întreprinse de entitățile în cauză.

Articolul 60

Organisme de evaluare a conformității

(1) Organismele de evaluare a conformității sunt acreditate de organismele naționale de acreditare desemnate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008. Acreditarea respectivă se eliberează numai dacă organismul național de acreditare îndeplinește cerințele stabilite în anexa la prezentul regulament.

(2) În cazurile în care un certificat european de securitate cibernetică este eliberat de o autoritate națională de certificare a securității cibernetică în temeiul articolului 56 alineatul (5) litera (a) și al articolului 56 alineatul (6), organismul de certificare al autorității naționale de certificare a securității cibernetică este acreditat ca organism de evaluare a conformității în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

(3) În cazul în care sistemele europene de certificare a securității cibernetică stabilesc cerințe specifice sau suplimentare în temeiul articolului 54 alineatul (1) litera (f), numai organismele de evaluare a conformității care îndeplinesc aceste cerințe sunt autorizate de autoritatea națională de certificare a securității cibernetică pentru îndeplinirea atribuțiilor în temeiul sistemelor respective.

(4) Acreditarea menționată la alineatul (1) se eliberează organismelor de evaluare a conformității pentru o perioadă de maximum cinci ani și poate fi reînnoită în aceleași condiții numai dacă organismul de evaluare a conformității îndeplinește în continuare cerințele prevăzute la prezentul articol. Organismele naționale de acreditare iau toate măsurile corespunzătoare într-un termen rezonabil pentru a restricționa, a suspenda sau a revoca acreditarea unui organism de evaluare a conformității eliberată în temeiul alineatului (1) în cazul în care condițiile de acreditare nu sunt sau nu mai sunt îndeplinite sau în cazul în care organismul de evaluare a conformității încalcă prezentul regulament.

Articolul 61

Notificare

(1) Pentru fiecare sistem european de certificare a securității cibernetică, autoritățile naționale de certificare a securității cibernetică îi notifică Comisiei organismele de evaluare a conformității care au fost acreditate și, după caz, autorizate în temeiul articolului 60 alineatul (3) să elibereze certificate europene de securitate cibernetică la nivelurile de asigurare specificate menționate la articolul 52. Autoritățile naționale de certificare a securității cibernetică îi notifică Comisiei, fără nicio întârziere nejustificată, orice modificare ulterioară referitoare la acestea.

(2) La un an de la intrarea în vigoare a unui sistem european de certificare a securității cibernetică, Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* o listă a organismelor de evaluare a conformității notificate în temeiul sistemului respectiv.

(3) În cazul în care primește o notificare după expirarea perioadei menționate la alineatul (2), Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* modificările listei a organismelor de evaluare a conformității notificate, în termen de două luni de la data primirii notificării respective.

(4) O autoritate națională de certificare a securității cibernetică poate înainta Comisiei o cerere de retragere a unui organism de evaluare a conformității notificat de autoritatea respectivă din lista menționată la alineatul (2). Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* modificările corespunzătoare aduse listei respective, în termen de o lună de la data primirii cererii adresate de autoritatea națională de certificare a securității cibernetică.

(5) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să stabilească circumstanțele, formatele și procedurile pentru notificările menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 66 alineatul (2).

Articolul 62

Grupul european pentru certificarea securității cibernetică

(1) Se instituie Grupul european pentru certificarea securității cibernetică (ECCG).

(2) ECCG este compus din reprezentanți ai autorităților naționale de certificare a securității cibernetică sau din reprezentanți ai altor autorități naționale relevante. Niciun membru ECCG nu poate reprezenta mai mult de două state membre.

(3) Părțile interesate și părțile terțe relevante pot fi invitate să participe la reuniunile ECCG și la activitățile acestuia.

(4) ECCG are următoarele atribuții:

(a) să acorde consiliere și asistență Comisiei în activitatea sa de asigurare a punerii în practică și a aplicării coerente a prezentului titlu, în special în ceea ce privește programul de activitate etapizat la nivelul Uniunii, chestiunile legate de politica în materie de certificare a securității cibernetică, coordonarea abordărilor privind politicile și pregătirea unor sisteme europene de certificare a securității cibernetică;

- (b) să acorde asistență și consiliere ENISA și să coopereze cu aceasta în legătură cu pregătirea unei propuneri de sistem în temeiul articolului 49;
 - (c) să adopte un aviz cu privire la propunerea de sistem pregătită de ENISA în temeiul articolului 49;
 - (d) să solicite ENISA să pregătească propuneri de sistem în temeiul articolului 48 alineatul (2);
 - (e) să adopte avize adresate Comisiei cu privire la întreținerea și revizuirea sistemelor europene de certificare a securității cibernetice existente;
 - (f) să examineze evoluțiile relevante din domeniul securității cibernetice și să facă schimb de informații și de bune practici privind sistemele de certificare a securității cibernetice;
 - (g) să faciliteze cooperarea dintre autoritățile naționale de certificare a securității cibernetice desfășurată în temeiul prezentului titlu prin consolidarea capacităților și prin schimbul de informații, în special prin stabilirea unor metode care să permită schimbul eficient de informații referitoare la chestiunile privind certificarea securității cibernetice;
 - (h) să sprijine punerea în aplicare a mecanismelor de evaluare *inter pares* în conformitate cu normele stabilite în cadrul unui sistem european de certificare a securității cibernetice în temeiul articolului 54 alineatul (1) litera (u);
 - (i) să faciliteze alinierea sistemelor europene de certificare a securității cibernetice la standardele recunoscute pe plan internațional, inclusiv prin revizuirea actualelor sisteme europene de certificare a securității cibernetice și, după caz, recomandând ENISA să colaboreze cu organizațiile internaționale de standardizare relevante pentru a remedia insuficiențele sau lacunele care afectează standardele internaționale recunoscute care sunt în vigoare.
- (5) Comisia prezidează ECCG cu asistență din partea ENISA și asigură secretariatul acestuia în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) litera (e).

Articolul 63

Dreptul de a depune o plângere

- (1) Persoanele fizice sau juridice au dreptul să depună o plângere la entitatea care a eliberat un certificat european de securitate cibernetică sau, dacă plângerea se referă la un certificat european de securitate cibernetică eliberat de un organism de evaluare a conformității în temeiul articolului 56 alineatul (6), la autoritatea națională relevantă de certificare a securității cibernetice.
- (2) Autoritatea sau organismul la care s-a depus plângerea informează reclamantul despre evoluția procedurilor și despre decizia luată, și despre dreptul de a exercita o cale de atac eficientă în temeiul articolului 64.

Articolul 64

Dreptul la o cale de atac eficientă

- (1) În pofida oricăror căi de atac administrative sau a altor căi de atac fără caracter judiciar, persoanele fizice și juridice au dreptul să exercite o cale de atac eficientă cu privire la:
- (a) deciziile luate de autoritatea sau organismul menționat la articolul 63 alineatul (1), inclusiv, după caz, în legătură cu emiterea necorespunzătoare, omisiunea de a emite sau recunoașterea unui certificat european de securitate cibernetică deținut de respectivele persoane fizice și juridice;
 - (b) omisiunea de a da curs unei plângeri depuse la o autoritate sau un organism menționat la articolul 63 alineatul (1).
- (2) Acțiunile în temeiul prezentului articol se introduc în fața instanțelor din statul membru în care este situată autoritatea sau organismul împotriva căruia se exercită calea de atac.

*Articolul 65***Sancțiuni**

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile care se aplică în cazul încălcării prezentului titlu și a încălcării sistemelor europene de certificare a securității cibernetice și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre informează Comisia fără întârziere cu privire la normele și măsurile respective și notifică acesteia orice modificare ulterioară care le afectează.

TITLUL IV

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 66***Procedura comitetului**

(1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

*Articolul 67***Evaluare și revizuire**

(1) Până la 28 iunie 2024 și la fiecare cinci ani după aceea, Comisia evaluează impactul, eficacitatea și eficiența activității ENISA și a practicilor sale de lucru, posibila necesitate de a modifica mandatul ENISA și implicațiile financiare ale unei astfel de modificări. Evaluarea ține seama de orice punct de vedere comunicat ENISA ca răspuns la activitățile sale. În cazul în care Comisia consideră că nu se mai justifică continuarea activității ENISA în raport cu obiectivele, mandatul și atribuțiile încredințate acesteia, Comisia poate propune modificarea prezentului regulament în ceea ce privește dispozițiile referitoare la ENISA.

(2) Evaluarea analizează, de asemenea, impactul, eficacitatea și eficiența dispozițiilor din titlul III din prezentul regulament în ceea ce privește obiectivele de asigurare a unui nivel adecvat de securitate cibernetică a produselor TIC, a serviciilor TIC și a proceselor TIC în Uniune și de îmbunătățire a funcționării pieței interne.

(3) Evaluarea examinează dacă sunt necesare cerințe esențiale de securitate cibernetică pentru a avea acces la piața internă, cu scopul de a împiedica ca produsele TIC, serviciile TIC și procesele TIC care nu respectă cerințele de bază în materie de securitate cibernetică să intre pe piața Uniunii.

(4) Până la 28 iunie 2024, și ulterior din cinci în cinci ani Comisia trimite raportul de evaluare împreună cu concluziile sale, Parlamentului European, Consiliului și consiliului de administrație. Concluziile raportului respectiv sunt făcute publice.

*Articolul 68***Abrogare și succesiune**

(1) Regulamentul (UE) nr. 526/2013 se abrogă cu efect de la 27 iunie 2019.

(2) Trimiterile la Regulamentul (UE) nr. 526/2013 și la ENISA astfel cum este instituită prin regulamentul respectiv se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și la ENISA astfel cum e instituită prin prezentul regulament.

(3) ENISA astfel cum e instituită de prezentul regulament succedă ENISA astfel cum este instituită prin Regulamentul (UE) nr. 526/2013 în ceea ce privește toate aspectele legate de proprietate, acorduri, obligații juridice, contracte de muncă, angajamente financiare și răspunderi. Toate deciziile consiliului de administrație și ale comitetului executiv adoptate cu conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 526/2013 rămân valabile, cu condiția ca acestea să respecte prezentul regulament.

- (4) ENISA se înființează pentru o perioadă nedeterminată de la 27 iunie 2019.
- (5) Directorul executiv numit în temeiul articolului 24 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 526/2013 rămâne în funcție și exercită funcțiile directorului executiv astfel cum sunt menționate la articolul 20 din prezentul regulament pentru perioada rămasă din mandatul său. Celelalte condiții ale contractului său rămân neschimbate.
- (6) Membrii consiliului de administrație și supleanții acestora numiți în temeiul articolului 6 din Regulamentul (UE) nr. 526/2013 rămâne în funcție și exercită funcțiile consiliului de administrație astfel cum sunt menționate la articolul 15 din prezentul regulament și supleanții acestora pentru perioada rămasă din mandatul lor.

Articolul 69

Intrare în vigoare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Articolele 58, 60, 61, 63, 64 și 65 se aplică de la 28 iunie 2021.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXĂ

CERINȚE CARE TREBUIE ÎNDEPLINITE DE ORGANISMELE DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII

Organismele de evaluare a conformității care doresc să fie acreditate îndeplinesc următoarele cerințe:

1. Un organism de evaluare a conformității trebuie să fie înființat în temeiul dreptului intern și să aibă personalitate juridică.
2. Un organism de evaluare a conformității trebuie să fie un organism terț care este independent de organizația sau de produsele TIC, de serviciile TIC sau de procesele TIC pe care le evaluează.
3. Un organism care aparține unei asociații de întreprinderi sau unei federații profesionale care reprezintă întreprinderile implicate în conceperea, producerea, furnizarea, asamblarea, utilizarea sau întreținerea produselor TIC, serviciilor TIC sau procesele TIC pe care le evaluează poate fi considerat un organism de evaluare a conformității, cu condiția să demonstreze că este independent și că nu există conflicte de interese.
4. Organismele de evaluare a conformității, personalul de conducere de nivel superior al acestora și persoanele responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității nu pot fi proiectantul, producătorul, furnizorul, instalatorul, cumpărătorul, proprietarul, utilizatorul sau operatorul de întreținere al produsului TIC, al serviciului TIC sau al procesului TIC care este evaluat sau reprezentantul autorizat al vreuneia dintre aceste părți. Această interdicție nu împiedică utilizarea produselor TIC evaluate care sunt necesare pentru operațiunile organismului de evaluare a conformității sau utilizarea acestor produse TIC în scopuri personale.
5. Organismele de evaluare a conformității, personalul de conducere de nivel superior al acestora și persoanele responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității nu pot fi direct implicați în conceperea, producerea sau construcția, comercializarea, instalarea, utilizarea sau întreținerea produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC care sunt evaluate și nu pot reprezenta părțile angajate în acele activități. Organismele de evaluare a conformității, personalul de conducere de nivel superior al acestora și persoanele responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității nu se implică în activități care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de evaluare a conformității. Această interdicție se aplică în special serviciilor de consultanță.
6. Dacă un organism de evaluare a conformității este deținut sau gestionat de o entitate sau de o instituție publică, se asigură și se documentează independența și absența oricărui conflict de interese între autoritatea națională de certificare a securității cibernetice, pe de o parte, și organismul de evaluare a conformității, pe de altă parte.
7. Organismele de evaluare a conformității se asigură că activitățile filialelor și ale subcontractanților lor nu afectează confidențialitatea, obiectivitatea sau imparțialitatea activităților lor de evaluare a conformității.
8. Organismele de evaluare a conformității și personalul acestora îndeplinesc activitățile de evaluare a conformității cu cel mai înalt grad de integritate profesională și cu competența tehnică necesară în domeniul respectiv și nu sunt supuse niciunei presiuni și niciunei persuasiunii, inclusiv de natură financiară, care le-ar putea influența deciziile sau rezultatele activităților lor de evaluare a conformității, în special în ceea ce privește persoanele sau grupurile de persoane având interese legate de rezultatele acelor activități.
9. Un organism de evaluare a conformității trebuie să fie capabil să efectueze toate atribuțiile de evaluare a conformității care îi sunt atribuite în temeiul prezentului regulament, indiferent dacă atribuțiile respective sunt realizate în mod direct de organismul de evaluare a conformității sau în numele său și pe răspunderea sa. Orice subcontractare sau consultare a personalului extern este documentată în mod adecvat, nu implică intermediari și face obiectul unui acord scris care vizează, între altele, confidențialitatea și conflictele de interese. Organismul de evaluare a conformității în cauză își asumă întreaga răspundere pentru atribuțiile îndeplinite.
10. În orice moment și pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și fiecare tip, categorie sau subcategorie de produse TIC, servicii TIC sau procese TIC, organismul de evaluare a conformității dispune de:
 - (a) personalul necesar având cunoștințele tehnice necesare și experiența suficientă și corespunzătoare pentru a efectua atribuțiile de evaluare a conformității;
 - (b) descrierile necesare ale procedurilor pe baza cărora se realizează evaluarea conformității, asigurându-se transparența acelor proceduri și posibilitatea de a le reproduce. Acesta prevede politicile și procedurile adecvate care fac distincție între atribuțiile îndeplinite ca organism notificat în temeiul articolului 61 și alte activități;

- (c) procedurile necesare pentru a-și desfășura activitatea ținând seama în mod corespunzător de dimensiunea unei întreprinderi, de sectorul în care își desfășoară activitatea și de structura acesteia, de gradul de complexitate a tehnologiei produsului TIC, serviciului TIC sau procesului TIC în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.
11. Un organism de evaluare a conformității dispune de mijloacele necesare pentru a îndeplini în mod corespunzător atribuțiile tehnice și administrative legate de activitățile de evaluare a conformității și să aibă acces la toate echipamentele sau facilitățile necesare.
12. Personalul responsabil cu îndeplinirea activităților de evaluare a conformității posedă următoarele calități:
- (a) o bună pregătire tehnică și profesională care acoperă toate activitățile de evaluare a conformității;
 - (b) cunoștințe satisfăcătoare ale cerințelor evaluărilor conformității pe care le realizează și autoritatea corespunzătoare pentru realizarea acestor evaluări;
 - (c) cunoștințe și o înțelegere corespunzătoare a cerințelor și standardelor de testare aplicabile;
 - (d) abilitatea necesară pentru a elabora certificate, evidențe și rapoarte care să demonstreze că evaluările conformității au fost realizate.
13. Se garantează imparțialitatea organismelor de evaluare a conformității, a personalului de conducere de nivel superior și a persoanelor responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității, precum și a subcontractanților.
14. Remunerația personalului de conducere de nivel superior și a persoanelor responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității nu depinde de numărul de evaluări ale conformității realizate sau de rezultatele evaluărilor respective.
15. Organismele de evaluare a conformității încheie o asigurare de răspundere civilă în cazul în care răspunderea nu este asumată de statul membru în conformitate cu dreptul intern sau statul membru nu este direct responsabil de evaluarea conformității.
16. Organismul de evaluare a conformității și personalul său, comitetele, filialele, subcontractanții și orice organism asociat sau personalul organismelor externe ale unui organism de evaluare a conformității păstrează confidențialitatea și secretul profesional în legătură cu toate informațiile obținute în îndeplinirea atribuțiilor de evaluare a conformității care le revin în temeiul prezentului regulament sau al oricărei dispoziții de drept intern care pune în aplicare prezentul regulament, cu excepția cazului în care divulgarea este cerută prin dreptul Uniunii sau al statului membru care se aplică respectivelor persoane și cu excepția relației cu autoritățile competente ale statului membru în care își îndeplinesc activitățile. Drepturile de autor sunt protejate. Organismul de evaluare a conformității dispune de proceduri documentate în ceea ce privește cerințele din prezentul punct.
17. Cu excepția punctului 16, cerințele din prezenta anexă nu împiedică în schimburile de informații tehnice și de orientări în materie de reglementare între un organism de evaluare a conformității și o persoană care solicită certificarea, sau care intenționează să solicite certificarea.
18. Organismele de evaluare a conformității funcționează în conformitate cu un ansamblu de termeni și condiții coerente, echitabile și rezonabile, ținând seama de interesele IMM-urilor, în ceea ce privește taxele.
19. Organismele de evaluare a conformității îndeplinesc cerințele standardului relevant care este armonizat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008 pentru acreditarea organismelor de evaluare a conformității care efectuează certificarea produselor TIC, serviciilor TIC sau proceselor TIC.
20. Organismele de evaluare a conformității se asigură că laboratoarele de testare utilizate în scopul evaluării conformității respectă cerințele standardului relevant care este armonizat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008 pentru acreditarea laboratoarelor care efectuează testări.
-

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2019/882 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 17 aprilie 2019

privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Scopul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne prin apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește cerințele de accesibilitate aplicabile anumitor produse și servicii, în special prin eliminarea și prevenirea barierelor din calea liberei circulații a anumitor produse și servicii accesibile, bariere care decurg din cerințe de accesibilitate divergente ale statelor membre. Acest lucru ar spori disponibilitatea, în cadrul pieței interne, a produselor și serviciilor accesibile și ar îmbunătăți accesibilitatea informațiilor relevante.
- (2) Cererea de produse și servicii accesibile este ridicată și se preconizează că numărul de persoane cu dizabilități va crește semnificativ. Un mediu în care produsele și serviciile sunt mai accesibile contribuie la o societate mai favorabilă incluziunii și facilitează o viață independentă pentru persoanele cu dizabilități. În acest context, ar trebui să se țină seama de faptul că prevalența dizabilității în Uniune este mai mare în rândul femeilor decât în rândul bărbaților.
- (3) Prezenta directivă definește persoanele cu dizabilități în conformitate cu Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată la 13 decembrie 2006 (CNUDPD), la care Uniunea este parte începând cu 21 ianuarie 2011 și pe care au ratificat-o toate statele membre. CNUDPD stabilește că persoanele cu dizabilități „includ acele persoane care au deficiențe fizice, mentale, intelectuale sau senzoriale de durată, deficiențe care, în interacțiune cu diverse bariere, pot îngreuna participarea deplină și efectivă a persoanelor în societate, în condiții de egalitate cu ceilalți”. Prezenta directivă promovează participarea egală, deplină și efectivă, prin îmbunătățirea accesului la principalele produse și servicii care, prin concepția lor inițială sau prin adaptarea ulterioară, abordează nevoile speciale ale persoanelor cu dizabilități.
- (4) Alte persoane care se confruntă cu limitări funcționale, precum persoanele în vârstă, femeile gravide sau persoanele care călătoresc cu bagaje, ar avea și ele de câștigat de pe urma prezentei directive. Conceptul de „persoane cu limitări funcționale” la care face trimitere prezenta directivă include persoanele care au deficiențe fizice, mentale, intelectuale sau senzoriale, deficiențe legate de vârstă sau provocate de alte cauze legate de funcționarea corpului uman, permanente sau temporare, care, în interacțiune cu diferite bariere, pot limita accesul la produse și la servicii și pot conduce la o situație ce impune adaptarea respectivelor produse și servicii la nevoile lor specifice.
- (5) Disparitățile dintre actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre referitoare la accesibilitatea produselor și a serviciilor pentru persoanele cu dizabilități creează obstacole în calea liberei circulații a produselor și serviciilor și denaturează concurența efectivă pe piața internă. În cazul unor produse și servicii, se preconizează că disparitățile respective vor crește în Uniune după intrarea în vigoare a CNUDPD. Operatorii economici, în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile), sunt cu deosebire afectați de aceste obstacole.

⁽¹⁾ JO C 303, 19.8.2016, p. 103.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 13 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

- (6) Din cauza diferențelor naționale în ceea ce privește cerințele de accesibilitate, profesioniștii independenți, IMM-urile și microîntreprinderile, în special, sunt descurajați de la a valorifica oportunități de afaceri în afara piețelor lor naționale. Cerințele de accesibilitate naționale, sau chiar regionale și locale, instituite de statele membre diferă în prezent în ceea ce privește atât domeniul de aplicare, cât și nivelul detaliilor. Aceste diferențe afectează negativ competitivitatea și creșterea, din cauza costurilor suplimentare suportate pentru elaborarea și comercializarea unor produse și servicii accesibile pentru fiecare piață națională.
- (7) Consumatorii de produse și servicii accesibile și de tehnologii de asistare se confruntă cu un nivel ridicat al prețurilor din cauza concurenței limitate între furnizori. Fragmentarea reglementărilor naționale reduce beneficiile care ar putea rezulta în urma împărtășirii experiențelor cu omologii de la nivel național și internațional ca răspuns la progresele societale și tehnologice.
- (8) Aproximarea măsurilor naționale la nivelul Uniunii este, prin urmare, necesară pentru buna funcționare a pieței interne, cu scopul de a pune capăt fragmentării pieței de produse și servicii accesibile, de a crea economii de scară, de a facilita comerțul transfrontalier și mobilitatea, precum și de a ajuta operatorii economici să își concentreze resursele asupra inovării, în loc să utilizeze aceste resurse pentru acoperirea cheltuielilor generate de legislația fragmentată din Uniune.
- (9) Beneficiile armonizării cerințelor de accesibilitate pentru piața internă au fost demonstrate prin aplicarea Directivei 2014/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁾ privind ascensoarele și a Regulamentului (CE) nr. 661/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁴⁾ în domeniul transporturilor.
- (10) În conformitate cu Declarația nr. 22 privind persoanele cu dizabilități anexată la Tratatul de la Amsterdam, la Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre s-a convenit asupra faptului că, la elaborarea de măsuri în temeiul articolului 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), instituțiile Uniunii urmează să țină seama de nevoile persoanelor cu dizabilități.
- (11) Obiectivul general al comunicării Comisiei din 6 mai 2015 „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa” este de a genera beneficii economice și sociale durabile cu ajutorul unei piețe unice digitale conectate, facilitând astfel comerțul și promovând ocuparea forței de muncă în interiorul Uniunii. Consumatorii Uniunii nu beneficiază încă de toate avantajele în materie de prețuri și de opțiuni pe care le poate oferi piața unică, deoarece tranzacțiile transfrontaliere online sunt, în continuare, foarte limitate. Fragmentarea limitează, de asemenea, cererea de tranzacții comerciale electronice transfrontaliere. Totodată, sunt necesare acțiuni concertate pentru a se garanta că conținutul electronic, serviciile de comunicații electronice și accesul la serviciile mass-media audiovizuale, sunt disponibile pe deplin pentru persoanele cu dizabilități. Prin urmare, este necesar să se armonizeze cerințele de accesibilitate la nivelul întregii piețe unice digitale și să se garanteze că toți cetățenii Uniunii, indiferent de abilitățile lor, pot să se bucure de avantajele acesteia.
- (12) Din momentul în care Uniunea a devenit parte la CNUDPD, dispozițiile acesteia au devenit parte integrantă a ordinii juridice a Uniunii și sunt obligatorii pentru instituțiile Uniunii și pentru statele sale membre.
- (13) CNUDPD prevede că părțile la aceasta iau măsuri adecvate pentru a garanta că persoanele cu dizabilități au acces, în condiții de egalitate cu ceilalți, la mediul fizic, la transporturi, la informații și comunicații, inclusiv la sisteme și tehnologii ale informației și comunicațiilor, precum și la alte facilități și servicii deschise sau furnizate publicului, atât în zonele urbane, cât și în zonele rurale. Comitetul ONU pentru drepturile persoanelor cu dizabilități a identificat necesitatea de a se crea un cadru legislativ cu repere concrete, executorii și cu termene precise pentru monitorizarea punerii în aplicare treptate a cerințelor de accesibilitate.
- (14) CNUDPD solicită părților la aceasta să întreprindă sau să sprijine cercetarea și dezvoltarea în domeniul noilor tehnologii, precum și să promoveze disponibilitatea și utilizarea acestora, inclusiv a tehnologiilor informației și comunicațiilor, a echipamentelor de mobilitate, a dispozitivelor și tehnologiilor de asistare, adecvate pentru persoanele cu dizabilități. În CNUDPD se solicită, de asemenea, să se acorde prioritate tehnologiilor cu prețuri accesibile.

⁽³⁾ Directiva 2014/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 de armonizare a legislațiilor statelor membre referitoare la ascensoare și la componentele de siguranță pentru ascensoare (JO L 96, 29.3.2014, p. 251).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 661/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind cerințele de omologare de tip pentru siguranța generală a autovehiculelor, a remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate care le sunt destinate (JO L 200, 31.7.2009, p. 1).

- (15) Intrarea în vigoare a CNUDPD în cadrul ordinii juridice a statelor membre atrage după sine necesitatea de a adopta dispoziții naționale suplimentare privind accesibilitatea produselor și a serviciilor. Fără o acțiune a Uniunii, respectivele dispoziții ar duce la accentuarea în continuare a diferențelor dintre actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre.
- (16) Prin urmare, este necesar să se faciliteze punerea în aplicare în Uniune a CNUDPD prin prevederea de norme comune la nivelul Uniunii. De asemenea, prezenta directivă sprijină statele membre în eforturile lor de a își îndeplini, în mod armonizat, atât angajamentele lor naționale, cât și obligațiile care le revin în temeiul CNUDPD, în ceea ce privește accesibilitatea.
- (17) Comunicarea Comisiei din 15 noiembrie 2010 intitulată „Strategia europeană 2010-2020 pentru persoanele cu dizabilități – un angajament reînnoit pentru o Europă fără bariere”, în conformitate cu CNUDPD, identifică accesibilitatea drept unul dintre cele opt domenii de acțiune ale sale, precizând că aceasta este o condiție prealabilă de bază pentru participarea în societate, și urmărește să asigure accesibilitatea produselor și serviciilor.
- (18) Stabilirea produselor și a serviciilor care intră sub incidența prezentei directive se bazează pe un exercițiu de examinare, care a fost efectuat în timpul pregătirii evaluării de impact, care a permis identificarea produselor și serviciilor relevante pentru persoanele cu dizabilități și pentru care statele membre au adoptat sau probabil vor adopta cerințe de accesibilitate naționale divergente care perturbă funcționarea pieței interne.
- (19) În vederea asigurării accesibilității serviciilor care intră sub incidența prezentei directive, pentru produsele utilizate pentru furnizarea serviciilor cu care interacționează consumatorul ar trebui, de asemenea, să se solicite respectarea cerințelor de accesibilitate aplicabile prevăzute de prezenta directivă.
- (20) Chiar dacă un serviciu, sau o parte a unui serviciu, este subcontractat unei părți terțe, accesibilitatea respectivului serviciu nu ar trebui să fie compromisă, iar furnizorii de servicii ar trebui să respecte obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Furnizorii de servicii ar trebui, de asemenea, să asigure formarea adecvată și continuă a angajaților lor, pentru a garanta că aceștia cunosc modul de utilizare a produselor și serviciilor accesibile. Formarea respectivă ar trebui să includă aspecte precum furnizarea de informații, consilierea și publicitatea.
- (21) Cerințele de accesibilitate ar trebui introduse în modul cel mai puțin împovărător cu puțință pentru operatorii economici și statele membre.
- (22) Este necesar să se precizeze cerințele de accesibilitate aplicabile în cazul introducerii pe piață a produselor și a serviciilor care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, pentru a asigura libera lor circulație pe piața internă.
- (23) Prezenta directivă ar trebui să prevadă obligativitatea cerințelor de accesibilitate funcționale și acestea ar trebui să fie prezentate sub forma unor obiective generale. Respectivul cerințe ar trebui să fie suficient de precise pentru a fi obligatorii din punct de vedere juridic și suficient de detaliate pentru a permite evaluarea conformității, cu scopul de a asigura buna funcționare a pieței interne pentru produsele și serviciile vizate de prezenta directivă, precum și să lase un anumit grad de flexibilitate cu scopul de a permite inovarea.
- (24) Prezenta directivă conține un număr de criterii de performanță funcțională legate de modulele de operare ale produselor și serviciilor. Criteriile respective nu sunt destinate să reprezinte o alternativă generală la cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, ci ar trebui să fie folosite numai în circumstanțe foarte specifice. Respectivul criterii ar trebui să se aplice unor funcții sau caracteristici specifice ale produselor sau serviciilor respective, pentru a le face accesibile, atunci când cerințele de accesibilitate din prezenta directivă nu abordează una sau mai multe dintre aceste funcții sau caracteristici specifice. În plus, în cazul în care o cerință de accesibilitate conține cerințe tehnice specifice și produsul sau serviciul oferă o soluție tehnică alternativă pentru respectivul cerințe tehnice, această soluție tehnică alternativă ar trebui să respecte, și ea, cerințele de accesibilitate aferente și ar trebui să conducă la un grad echivalent sau superior de accesibilitate, prin aplicarea criteriilor de performanță funcțională relevante.
- (25) Prezenta directivă ar trebui să vizeze sistemele hardware de uz general destinate consumatorilor. Pentru ca respectivele sisteme să funcționeze în mod accesibil ar trebui ca și sistemele lor de operare să fie accesibile. Astfel de sisteme hardware sunt caracterizate prin natura lor multifuncțională și prin capacitatea lor de a efectua, cu software-ul adecvat, cele mai frecvente sarcini informatice solicitate de consumatori și sunt destinate folosirii de către consumatori. Calculatoarele personale, inclusiv calculatoarele de birou, calculatoarele portabile, telefoanele inteligente și tabletele, sunt exemple de astfel de sisteme hardware. Calculatoarele specializate integrate

în produse electronice destinate consumatorilor nu constituie sisteme hardware de uz general destinate consumatorilor. Prezenta directivă nu ar trebui să vizeze în mod individual componentele individuale cu funcții specifice, cum ar fi o placă de bază sau un cip de memorie, care sunt utilizate sau care ar putea fi utilizate într-un astfel de sistem.

- (26) Prezenta directivă ar trebui, de asemenea, să includă în domeniul său de aplicare terminale de plată, atât hardware cât și software, și anumite terminale pentru autoservire interactive, atât hardware cât și software, destinate a fi utilizate pentru furnizarea de servicii reglementate de prezenta directivă: de exemplu, bancomatele; automatele pentru bilete care emit bilete fizice garantând accesul la servicii, cum ar fi distribuitorii de bilete de călătorie, automatele de bonuri de ordine din oficiile bancare; automatele de check-in; și terminalele pentru autoservire interactive care oferă informații, inclusiv ecranele de informare interactive.
- (27) Cu toate acestea, anumite terminale pentru autoservire interactive care oferă informații, instalate drept componente integrate ale vehiculelor, aeronavelor, navelor sau materialului rulant ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, deoarece acestea constituie părți componente ale vehiculelor, aeronavelor, navelor sau materialului rulant care nu sunt reglementate de prezenta directivă.
- (28) Prezenta directivă ar trebui să vizeze și serviciile de comunicații electronice, inclusiv comunicațiile de urgență, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾. În prezent, măsurile luate de statele membre pentru a asigura accesul persoanelor cu dizabilități sunt divergente și nu sunt armonizate la nivelul întregii piețe interne. Asigurarea faptului că în întreaga Uniune se aplică aceleași cerințe de accesibilitate va duce la realizarea unor economii de scară pentru operatorii economici care își desfășoară activitatea în mai mult de un stat membru și va facilita accesul efectiv al persoanelor cu dizabilități, atât în propriile state membre și cât și atunci când călătoresc între statele membre. Pentru ca serviciile de comunicații electronice, inclusiv comunicațiile de urgență, să fie accesibile, furnizorii ar trebui, pe lângă funcția vocală, să ofere funcția de tip text în timp real, precum și servicii de conversație totală în cazul în care oferă funcția de tip video, asigurând sincronizarea tuturor acestor mijloace de comunicare. Statele membre, în plus față de cerințele prevăzute în prezenta directivă, în conformitate cu Directiva (UE) 2018/1972, ar trebui să poată stabili un furnizor de servicii de retransmisie la care ar putea recurge persoanele cu dizabilități.
- (29) Prezenta directivă armonizează cerințele de accesibilitate pentru servicii de comunicații electronice și produse conexe și completează Directiva (UE) 2018/1972, care stabilește cerințe privind accesul echivalent și posibilitatea de alegere în condiții de echivalență de către utilizatorii finali cu dizabilități. Directiva (UE) 2018/1972 stabilește, de asemenea, cerințe în temeiul obligațiilor de serviciu universal privind accesibilitatea tarifelor aferente serviciilor de acces la internet și comunicațiilor de vocale, precum și privind disponibilitatea și accesibilitatea tarifelor aferente echipamentelor terminale conexe, a echipamentelor specifice și a serviciilor pentru consumatorii cu dizabilități.
- (30) Prezenta directivă ar trebui să reglementeze și echipamentele terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive, preconizate a fi utilizate în primul rând pentru accesarea serviciilor de comunicații electronice. În sensul prezentei directive ar trebui să se considere că respectivele echipamente includ echipamente care fac parte din configurația utilizată la accesarea serviciilor de comunicații electronice, precum un router sau un modem.
- (31) În sensul prezentei directive, accesul la serviciile mass-media audiovizuale ar trebui să însemne că accesul la conținutul audiovizual este accesibil, precum și că există mecanisme care să le permită persoanelor cu dizabilități să utilizeze tehnologiile de asistare. Serviciile care oferă acces la servicii mass-media audiovizuale pot include site-uri web, aplicații online, aplicații bazate pe set-top boxuri, aplicații care pot fi descărcate, servicii integrate pe dispozitive mobile, inclusiv aplicații mobile și playere media conexe, precum și servicii de televiziune conectată. Accesibilitatea serviciilor mass-media audiovizuale este reglementată de Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾, cu excepția accesibilității grilelor electronice de programe (EPG), care sunt incluse în definiția serviciilor care oferă acces la servicii mass-media audiovizuale cărora li se aplică prezenta directivă.
- (32) În contextul serviciilor de transport aerian, feroviar, maritim și cu autobuzul pentru pasageri, prezenta directivă ar trebui să reglementeze și furnizarea de informații privind serviciul de transport, puse la dispoziție prin site-uri web, servicii integrate pe dispozitive mobile, ecrane de informare interactive și terminale pentru autoservire interactive, necesare pasagerilor cu dizabilități în scopul efectuării unei călătorii, inclusiv informațiile de călătorie în timp real.

⁽⁵⁾ Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice (JO L 321, 17.12.2018, p. 36).

⁽⁶⁾ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (JO L 95, 15.4.2010, p. 1).

Aceasta ar putea include, de exemplu, informațiile prealabile călătoriei, informațiile din timpul călătoriei și informațiile furnizate în cazul anulării serviciului sau al producerii unei întârzieri la plecare. Alte tipuri de informații ar putea include, de exemplu, informațiile privind prețurile și ofertele.

- (33) Prezentă directivă ar trebui să vizeze și site-urile web, serviciile integrate pe dispozitive mobile, inclusiv aplicațiile mobile create sau furnizate de operatorii de servicii de transport de călători care fac parte din domeniul de aplicare al prezentei directive, sau în numele acestora, cum ar fi serviciile electronice de emiteră a biletelor, biletele electronice, precum și furnizarea de informații despre produsele și serviciile de transport de persoane ale furnizorului de servicii, inclusiv furnizarea de informații de călătorie în timp real.
- (34) Stabilirea domeniului de aplicare al prezentei directive în ceea ce privește serviciile de transport aerian, cu autobuzul, feroviar și naval pentru pasageri ar trebui să se bazeze pe legislația sectorială existentă privind drepturile pasagerilor. Acolo unde prezenta directivă nu se aplică anumitor tipuri de servicii de transport, statele membre ar trebui să încurajeze furnizorii de servicii să aplice cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.
- (35) Directiva (UE) 2016/2102 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾ prevede deja obligații pentru organismele din sectorul public care furnizează servicii de transport, inclusiv servicii urbane și suburbane de transport și servicii regionale de transport, de a-și face site-urile web accesibile. Prezenta directivă conține scutiri pentru microîntreprinderile care furnizează servicii, inclusiv servicii urbane și suburbane de transport și servicii regionale de transport. Pe lângă acestea, prezenta directivă include obligații pentru a se garanta accesibilitatea site-urilor web de comerț electronic. Deoarece prezenta directivă cuprinde obligații pentru marea majoritate a furnizorilor de servicii private de transport să își facă site-urile web accesibile, atunci când vând bilete online, nu este necesar să se introducă în prezenta directivă cerințe suplimentare pentru site-urile web ale furnizorilor de servicii urbane și suburbane de transport și ale furnizorilor de servicii regionale de transport.
- (36) Anumite elemente ale cerințelor de accesibilitate, în special în ceea ce privește furnizarea de informații, astfel cum se precizează în prezenta directivă, sunt deja reglementate în dreptul Uniunii din domeniul transporturilor de pasageri. Sunt incluse elemente ale Regulamentului (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾ în ceea ce privește drepturile persoanelor cu dizabilități și ale persoanelor cu mobilitate redusă pe durata călătoriei pe calea aerului, ale Regulamentului (CE) nr. 1107/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾, ale Regulamentului (CE) nr. 1371/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾, ale Regulamentului (UE) nr. 1177/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹¹⁾ în ceea ce privește transportul maritim și pe căi navigabile interioare și ale Regulamentului (UE) nr. 181/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹²⁾ în ceea ce privește transportul cu autobuzul și autocarul. Sunt incluse de asemenea acte relevante adoptate în temeiul Directivei 2008/57/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾. Pentru a garanta coerența în materie de reglementare, cerințele de accesibilitate prevăzute în regulamentele respective și respectivele acte ar trebui să se aplice în continuare ca și înainte. Cu toate acestea, cerințele suplimentare prevăzute în prezenta directivă ar completa cerințele existente, îmbunătățind funcționarea pieței interne în domeniul transporturilor și acționând în beneficiul persoanelor cu dizabilități.
- (37) Anumite elemente ale serviciilor de transport nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive atunci când sunt furnizate în afara teritoriului statelor membre, chiar dacă serviciul a fost destinat pieței Uniunii. În ceea ce privește aceste elemente, un operator de servicii de transport de persoane ar trebui să fie obligat să se asigure că cerințele prevăzute în prezenta directivă sunt îndeplinite numai în ceea ce privește partea de serviciu oferită pe teritoriul Uniunii. Cu toate acestea, în cazul transportului aerian, transportatorii aeriени din Uniune ar trebui să se asigure că cerințele aplicabile prevăzute în prezenta directivă sunt, de asemenea, îndeplinite în cazul zborurilor care pleacă de

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2016/2102 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind accesibilitatea site-urilor web și a aplicațiilor mobile ale organismelor din sectorul public (JO L 327, 2.12.2016, p. 1).

⁽⁸⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, 17.2.2004, p. 1).

⁽⁹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1107/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind drepturile persoanelor cu handicap și ale persoanelor cu mobilitate redusă pe durata călătoriei pe calea aerului (JO L 204, 26.7.2006, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 1371/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar (JO L 315, 3.12.2007, p. 14).

⁽¹¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1177/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind drepturile pasagerilor care călătoresc pe mare și pe căi navigabile interioare și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 334, 17.12.2010, p. 1).

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) nr. 181/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 privind drepturile pasagerilor care călătoresc cu autobuzul și autocarul și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 55, 28.2.2011, p. 1).

⁽¹³⁾ Directiva 2008/57/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 privind interoperabilitatea sistemului feroviar în Comunitate (JO L 191, 18.7.2008, p. 1).

pe un aeroport situat într-o țară terță și care zboară către un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru. În plus, toți transportatorii aerieni, inclusiv cei care nu sunt autorizați în Uniune ar trebui să se asigure că cerințele aplicabile prevăzute în prezenta directivă sunt respectate în cazurile în care zborurile pleacă de pe teritoriul Uniunii către o țară terță.

- (38) Autoritățile urbane ar trebui încurajate să integreze accesibilitatea fără obstacole la serviciile de transport urban în planurile lor de mobilitate urbană sustenabilă (PMUS) și să publice cu regularitate liste cu cele mai bune practici privind accesibilitatea fără obstacole la transportul public urban și la mobilitatea urbană.
- (39) Dreptul Uniunii privind serviciile bancare și financiare urmărește să protejeze consumatorii acestor servicii și să le furnizeze informații pe întreg teritoriul Uniunii, dar nu include cerințe de accesibilitate. Pentru a le permite persoanelor cu dizabilități să utilizeze aceste servicii pe întreg teritoriul Uniunii, inclusiv atunci când sunt furnizate prin site-uri web și servicii integrate pe dispozitive mobile, inclusiv aplicații mobile, să ia decizii în cunoștință de cauză și să aibă încredere că sunt protejate în mod adecvat, la fel ca ceilalți consumatori, precum și pentru a asigura condiții de concurență echitabile pentru furnizorii de servicii, prezenta directivă ar trebui să instituie cerințe de accesibilitate comune pentru anumite servicii bancare și financiare furnizate consumatorilor.
- (40) Cerințele de accesibilitate corespunzătoare ar trebui să se aplice și metodelor de identificare, semnăturii electronice și serviciilor de plată, întrucât acestea sunt necesare pentru încheierea de tranzacții bancare destinate consumatorilor.
- (41) Fișierele cărților electronice sunt bazate pe o reprezentare electronică ce permite circulația și consultarea unor opere intelectuale în principal textuale și grafice. Gradul de precizie al acestei reprezentări determină accesibilitatea fișierelor de cărți electronice, în special în ceea ce privește adecvarea diferitelor elemente constitutive ale operei și descrierea standardizată a structurii sale. Interoperabilitatea în termeni de accesibilitate ar trebui să optimizeze compatibilitatea acestor fișiere cu agenții utilizatori și cu actualele și viitoarele tehnologii de asistare. Caracteristicile specifice ale volumelor speciale, cum ar fi benzile desenate, cărțile pentru copii și cărțile de artă, ar trebui avute în vedere din perspectiva tuturor cerințelor de accesibilitate aplicabile. Existența unor cerințe divergente de accesibilitate în statele membre ar face ca editorii și alți operatori economici să beneficieze cu greu de avantajele pieței interne, ar putea crea probleme de interoperabilitate cu e-readerele și ar limita accesul pentru consumatorii cu dizabilități. În contextul cărților electronice, conceptul de furnizor de servicii poate include editorii și alți operatori economici implicați în distribuția acestora.

Este recunoscut faptul că persoanele cu dizabilități continuă să se confrunte cu obstacole în calea accesului la conținut care este protejat prin drepturi de autor și drepturi conexe și că au fost deja luate anumite măsuri pentru a remedia această situație, de exemplu prin adoptarea Directivei (UE) 2017/1564 a Parlamentului European și a Consiliului (14) și a Regulamentului (UE) 2017/1563 al Parlamentului European și al Consiliului (15) și că în viitor ar putea fi luate măsuri suplimentare în acest sens la nivelul Uniunii.

- (42) Prezenta directivă definește serviciile de comerț electronic drept serviciu furnizat la distanță, prin intermediul site-urilor web și al serviciilor integrate pe dispozitive mobile, prin mijloace electronice și la solicitarea individuală a unui consumator în vederea încheierii unui contract de consum. În sensul respectivei definiții, „la distanță” înseamnă că serviciul este furnizat fără ca părțile să fie prezente simultan; „prin mijloace electronice” înseamnă că serviciul este inițial transmis și primit la destinație prin intermediul unui echipament electronic pentru prelucrarea (inclusiv arhivarea digitală) și stocarea datelor și este transmis, transferat și recepționat, în integralitatea sa, prin cablu, prin unde radio, prin mijloace optice sau prin alte mijloace electromagnetice; „la solicitarea individuală a unui consumator” înseamnă că serviciul este furnizat în urma unei cereri individuale. Având în vedere importanța tot mai mare a serviciilor de comerț electronic, precum și caracterul lor tehnologic pronunțat, este important să existe cerințe armonizate pentru accesibilitatea acestora.

(14) Directiva (UE) 2017/1564 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 septembrie 2017 privind anumite utilizări permise ale anumitor opere și ale altor obiecte ale protecției prin drept de autor și drepturi conexe în beneficiul persoanelor nevăzătoare, cu deficiențe de vedere sau cu dificultăți de citire a materialelor imprimare și de modificare a Directivei 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 242, 20.9.2017, p. 6).

(15) Regulamentul (UE) 2017/1563 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 septembrie 2017 privind schimbul transfrontalier între Uniune și țările terțe de exemplare în format accesibil ale anumitor opere și ale altor obiecte ale protecției prin drept de autor și drepturi conexe în beneficiul persoanelor nevăzătoare, cu deficiențe de vedere sau cu dificultăți de citire a materialelor imprimare (JO L 242, 20.9.2017, p. 1).

- (43) Obligațiile în materie de accesibilitate privind serviciile de comerț electronic prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice vânzării online a oricărui produs sau serviciu și ar trebui, prin urmare, să se aplice și vânzării unui produs sau serviciu care intră de drept în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (44) Măsurile referitoare la accesibilitatea preluării comunicațiilor de urgență ar trebui adoptate fără a aduce atingere și fără a avea vreun impact asupra organizării serviciilor de urgență, ce rămâne în competența exclusivă a statelor membre.
- (45) În conformitate cu Directiva (UE) 2018/1972, statele membre urmează să se asigure că accesul utilizatorilor finali cu dizabilități la serviciile de urgență este posibil prin intermediul comunicațiilor de urgență și că este echivalent cu cel de care beneficiază alți utilizatori finali în conformitate cu dreptul Uniunii care armonizează cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor. Comisia și autoritățile naționale de reglementare și alte autorități competente urmează să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că utilizatorii finali cu dizabilități pot apela serviciile de urgență în mod echivalent cu celelalte persoane, atunci când călătoresc în alt stat membru, fără vreo înregistrare prealabilă, în cazul în care acest lucru este fezabil. Respectivul măsuri urmăresc garantarea interoperabilității între statele membre și se bazează în cea mai mare măsură cu putință pe standardele sau specificațiile europene publicate în conformitate cu articolul 39 din Directiva (UE) 2018/1972. Respectivul măsuri nu împiedică statele membre să adopte cerințe suplimentare în vederea urmării obiectivelor stabilite în directiva respectivă. Ca alternativă la respectarea cerințelor de accesibilitate în ceea ce privește preluarea comunicațiilor de urgență pentru utilizatorii cu dizabilități prevăzută de prezenta directivă, statele membre ar trebui să poată să stabilească un furnizor terț de servicii de retransmisie prin intermediul căruia persoanele cu dizabilități să comunice cu centrul de preluare a apelurilor de urgență, până când respectivul centre de preluare a apelurilor de urgență sunt capabile să utilizeze servicii de comunicații electronice prin protocoale internet pentru garantarea accesibilității privind preluarea comunicațiilor de urgență. În orice caz, obligațiile prevăzute în prezenta directivă nu ar trebui înțelese în sensul restrângerii sau diminuării oricărei obligații prevăzute în beneficiul utilizatorilor finali cu dizabilități, inclusiv accesul echivalent la servicii de comunicații electronice și la servicii de urgență și obligațiile de accesibilitate astfel cum sunt prevăzute în Directiva (UE) 2018/1972.
- (46) Directiva (UE) 2016/2102 definește cerințele de accesibilitate pentru site-uri web și aplicații mobile ale organismelor din sectorul public și alte aspecte conexe, în special cerințe referitoare la conformitatea site-urilor web și a aplicațiilor mobile relevante. Directiva respectivă cuprinde însă o listă specifică de excepții. Există excepții similare relevante pentru prezenta directivă. Anumite activități care au loc prin intermediul site-urilor web și al aplicațiilor mobile ale organismelor din sectorul public, cum ar fi serviciile de transport de persoane sau serviciile de comerț electronic, care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, ar trebui, în plus, să respecte cerințele de accesibilitate aplicabile prevăzute în prezenta directivă în vederea asigurării faptului că vânzarea online de produse și servicii este accesibilă persoanelor cu dizabilități, indiferent dacă vânzătorul este un operator economic public sau privat. Cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă ar trebui aliniate la cerințele Directivei (UE) 2016/2102, în pofida diferențelor în ceea ce privește, de exemplu, monitorizarea, raportarea și asigurarea respectării normelor.
- (47) Cele patru principii ale accesibilității site-urilor web și a aplicațiilor mobile sunt: perceptibilitatea, care înseamnă că informațiile și componentele interfeței de utilizare trebuie să poată fi prezentate utilizatorilor în moduri pe care aceștia le pot percepe; operabilitatea, care înseamnă că componentele interfeței de utilizare și navigarea trebuie să poată fi utilizate; inteligibilitatea, care înseamnă că informațiile și exploatarea interfeței de utilizare trebuie să poată fi înțelese; și robustețea, care înseamnă că conținutul trebuie să fie suficient de robust încât să poată fi interpretat în mod fiabil de o gamă largă de agenți utilizatori, inclusiv de tehnologiile de asistare. Aceste principii sunt, de asemenea, utilizate în Directiva (UE) 2016/2102.
- (48) Statele membre ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că, în cazul în care produsele și serviciile reglementate de prezenta directivă sunt în conformitate cu cerințele de accesibilitate aplicabile, libera lor circulație în Uniune nu este împiedicată din motive legate de cerințe de accesibilitate.
- (49) În anumite situații, cerințele comune în materie de accesibilitate a mediului construit ar facilita libera circulație a serviciilor conexe și a persoanelor cu dizabilități. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să permită statelor membre să includă mediul construit utilizat la furnizarea de servicii în domeniul de aplicare al prezentei directive, asigurând conformitatea cu cerințele în materie de accesibilitate prevăzute în anexa III.
- (50) Accesibilitatea ar trebui să fie obținută prin eliminarea și prevenirea sistematică a barierelor, de preferință printr-o abordare care să ia în calcul proiectarea universală sau „proiectarea pentru toți”, care contribuie astfel la asigurarea, pentru persoanele cu dizabilități, a accesului în condiții de egalitate cu ceilalți. Potrivit CNUDPD, această abordare „înseamnă proiectarea produselor, mediului, programelor și serviciilor, astfel încât să poată fi utilizate de către toate persoanele, pe cât este posibil, fără să fie nevoie de o adaptare sau de o proiectare specializată”. În conformitate cu CNUDPD, „proiectarea universală» nu exclude dispozitivele de asistare pentru anumite grupuri de persoane cu

dizabilități, atunci când sunt necesare”. În plus, accesibilitatea nu ar trebui să excludă punerea la dispoziție a unor amenajări rezonabile, atunci când acest lucru este impus de dreptul național sau al Uniunii. Accesibilitatea și proiectarea universală ar trebui interpretate în conformitate cu comentariul general nr. 2 (2014) – articolul 9: Accesibilitate, astfel cum a fost redactat de Comitetul pentru drepturile persoanelor cu dizabilități.

- (51) Produsele și serviciile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive nu sunt automat incluse în domeniul de aplicare al Directivei 93/42/CEE a Consiliului⁽¹⁶⁾. Cu toate acestea, unele tehnologii de asistare care constituie dispozitive medicale ar putea intra în domeniul de aplicare al respectivei directive.
- (52) Cele mai multe locuri de muncă din Uniune sunt oferite de IMM-uri și de microîntreprinderi. Acestea au o importanță vitală pentru dezvoltarea viitoare, dar se confruntă foarte des cu piedici și obstacole în calea dezvoltării produselor sau a serviciilor lor, în special în context transfrontalier. Prin urmare, este necesar să se faciliteze activitatea IMM-urilor și a microîntreprinderilor prin armonizarea dispozițiilor naționale privind accesibilitatea, menținându-se, în același timp, garanțiile necesare.
- (53) Pentru ca microîntreprinderile și IMM-urile să beneficieze de prezenta directivă, acestea trebuie să îndeplinească în mod autentic cerințele Recomandării 2003/361/CE a Comisiei⁽¹⁷⁾ și jurisprudența relevantă, destinate să prevină eludarea normelor sale.
- (54) Pentru a asigura coerența legislației Uniunii, prezenta directivă ar trebui să se întemeieze pe Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁸⁾, întrucât aceasta reglementează produse care fac deja obiectul altor acte ale Uniunii, recunoscând totodată caracteristicile speciale ale cerințelor de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.
- (55) Toți operatorii economici care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive și intervin în lanțul de furnizare și de distribuție ar trebui să se asigure că pun la dispoziție pe piață numai produse care sunt în conformitate cu prezenta directivă. Același lucru ar trebui să se aplice operatorilor economici care furnizează servicii. Este necesar să se prevadă o distribuire clară și proporțională a obligațiilor care corespund rolului fiecărui operator economic în procesul de aprovizionare și de distribuție.
- (56) Operatorii economici ar trebui să fie răspunzători pentru conformitatea produselor și a serviciilor, în ce privește rolul care le revine în lanțul de aprovizionare, astfel încât să asigure un nivel ridicat de protecție a accesibilității și să garanteze o concurență loială pe piața Uniunii.
- (57) Obligațiile prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice în egală măsură operatorilor economici din sectoarele public și privat.
- (58) Producătorul, fiind persoana cu cele mai detaliate cunoștințe privind procesul de proiectare și de producție, este cel mai în măsură să efectueze evaluarea completă a conformității. Deși responsabilitatea pentru conformitatea produselor îi revine producătorului, autoritățile de supraveghere a pieței ar trebui să joace un rol esențial în a verifica dacă produsele puse la dispoziție în Uniune sunt fabricate în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (59) Importatorii și distribuitorii ar trebui să fie implicați în sarcinile de supraveghere a pieței desfășurate de autoritățile naționale și ar trebui să participe activ, furnizând autorităților competente toate informațiile referitoare la produsul vizat.
- (60) Importatorii ar trebui să se asigure că produsele din țările terțe care intră pe piața Uniunii respectă prezenta directivă, în special că producătorii au aplicat procedurile de evaluare a conformității adecvate pentru produsele în cauză.
- (61) Atunci când introduce un produs pe piață, importatorii ar trebui să indice pe produs numele lor, denumirea lor comercială înregistrată sau marca lor înregistrată, precum și adresa la care pot fi contactați.

⁽¹⁶⁾ Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale (JO L 169, 12.7.1993, p. 1).

⁽¹⁷⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

⁽¹⁸⁾ Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465/CEE (JO L 218, 13.8.2008, p. 82).

- (62) Distribuitorii ar trebui să se asigure că modul în care manipulează un produs nu afectează conformitatea acestuia cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.
- (63) Orice operator economic care introduce pe piață un produs sub numele sau marca sa sau care modifică un produs introdus deja pe piață astfel încât conformitatea acestuia cu cerințele aplicabile ar putea fi afectată, ar trebui să fie considerat ca fiind producător și, prin urmare, ar trebui să își asume obligațiile producătorului.
- (64) Din motive de proporționalitate, cerințele de accesibilitate ar trebui să se aplice numai în măsura în care nu impun o sarcină disproporționată asupra operatorului economic în cauză sau în măsura în care nu necesită o modificare fundamentală a produselor și a serviciilor care ar conduce la modificarea fundamentală a acestora din perspectiva prezentei directive. Cu toate acestea, ar trebui să existe mecanisme de control pentru a verifica dacă exonerarea de la aplicabilitatea cerințelor de accesibilitate este justificată.
- (65) Prezenta directivă ar trebui să urmeze principiul „a gândi mai întâi la scară mică” și ar trebui să țină seama de sarcinile administrative cu care se confruntă IMM-urile. Aceasta ar trebui să stabilească norme minime în ceea ce privește evaluarea conformității și să includă clauze de salvagardare pentru operatorii economici, mai degrabă decât să prevadă excepții și derogări generale pentru întreprinderile respective. În consecință, la elaborarea normelor de selecție și de punere în aplicare a celor mai adecvate proceduri de evaluare a conformității ar trebui să fie luată în considerare situația IMM-urilor, iar obligațiile de evaluare a conformității cu cerințele de accesibilitate ar trebui să fie limitate astfel încât acestea să nu reprezinte o sarcină disproporționată pentru IMM-uri. În plus, autoritățile de supraveghere a pieței ar trebui să funcționeze în mod proporțional, în funcție de dimensiunea întreprinderilor, precum și de caracterul de serie sau de volum redus al producției în cauză, fără a crea obstacole inutile pentru IMM-uri și fără a compromite protecția interesului public.
- (66) În cazuri excepționale, când conformitatea cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă ar constitui o sarcină disproporționată pentru operatorii economici, aceștia ar trebui să fie obligați să respecte cerințele respective doar în măsura în care acestea nu impun o sarcină disproporționată. În astfel de cazuri justificate corespunzător, nu ar fi posibil în mod rezonabil pentru un operator economic să aplice pe deplin una sau mai multe dintre cerințele de accesibilitate din prezenta directivă. Cu toate acestea, operatorul economic ar trebui să facă serviciul sau produsul care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive cât mai accesibil cu putință prin aplicarea respectivelor cerințe în măsura în care acestea nu impun o sarcină disproporționată. Cerințele de accesibilitate pe care operatorul economic nu le consideră ca impunând o sarcină disproporționată ar trebui să se aplice pe deplin. Exonerarea de la respectarea uneia sau mai multor cerințe de accesibilitate din cauza sarcinii disproporționate impuse de acestea nu ar trebui să depășească ceea ce este strict necesar pentru a limita sarcina respectivă în ceea ce privește produsul sau serviciul vizat de fiecare caz în parte. Măsurile care ar impune o sarcină disproporționată ar trebui înțelese ca fiind măsuri ce impun o sarcină suplimentară excesivă de natură organizatorică sau financiară pentru operatorul economic, luând în același timp în considerare posibilele beneficii aduse persoanelor cu dizabilități în conformitate cu criteriile stabilite în prezenta directivă. Ar trebui stabilite criterii bazate pe aceste considerații, pentru a permite atât operatorilor economici, cât și autorităților relevante să compare situații diferite și să evalueze în mod sistematic posibila prezență a unei sarcini disproporționate. Ar trebui luate în considerare numai elementele legitime în orice evaluare a măsurii în care cerințele de accesibilitate nu pot fi îndeplinite din cauza faptului că acestea ar impune o sarcină disproporționată. Lipsa priorității, a timpului sau a cunoștințelor nu ar trebui să constituie motive legitime.
- (67) Evaluarea globală a existenței unei sarcini disproporționate ar trebui efectuată utilizând criteriile stabilite în anexa VI. Evaluarea existenței sarcinii disproporționate ar trebui documentată de către operatorul economic, luând în considerare criteriile relevante. Ulterior, furnizorii de servicii ar trebui să reinnoiască evaluarea existenței unei sarcini disproporționate cel puțin o dată la cinci ani.
- (68) Operatorul economic ar trebui să informeze autoritățile competente că s-a prevalat de dispozițiile prezentei directive referitoare la modificarea fundamentală și/sau sarcină disproporționată. Numai la cererea autorităților competente ar trebui ca operatorul economic să furnizeze o copie a evaluării, explicând de ce produsul sau serviciul său nu este pe deplin accesibil și oferind dovezi cu privire la sarcina disproporționată sau modificarea fundamentală sau cu privire la ambele.
- (69) În cazul în care, pe baza evaluării solicitate, un furnizor de servicii conchide că cerința ca toate terminalele pentru autoservire utilizate pentru furnizarea serviciilor vizate de prezenta directivă să respecte cerințele de accesibilitate prevăzute de prezenta directivă ar constitui o sarcină disproporționată, acesta ar trebui totuși să aplice aceste cerințe în măsura în care acestea nu impun o astfel de sarcină disproporționată asupra sa. În consecință, furnizorii de servicii ar trebui să evalueze măsura în care un nivel limitat de accesibilitate în toate terminalele pentru autoservire sau într-un număr limitat de terminale pentru autoservire accesibile ar permite evitarea unei sarcini disproporționate care le-ar fi impusă altfel, cu scopul de a îndeplini cerințele de accesibilitate din prezenta directivă în această măsură.

- (70) Microîntreprinderile se disting de toate celelalte întreprinderi prin faptul că resursele lor umane, cifra lor de afaceri anuală sau bilanțul lor anual sunt limitate. Prin urmare, pentru microîntreprinderi, sarcina de respectare a cerințelor de accesibilitate ocupă o parte mai mare din resursele lor umane și financiare decât pentru alte întreprinderi și este mai susceptibilă să reprezinte o cotă disproporționată din costuri. O proporție semnificativă a costurilor pentru microîntreprinderi rezultă din completarea sau păstrarea de documente și evidențe pentru a demonstra conformitatea cu diferitele cerințe stabilite în dreptul Uniunii. Deși toți operatorii economici care intră sub incidența prezentei directive ar trebui să fie în măsură să evalueze caracterul proporțional al respectării cerințelor de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă și ar trebui să le respecte numai în măsura în care acestea nu sunt disproporționate, solicitarea unei astfel de evaluări din partea microîntreprinderilor care furnizează servicii ar constitui, în sine, o sarcină disproporționată. Cerințele și obligațiile din prezenta directivă ar trebui, prin urmare, să nu se aplice microîntreprinderilor care furnizează servicii care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (71) Pentru microîntreprinderile care lucrează cu produse care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, cerințele și obligațiile din prezenta directivă ar trebui să fie mai puțin stricte, în vederea evitării impunerii unei sarcini administrative disproporționate.
- (72) Deși unele microîntreprinderi sunt exonerate de obligațiile prevăzute de prezenta directivă, toate microîntreprinderile ar trebui încurajate să fabrice, să importe sau să distribuie produse și să furnizeze servicii care respectă cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, cu scopul de a își spori competitivitatea, precum și potențialul de creștere pe piața internă. Prin urmare, statele membre ar trebui să ofere microîntreprinderilor orientări și instrumente care să faciliteze aplicarea măsurilor naționale ce transpun prezenta directivă.
- (73) Toți operatorii economici ar trebui să acționeze în mod responsabil și în deplină conformitate cu cerințele legale aplicabile atunci când introduc sau pun la dispoziție produse pe piață sau atunci când furnizează servicii pe piață.
- (74) Pentru a înlesni evaluarea conformității cu cerințele de accesibilitate aplicabile, este necesar să se prevadă prezumția de conformitate pentru produsele și serviciile care sunt în conformitate cu standardele armonizate voluntare adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁹⁾, în scopul redactării specificațiilor tehnice detaliate ale cerințelor respective. Comisia a emis deja o serie de solicitări de standardizare pentru organizațiile europene de standardizare privind accesibilitatea, cum ar fi mandatele de standardizare M/376, M/473 și M/420, care ar fi relevante pentru elaborarea de standarde armonizate.
- (75) Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 prevede o procedură pentru formularea de obiecții formale asupra standardelor armonizate despre care se consideră că nu respectă cerințele prevăzute în prezenta directivă.
- (76) Standardele europene ar trebui să fie determinate de piață, să țină cont de interesul public, precum și de obiectivele politice specificate clar în cererea Comisiei către una sau mai multe organizații de standardizare europene de a redacta standarde armonizate, și să bazeze pe consens. În absența unor standarde armonizate și, dacă este necesar, în scopul armonizării pieței interne, Comisia ar trebui să poată adopta, în anumite cazuri, acte de punere în aplicare pentru stabilirea specificațiilor tehnice privind cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă. Recurgerea la specificații tehnice ar trebui să fie limitată la cazurile respective. Comisia ar trebui să poată adopta specificații tehnice în special atunci când procesul de standardizare este blocat întrucât părțile interesate nu reușesc să ajungă la un consens, sau când există întârzieri nedorite în stabilirea unei cerințe, de exemplu pentru că nu s-a atins calitatea necesară. Comisia ar trebui să lase o perioadă suficientă de timp între adoptarea unei cereri către una sau mai multe organizații de standardizare europene de a redacta standarde armonizate și adoptarea unei specificații tehnice legate de aceeași cerință de accesibilitate. Comisia nu ar trebui să aibă permisiunea de a adopta o specificație tehnică dacă nu a încercat în prealabil să acopere cerințele de accesibilitate prin intermediul sistemului european de standardizare, cu excepția cazului în care Comisia poate demonstra că specificațiile tehnice respectă cerințele stabilite în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 1025/2012.
- (77) În scopul stabilirii, în modul cel mai eficace, a unor standarde armonizate și a unor specificații tehnice comune care să respecte cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă pentru produse și servicii, Comisia ar trebui să implice în acest proces, dacă este fezabil, organizațiile-umbrelă europene ale persoanelor cu dizabilități și toate celelalte părți interesate relevante.

⁽¹⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12).

- (78) Pentru a asigura accesul eficient la informații în scopul supravegherii pieței, informațiile solicitate pentru declararea conformității cu toate actele aplicabile ale Uniunii ar trebui să fie puse la dispoziție într-o declarație de conformitate UE unică. În scopul reducerii sarcinii administrative pentru operatorii economici, aceștia ar trebui să aibă posibilitatea de a include, în declarația de conformitate UE unică, toate declarațiile de conformitate individuale relevante.
- (79) Pentru evaluarea conformității produselor, prezenta directivă ar trebui să urmeze procedura de control intern al producției din „Modulul A”, prevăzută în anexa II la Decizia nr. 768/2008/CE, întrucât aceasta permite operatorilor economici să demonstreze, iar autorităților competente să garanteze, că produsele puse la dispoziție pe piață sunt conforme cu cerințele de accesibilitate, evitând, în același timp, impunerea unei sarcini disproporționate.
- (80) Atunci când efectuează supravegherea pe piață a produselor și verifică conformitatea serviciilor, autoritățile ar trebui să verifice, de asemenea, evaluările conformității, inclusiv dacă evaluarea relevantă a modificării fundamentale sau a sarcinii disproporționate a fost făcută în mod corespunzător. În îndeplinirea sarcinilor lor, autoritățile ar trebui să coopereze cu persoanele cu dizabilități și cu organizațiile care le reprezintă și care le apără interesele.
- (81) În ceea ce privește serviciile, informațiile necesare pentru a evalua conformitatea cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă ar trebui să fie furnizate în clauzele și condițiile generale sau în documentul echivalent, fără a aduce atingere Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului (20).
- (82) Marcajul CE, ca indicație concretă a conformității unui produs cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, este consecința vizibilă a unui întreg proces cuprinzând evaluarea conformității în sensul larg. Prezenta directivă ar trebui să respecte principiile generale care guvernează marcajul CE, prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (21) de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor. Pe lângă efectuarea declarației de conformitate UE, producătorul ar trebui să informeze consumatorii, într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor, în legătură cu caracteristicile de accesibilitate ale produselor sale.
- (83) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008, prin aplicarea marcajului CE pe un produs, producătorul declară că produsul este conform cu toate cerințele de accesibilitate aplicabile și că își asumă întreaga responsabilitate pentru aceasta.
- (84) În conformitate cu Decizia nr. 768/2008/CE, statele membre au responsabilitatea de a asigura, pe teritoriile lor, o supraveghere temeinică și eficientă a pieței produselor și ar trebui să confere competențe și resurse suficiente autorităților lor de supraveghere a pieței.
- (85) Statele membre ar trebui să verifice conformitatea serviciilor cu obligațiile prevăzute în prezenta directivă și ar trebui să gestioneze plângerile sau rapoartele referitoare la cazuri de neconformitate pentru a se asigura că au fost luate măsuri corective.
- (86) După caz, Comisia ar putea să adopte orientări fără caracter obligatoriu, în consultare cu părțile interesate, pentru a sprijini coordonarea între autoritățile de supraveghere a pieței și autoritățile responsabile de verificarea conformității serviciilor. Comisia și statele membre ar trebui să poată lansa inițiative cu scopul de a pune în comun resursele și expertiza autorităților.
- (87) Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile de supraveghere a pieței și autoritățile responsabile de verificarea conformității serviciilor verifică îndeplinirea de către operatorii economici a criteriilor menționate în anexa VI în conformitate cu capitolele VIII și IX. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a desemna un organism specializat pentru îndeplinirea obligațiilor autorităților de supraveghere a pieței sau ale autorităților responsabile de verificarea conformității serviciilor în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a decide că un astfel de organism specializat ar trebui să aibă competențe limitate la domeniul de aplicare al prezentei directive sau la anumite părți din acesta, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008.

(20) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

(21) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

- (88) Ar trebui stabilită o procedură de salvagardare care să se aplice numai în cazul unui dezacord între statele membre asupra unor măsuri luate de către un stat membru, în baza căreia părțile interesate să fie informate cu privire la acțiunile preconizate în legătură cu produsele neconforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă. Procedura de salvagardare ar trebui să permită autorităților de supraveghere a pieței ca, în cooperare cu operatorii economici relevanți, să acționeze din timp cu privire la astfel de produse.
- (89) În cazul în care statele membre și Comisia sunt de acord cu privire la faptul că măsura luată de un stat membru este justificată, nu ar trebui să mai fie necesară intervenția ulterioară a Comisiei, cu excepția cazurilor în care neconformitatea poate fi atribuită unor deficiențe ale standardului armonizat sau specificației tehnice.
- (90) Directivele 2014/24/UE ⁽²²⁾ și 2014/25/UE ⁽²³⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului privind achizițiile publice, care definesc proceduri pentru contractele de achiziții publice și pentru concursurile de proiecte pentru anumite bunuri (produse), servicii și lucrări, stabilesc că, pentru toate achizițiile destinate utilizării de către persoane fizice, indiferent dacă este vorba de publicul larg sau de personalul autorității sau entității contractante, specificațiile tehnice se redactează, cu excepția cazurilor bine justificate, astfel încât să ia în considerare criteriile de accesibilitate pentru persoanele cu dizabilități sau proiectarea pentru toate categoriile de utilizatori. În plus, directivele respective prevăd că, în cazul în care printr-un act juridic al Uniunii sunt adoptate cerințe de accesibilitate obligatorii, specificațiile tehnice se stabilesc, în ceea ce privește accesibilitatea pentru persoanele cu dizabilități sau proiectarea pentru toate categoriile de utilizatori, prin trimitere la acestea. Prezenta directivă ar trebui să stabilească cerințe obligatorii de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor care intră în domeniul său de aplicare. Pentru produsele și serviciile care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă nu sunt obligatorii. Cu toate acestea, utilizarea acestor cerințe pentru a îndeplini obligațiile relevante stabilite în acte ale Uniunii, altele decât prezenta directivă, ar facilita punerea în aplicare a accesibilității și ar contribui la securitatea juridică și la armonizarea cerințelor de accesibilitate în întreaga Uniune. Autoritățile nu ar trebui să fie împiedicate să stabilească cerințe de accesibilitate suplimentare față de cerințele de accesibilitate prevăzute în anexa I la prezenta directivă.
- (91) Prezenta directivă nu ar trebui să modifice caracterul obligatoriu sau voluntar al dispozițiilor legate de accesibilitate din alte acte ale Uniunii.
- (92) Prezenta directivă ar trebui să se aplice numai procedurilor de achiziții pentru care a fost deschisă procedura de ofertare, sau, în cazul în care nu este prevăzută o procedură de ofertare, situațiilor în care autoritatea contractantă sau entitatea contractantă a început procedura de achiziții după data de aplicare a prezentei directive.
- (93) Pentru a garanta aplicarea adecvată a prezentei directive, ar trebui să i se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE în ceea ce privește: specificarea mai detaliată a cerințelor de accesibilitate care, prin însăși natura lor, nu pot produce efectul vizat dacă nu fac obiectul unor specificații suplimentare în acte juridice obligatorii ale Uniunii; modificarea perioadei în care operatorii economici urmează să poată identifica orice alt operator economic care le-a furnizat un produs sau căruia i-au furnizat un produs; și adăugarea de precizări referitoare la criteriile relevante de care urmează să țină seama operatorul economic pentru a evalua dacă conformitatea cu cerințele de accesibilitate ar impune o sarcină disproporționată. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽²⁴⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (94) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește specificațiile tehnice. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁵⁾.

⁽²²⁾ Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65).

⁽²³⁾ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

⁽²⁴⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽²⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (95) Statele membre ar trebui să se asigure că există mijloace adecvate și eficiente pentru a garanta conformitatea cu prezenta directivă și ar trebui asadar să instituie mecanisme de control corespunzătoare, precum controale a posteriori din partea autorităților de supraveghere a pieței, pentru a verifica dacă exonerarea de la îndeplinirea cerințelor de accesibilitate este justificată. Când tratează plângerile privind accesibilitatea, statele membre ar trebui să acționeze în conformitate cu principiul bunei administrări și îndeosebi cu obligația funcționarilor de a garanta, pentru fiecare plângere, luarea unei decizii în termen rezonabil.
- (96) Pentru a facilita punerea în aplicare uniformă a prezentei directive, Comisia ar trebui să înființeze un grup de lucru care să reunească autoritățile competente și părțile interesate, cu scopul de a înlesni schimbul de informații și de bune practici și de a primi consiliere. Ar trebui stimulată cooperarea între autorități și părțile interesate relevante, inclusiv persoanele cu dizabilități și organizațiile care le reprezintă, printre altele pentru a îmbunătăți coerența în aplicarea dispozițiilor prezentei directive în ceea ce privește cerințele de accesibilitate și pentru a monitoriza punerea în aplicare a dispozițiilor privind modificarea fundamentală și sarcina proporționată.
- (97) Având în vedere cadrul juridic existent privind căile de atac în domeniile reglementate de Directivele 2014/24/UE și 2014/25/UE, ar trebui ca dispozițiile prezentei directive referitoare la asigurarea respectării normelor și la sancțiuni să nu se aplice procedurilor de achiziții care fac obiectul obligațiilor impuse de prezenta directivă. O astfel de excludere nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în temeiul tratatelor de a lua toate măsurile necesare pentru a garanta aplicarea și eficacitatea dreptului Uniunii.
- (98) Sancțiunile ar trebui să fie adecvate în raport cu natura încălcărilor și cu circumstanțele, astfel încât să nu constituie o alternativă la îndeplinirea de către operatorii economici a obligației acestora de a face produsele sau serviciile lor accesibile.
- (99) Statele membre ar trebui să se asigure că, în conformitate cu dreptul Uniunii în vigoare, există mecanisme alternative de soluționare a litigiilor care să permită soluționarea oricărui caz de neconformitate prezumată cu dispozițiile prezentei directive înainte de introducerea unei acțiuni în fața instanțelor sau a organismelor administrative competente.
- (100) Potrivit Declarației politice comune din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei cu privire la documentele explicative ⁽²⁶⁾, statele membre și-au luat angajamentul de a însoți, în cazuri justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele de transpunere naționale. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (101) Pentru a oferi furnizorilor de servicii timp suficient pentru a se adapta la cerințele prevăzute în prezenta directivă, este necesar să se prevadă o perioadă de tranziție de cinci ani de la data aplicării prezentei directive, pe parcursul căreia produsele utilizate pentru furnizarea unui serviciu care au fost introduse pe piață înainte de data respectivă nu trebuie să respecte cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, cu excepția cazului în care sunt înlocuite de către furnizorii de servicii în timpul perioadei de tranziție. Având în vedere costul și ciclul de viață lung al terminalelor pentru autoservire, este oportun să se prevadă că, atunci când astfel de terminale sunt utilizate pentru furnizarea de servicii, acestea pot continua să fie utilizate până la finalul duratei lor de viață economică, atât timp cât nu sunt înlocuite în respectiva perioadă, dar nu mai mult de 20 de ani.
- (102) Cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice produselor introduse pe piață și serviciilor furnizate după data aplicării măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive, inclusiv produselor folosite și de ocazie importate dintr-o țară terță și introduse pe piață după data respectivă.
- (103) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a drepturilor persoanelor cu dizabilități de a beneficia de măsuri care să le asigure independența, integrarea socială și profesională și participarea la viața comunității, precum și să promoveze aplicarea articolelor 21, 25 și 26 din cartă.
- (104) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume eliminarea barierelor din calea liberei circulații a anumitor produse și servicii accesibile, pentru a contribui la buna funcționare a pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre deoarece necesită armonizarea unor norme diferite existente în prezent în sistemele lor juridice respective, ci poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, prin definirea unor cerințe și norme comune de accesibilitate pentru funcționarea pieței unice, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul respectiv,

⁽²⁶⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect

Scopul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne prin apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește cerințele de accesibilitate aplicabile anumitor produse și servicii, în special prin eliminarea și prevenirea barierelor din calea liberei circulații a produselor și a serviciilor reglementate de prezenta directivă, bariere care decurg din cerințe de accesibilitate divergente ale statelor membre.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică următoarelor produse introduse pe piață după 28 iunie 2025:
- (a) sisteme hardware de uz general destinate consumatorilor și sisteme de operare pentru aceste sisteme hardware;
 - (b) următoarele terminale pentru autoservire:
 - (i) terminale de plată;
 - (ii) următoarele terminale pentru autoservire destinate furnizării de servicii care sunt reglementate de prezenta directivă:
 - bancomate;
 - automate pentru bilete;
 - automate de check-in;
 - terminale pentru autoservire interactive care furnizează informații, exceptând terminalele instalate drept componente integrate ale vehiculelor, aeronavelor, navelor sau materialului rulant;
 - (c) echipamente terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive, utilizate pentru servicii de comunicații electronice;
 - (d) echipamente terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive, utilizate pentru accesul la serviciile mass-media audiovizuale; și
 - (e) e-readere.
- (2) Fără a aduce atingere articolului 32, prezenta directivă se aplică următoarelor servicii furnizate consumatorilor după 28 iunie 2025:
- (a) servicii de comunicații electronice, cu excepția serviciilor de transmitere utilizate pentru furnizarea de servicii de la mașină la mașină;
 - (b) servicii care oferă acces la servicii mass-media audiovizuale;
 - (c) următoarele elemente ale serviciilor de transport aerian, feroviar, maritim și cu autobuzul pentru pasageri, cu excepția serviciilor urbane și suburbane de transport, precum și a serviciilor regionale de transport, pentru care se aplică numai elementele de la punctul (v):
 - (i) site-uri web;
 - (ii) servicii integrate pe dispozitive mobile, inclusiv aplicații mobile;
 - (iii) bilete electronice și servicii electronice de emiteră a biletelor;
 - (iv) furnizarea de informații privind serviciul de transport, inclusiv informații de călătorie în timp real; în ceea ce privește ecranele de informare, aceasta se limitează la ecrane interactive amplasate pe teritoriul Uniunii; și

- (v) terminale pentru autoservire interactive situate pe teritoriul Uniunii, cu excepția celor instalate drept componente integrate ale vehiculelor, aeronavelor, navelor sau materialului rulant, utilizate la furnizarea oricărei părți a unor astfel de servicii de transport pentru pasageri;
 - (d) servicii bancare destinate consumatorilor;
 - (e) cărți electronice și software dedicat; și
 - (f) servicii de comerț electronic.
- (3) Prezenta directivă se aplică preluării comunicațiilor de urgență către numărul european unic pentru apeluri de urgență 112.
- (4) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor conținuturi ale site-urilor web și ale aplicațiilor mobile:
- (a) conținut media cu dimensiune temporală preînregistrat, publicat înainte de 28 iunie 2025;
 - (b) formatele de fișiere asociate activităților de birou, publicate înainte de 28 iunie 2025;
 - (c) hărți și servicii de cartografiere online, dacă informațiile esențiale sunt furnizate într-un format digital accesibil pentru hărțile destinate navigației;
 - (d) conținut aparținând unor terți care nu este finanțat, elaborat ori aflat sub controlul operatorului economic în cauză;
 - (e) conținutul site-urilor web și al aplicațiilor mobile care pot fi calificate drept arhive, ceea ce înseamnă că nu conțin decât conținut care nu este nici actualizat, nici editat după 28 iunie 2025.
- (5) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei (UE) 2017/1564 și nici Regulamentului (UE) 2017/1563.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „persoane cu dizabilități” înseamnă persoane care au deficiențe fizice, mentale, intelectuale sau senzoriale de durată, deficiențe care, în interacțiune cu diverse bariere, pot îngreuna participarea deplină și efectivă a persoanelor în societate, în condiții de egalitate cu ceilalți;
2. „produs” înseamnă o substanță, un preparat sau un bun produs printr-un proces de prelucrare, altul decât produsele alimentare, furajele, plantele și animalele vii, produsele de origine umană și produsele de origine vegetală și animală care sunt direct legate de reproducerea lor viitoare;
3. „serviciu” înseamnă un serviciu astfel cum este definit la articolul 4 punctul 1 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁷⁾;
4. „furnizor de servicii” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care furnizează un serviciu pe piața Uniunii sau care face oferte de furnizare a unui serviciu pentru consumatorii din Uniune;
5. „servicii mass-media audiovizuale” înseamnă serviciile definite la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2010/13/UE;
6. „servicii care oferă acces la servicii mass-media audiovizuale” înseamnă servicii transmise prin intermediul unei rețele de comunicații electronice, care sunt utilizate pentru a identifica, a selecta, a primi informații despre și a vizualiza servicii mass-media audiovizuale și eventualele caracteristici oferite, precum subtitrări pentru persoanele cu surditate sau cu deficiențe de auz, descrieri audio, subtitrări vorbite și interpretare în limbajul semnelor, care decurg din punerea în aplicare a măsurilor ce urmăresc să le facă accesibile, după cum se menționează la articolul 7 din Directiva 2010/13/UE; fiind incluse grilele electronice de programe (EPG);
7. „echipamente terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive, utilizate pentru accesarea serviciilor mass-media audiovizuale” înseamnă orice echipament al cărui scop principal este de a oferi acces la servicii mass-media audiovizuale;

⁽²⁷⁾ Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, 27.12.2006, p. 36).

8. „serviciu de comunicații electronice” înseamnă serviciu de comunicații electronice astfel cum este definit la articolul 2 punctul 4 din Directiva (UE) 2018/1972;
9. „serviciu de conversație totală” înseamnă serviciu de conversație totală astfel cum este definit la articolul 2 punctul 35 din Directiva (UE) 2018/1972;
10. „centru de preluare a apelurilor de urgență” sau „PSAP” înseamnă un centru de preluare a apelurilor de urgență sau PSAP astfel cum este definit la articolul 2 punctul 36 din Directiva (UE) 2018/1972;
11. „cel mai adecvat PSAP” înseamnă cel mai adecvat PSAP astfel cum este definit la articolul 2 punctul 37 din Directiva (UE) 2018/1972;
12. „comunicație de urgență” înseamnă comunicație de urgență, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 38 din Directiva (UE) 2018/1972;
13. „serviciu de urgență” înseamnă serviciu de urgență astfel cum este definit la articolul 2 punctul 39 din Directiva (UE) 2018/1972;
14. „text în timp real” înseamnă o formă de conversație sub formă de text între doi interlocutori sau în cadrul unei conferințe cu mai mulți interlocutori, în care textul introdus este trimis în așa fel încât comunicarea este percepută de către utilizator ca fiind continuă, literă cu literă;
15. „punere la dispoziție pe piață” înseamnă orice furnizare a unui produs pentru distribuție, consum sau uz pe piața Uniunii în cursul unei activități comerciale, contra cost sau gratuit;
16. „introducere pe piață” înseamnă prima punere la dispoziție a unui produs pe piața Uniunii;
17. „producător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care fabrică un produs sau pentru care un produs este conceput sau fabricat și care comercializează produsul respectiv în nume propriu sau sub propria marcă comercială;
18. „reprezentant autorizat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune, care a primit din partea unui producător un mandat scris de a acționa în numele său pentru îndeplinirea unor sarcini determinate;
19. „importator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune și care introduce un produs dintr-o țară terță pe piața Uniunii;
20. „distribuitor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică din lanțul de furnizare, alta decât producătorul sau importatorul, care pune un produs la dispoziție pe piață;
21. „operator economic” înseamnă producătorul, reprezentantul autorizat, importatorul, distribuitorul sau furnizorul de servicii;
22. „consumator” înseamnă orice persoană fizică care cumpără produsul în cauză sau beneficiază de serviciul în cauză în scopuri care nu sunt legate de activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau profesională;
23. „microîntreprindere” înseamnă o întreprindere care are sub 10 angajați și a cărei cifră de afaceri anuală nu depășește 2 milioane EUR sau al cărei total al bilanțului anual nu depășește 2 milioane EUR;
24. „întreprinderi mici și mijlocii” sau „IMM-uri” înseamnă întreprinderi care au mai puțin de 250 de angajați și a căror cifră de afaceri anuală nu depășește 50 de milioane EUR sau al căror total al bilanțului anual nu depășește 43 de milioane EUR, dar care nu includ microîntreprinderile;
25. „standard armonizat” înseamnă un standard armonizat astfel cum este definit la articolul 2 punctul 1 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012;
26. „specificație tehnică” înseamnă o specificație tehnică în sensul articolului 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012, care constituie un mijloc de a se conforma cerințelor de accesibilitate aplicabile unui produs sau serviciu;
27. „retragere” înseamnă orice măsură care are ca scop împiedicarea punerii la dispoziție pe piață a unui produs prezent în lanțul de aprovizionare;

28. „servicii bancare destinate consumatorilor” înseamnă furnizarea către consumatori a următoarelor servicii bancare sau financiare:
- (a) contracte de credit reglementate de Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁸⁾ sau de Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁹⁾;
 - (b) serviciile astfel cum sunt definite la punctele 1, 2, 4 și 5 din secțiunea A și la punctele 1, 2, 4 și 5 din secțiunea B din anexa I la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁰⁾;
 - (c) serviciile de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 3 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³¹⁾;
 - (d) serviciile legate de conturile de plăți, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 6 din Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³²⁾; și
 - (e) moneda electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³³⁾;
29. „terminal de plată” înseamnă un dispozitiv al cărui scop principal este acela de a permite efectuarea de plăți prin utilizarea instrumentelor de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 14 din Directiva (UE) 2015/2366, la un punct de vânzare fizic, dar nu într-un mediu virtual;
30. „servicii de comerț electronic” înseamnă servicii furnizate la distanță, prin site-uri web, și servicii integrate pe dispozitive mobile, prin mijloace electronice și la solicitarea individuală a unui consumator în vederea încheierii unui contract de consum;
31. „servicii de transport aerian pentru pasageri” înseamnă servicii de transport aerian comercial pentru pasageri, după cum sunt definite la articolul 2 litera (l) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2006, la plecarea de pe un aeroport, la tranzitarea unui aeroport sau la sosirea pe un aeroport, atunci când aeroportul se află pe teritoriul unui stat membru, inclusiv zborurile care pleacă de pe un aeroport situat într-o țară terță către un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru, în cazul în care serviciile sunt operate de transportatori din Uniune;
32. „servicii de transport cu autobuzul pentru pasageri” înseamnă serviciile reglementate la articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 181/2011;
33. „servicii de transport feroviar pentru pasageri” înseamnă toate serviciile de transport feroviar de călători astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1371/2007, cu excepția serviciilor menționate la articolul 2 alineatul (2) din același regulament;
34. „servicii de transport naval pentru pasageri” înseamnă serviciile de transport pentru pasageri reglementate la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1177/2010, cu excepția serviciilor menționate la articolul 2 alineatul (2) din respectivul regulament;
35. „servicii urbane și suburbane” înseamnă servicii urbane și suburbane, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 6 din Directiva 2012/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁴⁾, dar în sensul prezentei directive sunt incluse numai următoarele moduri de transport: feroviar, cu autobuzul și autocarul, cu metroul, cu tramvaiul și cu troleibuzul.

⁽²⁸⁾ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

⁽²⁹⁾ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

⁽³⁰⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽³¹⁾ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁽³²⁾ Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază (JO L 257, 28.8.2014, p. 214).

⁽³³⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

⁽³⁴⁾ Directiva 2012/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind instituirea spațiului feroviar unic european (JO L 343, 14.12.2012, p. 32).

36. „servicii regionale” înseamnă servicii regionale, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 7 din Directiva 2012/34/UE, dar în sensul prezentei directive, sunt incluse numai următoarele moduri de transport: feroviar, cu autobuzul și autocarul, cu metroul, cu tramvaiul și cu troleibuzul.
37. „tehnologie de asistare” înseamnă orice obiect, articol de echipament, serviciu sau sistem de produse, inclusiv software, care se utilizează pentru a mări, a menține, a înlocui sau a îmbunătăți capacitățile funcționale ale persoanelor cu dizabilități ori pentru reducerea și compensarea unor deficiențe, limitări de activitate sau restricții de participare;
38. „sistem de operare” înseamnă software care, printre altele, gestionează interfața cu dispozitive hardware periferice, planifică sarcini, alocă spațiu de stocare și prezintă o interfață implicită utilizatorului atunci când nu este în funcțiune un program de aplicație, inclusiv o interfață grafică cu utilizatorul, indiferent dacă software-ul respectiv este parte integrantă din hardware-ul de uz general destinat consumatorilor sau este un software autonom prevăzut să funcționeze pe un hardware de uz general destinat consumatorilor; dar exclude programul de încărcare a sistemului de operare, sistemul de intrare/ieșire de bază sau alte forme de firmware necesare în momentul pornirii echipamentului sau la instalarea sistemului de operare;
39. „sistem hardware de uz general destinat consumatorilor” înseamnă combinația de hardware care formează un calculator complet, caracterizată prin natura sa multifuncțională, prin capacitatea de a efectua, cu software-ul adecvat, cele mai frecvente sarcini informatice solicitate de consumatori și destinată folosirii de către consumatori; inclusiv calculatoarele personale, în special calculatoare de birou, calculatoarele portabile, telefoanele inteligente și tabletele;
40. „capacitate informatică interactivă” înseamnă funcționalitatea care susține interacțiunea om-mașină, permițând prelucrarea și transmiterea datelor, a conținutului vocal sau video sau orice combinație a acestora;
41. „carte electronică și software dedicat” înseamnă un serviciu care constă în furnizarea unei versiuni electronice a unei cărți, care poate fi accesată, citită și utilizată și în al cărei conținut se poate naviga, precum și software-ul, inclusiv serviciile integrate pe dispozitive mobile care cuprind aplicații mobile, dedicat accesării, citirii și utilizării fișierelor electronice respective și navigării în conținutul acestora, dar excluzând software-ul vizat la definiția de la punctul 42;
42. „e-reader” înseamnă echipament dedicat, inclusiv hardware și software, folosit pentru accesarea, citirea și utilizarea fișierelor cărților electronice și pentru navigarea în conținutul acestora;
43. „bilete electronice” înseamnă orice sistem în care dreptul de călătorie, sub forma unuia sau a mai multor bilete de călătorie, a abonamentelor de călătorie sau a creditului de călătorie, este stocat în format electronic pe o legitimație de transport fizică sau pe alt dispozitiv, în loc să fie imprimat pe un bilet pe hârtie;
44. „servicii electronice de emitere a biletelor” înseamnă orice sistem în care biletele de transport de călători sunt achiziționate inclusiv online prin intermediul unui dispozitiv cu capacități informatice interactive și livrate cumpărătorului în format electronic, astfel încât acestea să poată fi imprimate pe suport de hârtie sau afișate prin intermediul unui dispozitiv mobil cu capacități informatice interactive în cursul călătoriei.

CAPITOLUL II

Cerințele de accesibilitate și libera circulație

Articolul 4

Cerințele de accesibilitate

(1) Statele membre se asigură că, în conformitate cu alineatele (2), (3) și (5) din prezentul articol și sub rezerva articolului 14, operatorii economici introduc pe piață numai produse și furnizează numai servicii care sunt conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în anexa I.

(2) Toate produsele trebuie să fie conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în secțiunea I din anexa I.

Toate produsele, cu excepția terminalelor pentru autoservire, trebuie să fie conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în secțiunea II din anexa I.

(3) Fără a se aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, toate serviciile, cu excepția serviciilor urbane, suburbane și regionale, trebuie să fie conforme cu cerințele prevăzute în secțiunea III din anexa I.

Fără a se aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, toate serviciile trebuie să fie conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în secțiunea IV din anexa I.

(4) Statele membre pot decide, prin prisma condițiilor naționale, că mediul construit utilizat de clienții serviciilor reglementate de prezenta directivă trebuie să fie conform cu cerințele de accesibilitate din anexa III, în scopul maximizării utilizării acestora de către persoanele cu dizabilități.

(5) Microîntreprinderile ce oferă servicii sunt scutite de obligația de a respecta cerințele de accesibilitate menționate la alineatul (3) din prezentul articol și de orice obligație legată de conformitatea cu cerințele respective.

(6) Statele membre oferă microîntreprinderilor orientări și instrumente care să faciliteze aplicarea măsurilor naționale ce transpun prezenta directivă. Statele membre elaborează instrumentele respective în consultare cu părțile interesate relevante.

(7) Statele membre pot informa operatorii economici cu privire la exemplele orientative cuprinse în anexa II și la soluțiile posibile care contribuie îndeplinirea cerințelor de accesibilitate prevăzute în anexa I anexa II.

(8) Statele membre se asigură că preluarea de către cel mai adecvat PSAP a comunicațiilor de urgență efectuate către numărul european unic pentru apeluri de urgență 112 respectă cerințele de accesibilitate specifice prevăzute în secțiunea V din anexa I în modul cel mai potrivit cu organizarea națională a sistemelor de urgență.

(9) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26 pentru a completa anexa I prin specificarea mai detaliată a cerințelor de accesibilitate care, prin însăși natura lor, nu pot produce efectul vizat dacă nu fac obiectul unor specificări suplimentare în acte juridice obligatorii ale Uniunii, cum ar fi cerințele legate de interoperabilitate.

Articolul 5

Legislația existentă a Uniunii în domeniul transportului de persoane

Serviciile care respectă cerințele privind furnizarea de informații accesibile și de informații cu privire la accesibilitate stabilite în Regulamentele (CE) nr. 261/2004, (CE) nr. 1107/2006, (CE) nr. 1371/2007, (UE) nr. 1177/2010 și (UE) nr. 181/2011 și actele relevante adoptate în temeiul Directivei 2008/57/CE sunt considerate ca fiind în conformitate cu cerințele corespunzătoare din prezenta directivă. Acolo unde prezenta directivă prevede cerințe suplimentare față de cele prevăzute în regulamentele și actele respective, cerințele suplimentare respective se aplică pe deplin.

Articolul 6

Libera circulație

Statele membre nu împiedică punerea la dispoziție pe piață, pe teritoriul lor, a produselor sau a furnizării de servicii pe teritoriul lor care sunt conforme cu prezenta directivă din motive legate de cerințele de accesibilitate.

CAPITOLUL III

Obligațiile operatorilor economici care lucrează cu produse

Articolul 7

Obligații ale producătorilor

(1) Atunci când își introduc pe piață produsele, producătorii se asigură că acestea au fost proiectate și fabricate în conformitate cu cerințele de accesibilitate aplicabile prevăzute în prezenta directivă.

(2) Producătorii întocmesc documentația tehnică în conformitate cu anexa IV și efectuează procedura de evaluare a conformității menționată în anexa respectivă sau dispun efectuarea acestei proceduri.

În cazul în care s-a demonstrat conformitatea unui produs cu cerințele de accesibilitate aplicabile prin procedura menționată, producătorii întocmesc o declarație de conformitate UE și aplică marcajul CE.

(3) Producătorii păstrează documentația tehnică și declarația de conformitate UE timp de cinci ani după introducerea pe piață a produsului.

(4) Producătorii se asigură că există proceduri care garantează conformitatea permanentă cu prezenta directivă a producției de serie. Modificările în proiectare sau cele referitoare la caracteristicile produsului și modificările standardelor armonizate sau ale specificațiilor tehnice în raport cu care se declară conformitatea unui produs se iau în considerare în mod corespunzător.

(5) Producătorii se asigură de faptul că produsele lor poartă tipul, lotul sau numărul de serie sau alt element de identificare. Dacă mărimea sau natura produsului nu permite acest lucru, producătorii se asigură că informația solicitată este prevăzută pe ambalaj sau într-un document care însoțește produsul.

(6) Producătorii indică pe produs numele lor, denumirea lor comercială înregistrată sau marca lor înregistrată și adresa la care pot fi contactați sau, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalaj sau într-un document care însoțește produsul. Adresa trebuie să indice un singur punct de contact pentru producător. Datele de contact se comunică într-o limbă ușor de înțeles pentru utilizatorii finali și pentru autoritățile de supraveghere a pieței.

(7) Producătorii se asigură că produsul este însoțit de instrucțiuni și informații privind siguranța, într-o limbă ușor de înțeles pentru consumatori și alți utilizatori finali, după cum se stabilește de către statul membru în cauză. Instrucțiunile și informațiile, precum și orice text imprimat pe etichete, trebuie să fie clare, de înțeles și inteligibile.

(8) Producătorii care consideră sau au motive să creadă că un produs pe care l-au introdus pe piață nu este conform cu prezenta directivă iau de îndată măsurile corective necesare pentru a asigura conformitatea respectivului produs sau, după caz, pentru a-l retrage. În plus, în cazul în care produsul nu este conform cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, producătorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție pe piață produsul, indicând detaliile, în special cu privire la neconformitate și la eventualele măsuri corective luate. În astfel de cazuri, producătorii păstrează un registru al produselor care nu sunt conforme cu cerințele de accesibilitate aplicabile și al plângerilor conexe.

(9) Producătorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea produsului, într-o limbă care poate fi ușor înțeleasă de către autoritatea în cauză. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea neconformității produselor pe care le-au introdus pe piață cu cerințele de accesibilitate aplicabile a, în special prin asigurarea conformității produselor cu cerințele de accesibilitate aplicabile.

Articolul 8

Reprezentanți autorizați

(1) Un producător poate numi printr-un mandat scris un reprezentant autorizat.

Obligațiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) și întocmirea documentației tehnice nu sunt incluse în mandatul reprezentantului autorizat.

(2) Reprezentantul autorizat îndeplinește sarcinile prevăzute în mandatul primit de la producător. Mandatul permite reprezentantului autorizat să îndeplinească cel puțin următoarele:

- (a) să păstreze la dispoziția autorităților de supraveghere a pieței, timp de cinci ani, declarația de conformitate UE și documentația tehnică;
- (b) în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, să furnizeze acestei autorități toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea produsului;
- (c) să coopereze cu autoritățile naționale competente, la cererea acestora, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea neconformității produselor care fac obiectul mandatului lor cu cerințele de accesibilitate aplicabile.

Articolul 9

Obligațiile importatorilor

(1) Importatorii introduc pe piață numai produse conforme.

(2) Înainte de introducerea unui produs pe piață, importatorii se asigură că procedura de evaluare a conformității stabilită în anexa IV a fost efectuată de către producător. Aceștia se asigură că producătorul a întocmit documentația tehnică cerută în anexa respectivă, că produsul poartă marcajul CE și este însoțit de documentele necesare și că producătorul a respectat cerințele prevăzute la articolul 7 alineatele (5) și (6).

(3) În cazul în care un importator consideră sau are motive să creadă că un produs nu este conform cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, acesta nu introduce produsul pe piață până când acesta nu devine conform. În plus, în cazul în care produsul nu este conform cu cerințele de accesibilitate aplicabile, importatorul informează producătorul și autoritățile de supraveghere a pieței în acest sens.

(4) Importatorii indică pe produs numele lor, denumirea lor comercială înregistrată sau marca lor înregistrată și adresa la care pot fi contactați sau, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalaj sau într-un document care însoțește produsul. Datele de contact se comunică într-o limbă ușor de înțeles pentru utilizatorii finali și pentru autoritățile de supraveghere a pieței.

- (5) Producătorii se asigură că produsul este însoțit de instrucțiuni și informații privind siguranța, într-o limbă ușor de înțeles pentru consumatori și alți utilizatori finali, după cum se stabilește de către statul membru în cauză.
- (6) Distribuitorii se asigură că, atât timp cât un produs constituie responsabilitatea lor, condițiile de depozitare sau de transport nu periclitează conformitatea sa cu cerințele de accesibilitate aplicabile.
- (7) Importatorii păstrează o copie a declarației de conformitate UE la dispoziția autorităților de supraveghere a pieței pentru o perioadă de cinci ani și se asigură că documentația tehnică poate fi pusă la dispoziția acestor autorități, la cerere.
- (8) Importatorii care consideră sau au motive să creadă că un produs pe care l-au introdus pe piață nu este conform cu prezenta directivă iau de îndată măsurile corective necesare pentru a asigura conformitatea respectivului produs sau, după caz, pentru a-l retrage. În plus, în cazul în care produsul nu este conform cu cerințele de accesibilitate aplicabile, importatorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție pe piață produsul, indicând detaliile, în special cu privire la neconformitate și la eventualele măsuri corective luate. În astfel de cazuri, producătorii păstrează un registru al produselor care nu sunt conforme cu cerințele de accesibilitate aplicabile și al plângerilor conexe.
- (9) Importatorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea unui produs, într-o limbă care poate fi ușor înțeleasă de către autoritatea în cauză. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea neconformității produselor pe care le-au introdus pe piață cu cerințele de accesibilitate aplicabile.

Articolul 10

Obligațiile distribuitorilor

- (1) În cazul în care pun la dispoziție un produs pe piață, distribuitorii acționează cu grija cuvenită privind cerințele prevăzute în prezenta directivă.
- (2) Înainte de a pune la dispoziție un produs pe piață, distribuitorii verifică dacă produsul poartă marcajul CE, dacă acesta este însoțit de documentele prevăzute și de instrucțiuni și informații privind siguranța într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori finali din statul membru în care produsul este pus la dispoziție pe piață și dacă producătorul și importatorul au respectat cerințele prevăzute la articolul 7 alineatele (5) și (6) și respectiv la articolul 9 alineatul (4).
- (3) În cazul în care un distribuitor consideră sau are motive să creadă că un produs nu este în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă, acesta nu pune la dispoziție produsul pe piață până când acesta nu devine conform. În plus, în cazul în care produsul nu este conform cu cerințele de accesibilitate aplicabile, distribuitorul informează producătorul sau importatorul și autoritățile de supraveghere a pieței în acest sens.
- (4) Distribuitorii se asigură că, atât timp cât un produs constituie responsabilitatea lor, condițiile de depozitare sau de transport nu periclitează conformitatea sa cu cerințele de accesibilitate aplicabile.
- (5) Distribuitorii care consideră sau au motive să creadă că un produs pe care l-au pus la dispoziție pe piață nu este conform cu prezenta directivă se asigură că sunt luate de îndată măsurile corective necesare pentru a aduce respectivul produs în conformitate sau, după caz, pentru a-l retrage. În plus, în cazul în care produsul nu este conform cu cerințele de accesibilitate aplicabile, distribuitorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție produsul, indicând detaliile, în special cu privire la neconformitate și la eventualele măsuri corective luate.
- (6) Distribuitorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea produsului. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea neconformității produselor pe care le-au pus la dispoziție pe piață cu cerințele de accesibilitate aplicabile a.

Articolul 11

Situațiile în care obligațiile producătorilor se aplică importatorilor și distribuitorilor

Un importator sau un distribuitor este considerat producător în sensul prezentei directive și este supus obligațiilor ce revin producătorului în temeiul articolului 7 atunci când introduce pe piață un produs sub numele său sau marca sa ori modifică un produs deja introdus pe piață într-o manieră care poate afecta conformitatea cu cerințele prevăzute în prezenta directivă.

*Articolul 12***Identificarea operatorilor economici care lucrează cu produse**

(1) Operatorii economici menționați la articolele 7-10 transmit, la cerere, către autoritățile de supraveghere a pieței datele de identificare ale:

- (a) oricărui alt operator economic care le-a furnizat un produs;
- (b) oricărui alt operator economic căruia i-au furnizat un produs.

(2) Operatorii economici menționați la articolele 7-10 sunt în măsură să prezinte informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol timp de cinci ani după ce le-a fost furnizat produsul și timp de cinci ani după ce au furnizat produsul.

(3) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 26, pentru modificarea prezentei directive cu scopul de a schimba perioada menționată la alineatul (2) din prezentul articol pentru anumite produse. Perioada respectivă modificată este mai mare de cinci ani și este proporțională cu durata de viață economică utilă a produsului în cauză.

*CAPITOLUL IV***Obligațiile furnizorilor de servicii***Articolul 13***Obligațiile furnizorilor de servicii**

(1) Furnizorii de servicii se asigură că proiectează și furnizează servicii în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.

(2) Furnizorii de servicii pregătesc informațiile necesare în conformitate cu anexa V și explică modul în care serviciile îndeplinesc cerințele de accesibilitate aplicabile. Informațiile sunt puse la dispoziția publicului în formă scrisă și orală, inclusiv într-un mod accesibil pentru persoanele cu dizabilități. Furnizorii de servicii păstrează informațiile atât timp cât serviciul este disponibil.

(3) Fără a aduce atingere articolului 32, furnizorii de servicii se asigură că sunt instituite proceduri prin care furnizarea de servicii să rămână în conformitate cu cerințele de accesibilitate aplicabile. Modificările caracteristicilor furnizării serviciului, modificările cerințelor de accesibilitate aplicabile și modificările standardelor armonizate sau ale specificațiilor tehnice în raport cu care se declară că un serviciu îndeplinește cerințele de accesibilitate, sunt luate în considerare în mod corespunzător de către furnizorii de servicii.

(4) În caz de neconformitate, furnizorii de servicii iau măsurile corective necesare pentru a asigura conformitatea serviciului cu cerințele de accesibilitate aplicabile. În plus, în cazul în care serviciul nu este în conformitate cu cerințele de accesibilitate aplicabile, furnizorii de servicii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care este furnizat serviciul, oferind informații în special cu privire la neconformitate și la eventualele măsuri corective luate.

(5) În urma unei cereri motivate din partea unei autorități competente, furnizorii de servicii îi furnizează acesteia toate informațiile necesare pentru a demonstra conformitatea serviciului cu cerințele de accesibilitate aplicabile. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru a asigura conformitatea serviciului cu respectivele cerințe

*CAPITOLUL V***Modificarea fundamentală a produselor sau serviciilor și sarcina disproporționată pentru operatorii economici***Articolul 14***Modificare fundamentală și sarcină disproporționată**

(1) Cerințele de accesibilitate menționate la articolul 4 se aplică numai în măsura în care asigurarea conformității:

- (a) nu presupune o modificare semnificativă a unui produs sau serviciu care duce la modificarea fundamentală naturii de bază a acestuia; și
- (b) nu duce la impunerea unei sarcini disproporționate asupra operatorilor economici în cauză.

(2) Operatorii economici efectuează o evaluare pentru a estima dacă conformitatea cu cerințele de accesibilitate menționate la articolul 4 ar introduce o modificare fundamentală sau, pe baza criteriilor relevante stabilite în anexa VI, ar impune o sarcină disproporționată, astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol.

(3) Operatorii economici documentează evaluarea menționată la alineatul (2). Operatorii economici păstrează toate rezultatele relevante pentru o perioadă de cinci ani care se calculează de la ultima punere la dispoziție pe piață a unui produs sau de la ultima furnizare a unui serviciu, după caz. La cererea autorităților de supraveghere a pieței sau a autorităților responsabile de verificarea conformității serviciilor, după caz” operatorii economici pun la dispoziția autorităților o copie a evaluării menționate la alineatul (2).

(4) Prin derogare de la alineatul (3), microîntreprinderile care lucrează cu produse sunt scutite de obligația de a-și documenta evaluarea. Cu toate acestea, dacă o autoritate de supraveghere a pieței solicită acest lucru, microîntreprinderile care lucrează cu produse și care au ales să se prevaleze de alineatul (1) furnizează autorității datele relevante pentru evaluarea menționată la alineatul (2).

(5) Furnizorii de servicii care se prevalează de alineatul (1) litera (b) își reînnoiesc evaluarea sarcinii disproporționate cu privire la fiecare categorie sau tip de serviciu:

(a) atunci când serviciul oferit este modificat; sau

(b) la solicitarea autorităților responsabile de verificarea conformității serviciilor; și

(c) în orice caz, cel puțin o dată la cinci ani.

(6) În cazul în care operatorii economici beneficiază de finanțare din alte surse decât resursele proprii ale operatorului economic, indiferent dacă acestea sunt publice sau private, furnizată în vederea îmbunătățirii accesibilității, ei nu se pot prevala de alineatul (1) litera (b).

(7) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26 pentru a completa anexa VI prin detalierea criteriilor relevante care trebuie să fie luate în considerare de către operatorul economic pentru evaluarea menționată la alineatul (2) din prezentul articol. Atunci când detaliază criteriile respective, Comisia nu ține seama doar de potențialele beneficii pentru persoanele cu dizabilități, ci și de cele pentru persoanele cu limitări funcționale.

După caz, Comisia adoptă primul act delegat de acest fel până la 28 iunie 2020. Actul respectiv începe să se aplice, cel mai devreme, la 28 iunie 2025.

(8) În cazul în care operatorii economici se prevalează de alineatul (1) pentru un anumit produs sau serviciu, aceștia trimit informații în acest sens către autoritățile competente de supraveghere a pieței sau către autoritățile responsabile de verificarea conformității serviciilor din statul membru în care este introdus pe piață produsul respectiv sau este furnizat serviciul respectiv.

Primul paragraf nu se aplică microîntreprinderilor.

CAPITOLUL VI

Standarde armonizate și specificații tehnice ale produselor și serviciilor

Articolul 15

Prezumția de conformitate

(1) Produsele și serviciile care sunt în conformitate cu standardele armonizate sau cu părți ale acestora, ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, sunt presupuse a fi în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă în măsura în care standardele respective sau părțile acestora acoperă cerințele în cauză.

(2) Comisia solicită, în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012, uneia sau mai multor organizații de standardizare europene să elaboreze proiecte de standarde armonizate pentru cerințele de accesibilitate ale produselor prevăzute în anexa I. Comisia transmite comitetului relevant prima solicitare de proiect de acest fel până la 28 iunie 2021.

(3) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să stabilească specificațiile tehnice ce întrunesc cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) nu este publicată nicio trimitere la standardele armonizate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1025/2012; și

(b) fie:

(i) Comisia a solicitat uneia sau mai multor organizații de standardizare europene să elaboreze un proiect de standard armonizat și există întârzieri nejustificate în procedura de standardizare sau solicitarea nu a fost acceptată de nicio organizație de standardizare europeană; fie

- (ii) Comisia poate demonstra că o specificație tehnică respectă cerințele stabilite în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 1025/2012, cu excepția cerinței ca specificațiile tehnice să fi fost elaborate de o organizație fără scop lucrativ.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

- (4) Produsele și serviciile care sunt conforme cu specificațiile tehnice sau cu părți ale acestora sunt presupuse a fi conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă în măsura în care specificațiile tehnice respective sau părțile acestora acoperă cerințele în cauză.

CAPITOLUL VII

Conformitatea produselor și marcajul CE

Articolul 16

Declarația de conformitate UE a produselor

- (1) Declarația de conformitate UE atestă faptul că îndeplinirea cerințelor de accesibilitate aplicabile a fost demonstrată. În cazul în care, ca excepție, a fost aplicat articolul 14, declarația de conformitate UE stipulează cerințele de accesibilitate care fac obiectul acestei excepții.

- (2) Declarația de conformitate UE este stabilită conform modelului prevăzut în anexa III la Decizia nr. 768/2008/CE. Aceasta conține elementele stipulate în anexa IV la prezenta directivă și este actualizată constant. Prin cerințele privind documentația tehnică se evită impunerea unei sarcini inutile asupra microîntreprinderilor și a IMM-urilor. Declarația se traduce în limba sau limbile cerute de statul membru în care este introdus sau pus la dispoziție produsul pe piață.

- (3) În cazul în care un produs intră sub incidența mai multor acte ale Uniunii prin care se solicită o declarație de conformitate UE, se întocmește o singură declarație de conformitate UE în temeiul tuturor acestor acte ale Uniunii. Declarația respectivă menționează actele în cauză, inclusiv referințele de publicare.

- (4) Prin întocmirea declarației de conformitate UE, producătorul își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului cu cerințele prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 17

Principii generale ale marcajului CE pentru produse

Marcajul CE face obiectul principiilor generale prevăzute la articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

Articolul 18

Norme și condiții pentru aplicarea marcajului CE

- (1) Marcajul CE se aplică în mod vizibil, lizibil și indelebil pe produs sau pe plăcuța cu date a produsului. Dacă acest lucru nu este posibil sau nu se justifică dată fiind natura produsului, marcajul se aplică pe ambalaj și pe documentele însoțitoare.

- (2) Marcajul CE se aplică înainte ca produsul să fie introdus pe piață.

- (3) Statele membre se bazează pe mecanismele existente pentru a asigura aplicarea corectă a regimului aplicabil marcajului CE și iau măsurile corespunzătoare în cazul utilizării inadecvate a respectivului marcaj.

CAPITOLUL VIII

Supravegherea pe piață a produselor și procedura de salvagardare la nivelul Uniunii

Articolul 19

Supravegherea pe piață a produselor

- (1) Articolul 15 alineatul (3), articolele 16-19, articolul 21, articolele 23-28 și articolul 29 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 se aplică produselor.

- (2) Când efectuează supravegherea pe piață a produselor, autoritățile de supraveghere a pieței competente, atunci când operatorul economic a invocat articolul 14 din prezenta directivă:

- (a) verifică dacă evaluarea menționată la articolul 14 fost efectuată de către operatorul economic;

- (b) examinează această evaluare și rezultatele sale, inclusiv în ceea ce privește utilizarea corectă a criteriilor prevăzute în anexa VI; și

(c) verifică conformitatea cu cerințele de accesibilitate aplicabile.

(3) Statele membre se asigură că informațiile deținute de autoritățile de supraveghere a pieței în ceea ce privește conformitatea operatorilor economici cu cerințele de accesibilitate aplicabile prevăzute în prezenta directivă și evaluarea prevăzută la articolul 14 sunt puse la dispoziția consumatorilor, la cererea acestora și într-un format accesibil, cu excepția situației în care aceste informații nu pot fi furnizate din motive de confidențialitate, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

Articolul 20

Procedura la nivel național în ceea ce privește produsele care nu sunt conforme cu cerințele de accesibilitate aplicabile

(1) În cazul în care autoritățile de supraveghere a pieței dintr-un stat membru au motive suficiente să considere că un produs care face obiectul prezentei directive nu este conform cu cerințele de accesibilitate aplicabile, acestea realizează o evaluare cu privire la produsul în cauză, acoperind toate cerințele prevăzute în prezenta directivă. Operatorii economici relevanți cooperează pe deplin în acest scop cu autoritățile de supraveghere a pieței.

În cazul în care, pe parcursul evaluării menționate la primul paragraf, autoritățile de supraveghere a pieței constată că produsul nu este conform cu cerințele prevăzute în prezenta directivă, acestea solicită de îndată operatorului economic relevant să întreprindă toate acțiunile corective adecvate pentru a aduce produsul în conformitate cu cerințele respective în decursul unei perioade rezonabile, proporționale cu natura neconformității, după cum stabilesc acestea.

Autoritățile de supraveghere a pieței solicită operatorului economic relevant să retragă produsul de pe piață în decursul unei perioade suplimentare rezonabile, doar în cazul în care operatorul respectiv nu a întreprins acțiunile corective adecvate în decursul perioadei menționate la al doilea paragraf.

Articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 se aplică măsurilor menționate la al doilea și al treilea paragraf din prezentul alineat.

(2) În cazul în care autoritățile de supraveghere a pieței consideră că neconformitatea nu se limitează la teritoriul lor național, ele informează Comisia și celelalte state membre cu privire la rezultatele evaluării și la acțiunile pe care le-au solicitat din partea operatorului economic.

(3) Operatorul economic se asigură că sunt întreprinse toate măsurile corective adecvate pentru toate produsele vizate pe care acesta le-a pus la dispoziție pe piață în cadrul Uniunii.

(4) În cazul în care operatorul economic relevant nu întreprinde măsurile corective adecvate în termenul menționat la alineatul (1) al treilea paragraf, autoritățile de supraveghere a pieței iau toate măsurile provizorii corespunzătoare pentru a interzice ori a restrânge punerea la dispoziție a produsului pe piețele lor naționale sau pentru a retrage produsul de pe piață.

Autoritățile de supraveghere a pieței informează de îndată Comisia și celelalte state membre cu privire la măsurile respective.

(5) Informațiile menționate la alineatul (4) al doilea paragraf includ toate detaliile disponibile, în special datele necesare pentru identificarea produsului neconform, originea produsului, natura neconformității invocate și cerințele de accesibilitate cu care produsul nu este conform, natura și durata măsurilor naționale adoptate, precum și argumentele prezentate de operatorul economic relevant. Autoritățile de supraveghere a pieței indică, în special, dacă neconformitatea se datorează:

(a) fie neconformității produsului cu cerințele de accesibilitate aplicabile;

(b) fie deficiențelor existente în ceea ce privește standardele armonizate sau specificațiile tehnice menționate la articolul 15, care conferă o prezumție de conformitate.

(6) Statele membre, altele decât statul membru care a inițiat procedura în temeiul prezentului articol, informează imediat Comisia și celelalte state membre cu privire la eventualele măsuri adoptate și la eventualele informații suplimentare referitoare la neconformitatea produsului în cauză aflate la dispoziția lor și, în caz de dezacord cu măsura națională notificată, cu privire la obiecțiile lor.

(7) În cazul în care, în termen de trei luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (4) al doilea paragraf, niciun stat membru și nici Comisia nu ridică vreo obiecție cu privire la o măsură provizorie luată de un stat membru, măsura respectivă este considerată justificată.

(8) Statele membre se asigură că se iau măsurile restrictive corespunzătoare în legătură cu produsul în cauză, cum ar fi retragerea fără întârziere a produsului de pe piețele lor.

*Articolul 21***Procedura de salvagardare la nivelul Uniunii**

(1) În cazul în care, la finalizarea procedurii prevăzute la articolul 20 alineatele (3) și (4), se ridică obiecții la adresa unei măsuri luate de un stat membru sau în cazul în care Comisia are dovezi rezonabile că o măsură națională contravine dreptului Uniunii, Comisia inițiază de îndată consultări cu statele membre și cu operatorul (operatorii) economic(i) în cauză și evaluează măsura națională. Pe baza rezultatelor evaluării respective, Comisia decide dacă măsura națională este justificată sau nu.

Comisia adresează decizia sa tuturor statelor membre și o comunică imediat acestora și operatorului (operatorilor) economic(i) relevant (relevanți).

(2) În cazul în care măsura națională menționată la alineatul (1) este considerată justificată, toate statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că produsul neconform este retras de pe piețele lor și informează Comisia în consecință. În cazul în care măsura națională este considerată nejustificată, statul membru în cauză retrage măsura.

(3) Atunci când măsura națională menționată la alineatul (1) din prezentul articol este considerată justificată și neconformitatea produsului este atribuită unor deficiențe în ceea ce privește standardele armonizate menționate la articolul 20 alineatul (5) litera (b), Comisia aplică procedura prevăzută la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012.

(4) În cazul în care măsura națională menționată la alineatul (1) din prezentul articol este considerată justificată, iar neconformitatea produsului este atribuită unor deficiențe în ceea ce privește specificațiile tehnice menționate la articolul 20 alineatul (5) litera (b), Comisia adoptă, fără întârziere, acte de punere în aplicare care modifică sau abrogă specificația tehnică în cauză. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

*Articolul 22***Neconformitatea formală**

(1) Fără a se aduce atingere articolului 20, în cazul în care un stat membru constată una dintre situațiile următoare, solicită operatorului economic relevant să pună capăt neconformității în cauză:

- (a) marcajul CE a fost aplicat cu încălcarea articolului 30 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 sau a articolului 18 din prezenta directivă;
- (b) marcajul CE nu a fost aplicat;
- (c) declarația de conformitate UE nu a fost întocmită;
- (d) declarația de conformitate UE nu a fost întocmită corect;
- (e) documentația tehnică nu este disponibilă sau este incompletă;
- (f) informațiile menționate la articolul 7 alineatul (6) sau la articolul 9 alineatul (4) lipsesc, sunt false sau sunt incomplete;
- (g) nu sunt îndeplinite oricare alte cerințe administrative prevăzute la articolul 7 sau la articolul 9.

(2) În cazul în care neconformitatea menționată la alineatul (1) se menține, statul membru în cauză ia toate măsurile corespunzătoare pentru a restricționa sau a interzice punerea la dispoziție pe piață a produsului sau pentru a se asigura că acesta este retras de pe piață.

*CAPITOLUL IX***Conformitatea serviciilor***Articolul 23***Conformitatea serviciilor**

(1) Statele membre stabilesc, pun în aplicare și actualizează periodic proceduri adecvate pentru:

- (a) a controla conformitatea serviciilor cu cerințele prevăzute în prezenta directivă, inclusiv evaluarea menționată la articolul 14, pentru care articolul 19 alineatul (2) se aplică *mutatis mutandis*;
- (b) a monitoriza plângerile sau rapoartele privind aspecte legate de neconformitatea serviciilor cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă;
- (c) a verifica dacă operatorul economic a luat măsurile corective necesare.

(2) Statele membre desemnează autoritățile responsabile de punerea în aplicare a procedurilor menționate la alineatul (1) în ceea ce privește conformitatea serviciilor.

Statele membre se asigură că publicul este informat cu privire la existența, responsabilitățile, identitatea, activitatea și deciziile autorităților menționate la primul paragraf. Autoritățile respective furnizează respectivele informații la cerere și în formate accesibile.

CAPITOLUL X

Cerințe de accesibilitate în alte acte ale Uniunii

Articolul 24

Accesibilitatea reglementată în alte acte ale Uniunii

(1) În ceea ce privește produsele și serviciile menționate la articolul 2 din prezenta directivă, cerințele de accesibilitate prevăzute în anexa I la aceasta constituie cerințe de accesibilitate obligatorii în sensul articolului 42 alineatul (1) din Directiva 2014/24/UE și al articolului 60 alineatul (1) din Directiva 2014/25/UE.

(2) Orice produs sau serviciu, ale cărui caracteristici, elemente sau funcții sunt conforme cu cerințele de accesibilitate prevăzute în anexa I la prezenta directivă în conformitate cu secțiunea VI din anexa respectivă sunt considerate a îndeplini obligațiile relevante prevăzute în acte ale Uniunii, altele decât prezenta directivă, în ceea ce privește accesibilitatea, pentru respectivele caracteristici, elemente și funcții, cu excepția cazului în care actele respective conțin dispoziții contrare.

Articolul 25

Standarde armonizate și specificații tehnice pentru alte acte ale Uniunii

Conformitatea cu standardele armonizate și specificațiile tehnice sau cu părți ale acestora care sunt adoptate în conformitate cu articolul 15 oferă prezumția conformității cu articolul 24, în măsura în care standardele și specificațiile tehnice respective sau părți ale acestora îndeplinesc cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.

CAPITOLUL XI

Acte delegate, competențe de executare și dispoziții finale

Articolul 26

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 4 alineatul (9) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 27 iunie 2019.

Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 12 alineatul (3) și la articolul 14 alineatul (7) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 27 iunie 2019. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 4 alineatul (9), la articolul 12 alineatul (3) și la articolul 14 alineatul (7) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 4 alineatul (9), al articolului 12 alineatul (3) sau al articolului 14 alineatul (7) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

*Articolul 27***Procedura comitetului**

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

*Articolul 28***Grupul de lucru**

Comisia înființează un grup de lucru compus din reprezentanți ai autorităților de supraveghere a pieței, ai autorităților responsabile de verificarea conformității serviciilor și ai părților interesate relevante, inclusiv reprezentanți ai organizațiilor persoanelor cu dizabilități.

Grupul de lucru:

- (a) facilitează schimbul de informații și de bune practici între autorități și părțile interesate relevante;
- (b) stimulează cooperarea între autorități și părțile interesate relevante cu privire la chestiunile legate de punerea în aplicare a prezentei directive, în vederea îmbunătățirii coerenței în aplicarea cerințelor de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă și pentru a monitoriza îndeaproape punerea în aplicare a articolului 14; și
- (c) oferă consiliere, în special Comisiei, mai ales cu privire la punerea în aplicare a articolelor 4 și 14.

*Articolul 29***Asigurarea respectării normelor**

- (1) Statele membre se asigură că există mijloace adecvate și eficiente pentru a asigura conformitatea cu garanția respectării prezentei directive.
- (2) Mijloacele menționate la alineatul (1) cuprind:
 - (a) dispoziții în baza cărora un consumator poate sesiza instanțele sau organismele administrative competente în temeiul dreptului intern, pentru a garanta respectarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive;
 - (b) dispoziții în baza cărora organismele publice sau asociațiile, organizațiile sau alte entități juridice private care au un interes legitim în a se asigura că prezenta directivă este respectată pot iniția, în temeiul dreptului intern, în fața instanțelor sau a organismelor administrative competente, fie în numele, fie în sprijinul reclamantului, cu acordul acestuia, orice procedură judiciară sau administrativă prevăzută pentru asigurarea respectării obligațiilor care decurg din prezenta directivă.
- (3) Prezentul articol nu se aplică procedurilor de achiziții care sunt reglementate de Directiva 2014/24/UE sau de Directiva 2014/25/UE.

*Articolul 30***Sancțiuni**

- (1) Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile încălcărilor dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile sunt aplicate.
- (2) Aceste sancțiuni trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Sancțiunile respective sunt, de asemenea, însoțite de măsuri eficiente de remediere în caz de neconformitate a operatorului economic.
- (3) Statele membre informează fără întârziere Comisia despre sancțiunile și măsurile respective, precum și, în cel mai scurt termen, despre orice modificare ulterioară care le afectează.
- (4) Sancțiunile țin cont de gradul de neconformitate, inclusiv de gravitatea acesteia, și de numărul de unități de produse sau de servicii neconforme, precum și de numărul de persoane afectate.
- (5) Prezentul articol nu se aplică procedurilor de achiziții care sunt reglementate de Directiva 2014/24/UE sau de Directiva 2014/25/UE.

*Articolul 31***Transpunere**

- (1) Statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 28 iunie 2022. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.
- (2) Statele membre aplică actele respective începând cu 28 iunie 2025.

(3) Prin derogare de la alineatul (2) din prezentul articol, statele membre pot decide să aplice măsurile privind obligațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (8) cel târziu de la 28 iunie 2027.

(4) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(5) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor acte de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(6) Statele membre care utilizează posibilitatea prevăzută la articolul 4 alineatul (4) comunică Comisiei textul principalelor acte de drept intern pe care le adoptă în acest scop și informează Comisia cu privire la progresele realizate în punerea în aplicare a acestora.

Articolul 32

Măsuri tranzitorii

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2) din prezentul articol, statele membre prevăd o perioadă de tranziție care se încheie la 28 iunie 2030, în care furnizorii de servicii pot continua să își furnizeze serviciile, utilizând produsele pe care le-au folosit în mod legal pentru a furniza servicii similare înainte de această dată.

Contractele de furnizare de servicii convenite înainte de 28 iunie 2025 rămân valabile fără modificări până la expirare, dar nu mai mult de cinci ani de la respectiva dată.

(2) Statele membre pot să prevadă că terminalele pentru autoservire utilizate în mod legal de către furnizorii de servicii pentru furnizarea de servicii înainte de 28 iunie 2025 pot să fie utilizate în continuare pentru furnizarea de servicii similare până la sfârșitul duratei lor de viață economică utilă, dar nu mai mult de 20 de ani după intrarea lor în uz.

Articolul 33

Raportarea și reexaminarea

(1) Până la 28 iunie 2030 și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor un raport privind aplicarea prezentei directive.

(2) Ținând cont de evoluțiile sociale, economice și tehnologice, rapoartele abordează, printre altele, evoluția accesibilității produselor și a serviciilor, posibilul blocaj tehnologic și eventualele bariere din calea inovării, precum și impactul prezentei directive asupra operatorilor economici și asupra persoanelor cu dizabilități. Rapoartele evaluează, de asemenea, dacă aplicarea articolului 4 alineatul (4) a contribuit la apropierea cerințelor divergente de accesibilitate pentru mediul construit al serviciilor de transport de pasageri, al serviciilor bancare destinate consumatorilor și al centrelor de servicii pentru clienți ale magazinelor furnizorilor de servicii de comunicații electronice, acolo unde este posibil, pentru a permite alinierea progresivă a cerințelor de accesibilitate stabilite în anexa III.

De asemenea, rapoartele evaluează dacă aplicarea prezentei directive, în special a dispozițiilor voluntare, a contribuit la apropierea cerințelor de accesibilitate pentru mediul construit reprezentând lucrări care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁵⁾, al Directivei 2014/24/UE sau al Directivei 2014/25/UE.

Rapoartele abordează, de asemenea, efectele asupra funcționării pieței interne ale aplicării articolului 14 din prezenta directivă, inclusiv, după caz, pe baza informațiilor primite în conformitate cu articolul 14 alineatul (8), precum și ale scutiilor acordate microîntreprinderilor. Rapoartele conchid dacă prezenta directivă și-a atins obiectivele și dacă ar fi oportun să se includă noi produse și servicii, sau să se excludă anumite produse sau servicii din domeniul de aplicare al prezentei directive, și identifică, acolo unde este posibil, oportunități de reducere a sarcinii administrative, în vederea unei eventuale revizuirii a prezentei directive.

Dacă este necesar, Comisia propune măsuri corespunzătoare, care ar putea include măsuri legislative.

⁽³⁵⁾ Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune (JO L 94, 28.3.2014, p. 1).

(3) Statele membre comunică în timp util Comisiei toate informațiile necesare pentru întocmirea de către Comisie a unor astfel de rapoarte.

(4) Rapoartele Comisiei țin cont de punctele de vedere ale actorilor economici și ale organizațiilor neguvernamentale relevante, inclusiv ale organizațiilor care reprezintă persoanele cu dizabilități.

Articolul 34

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 35

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXA I

CERINȚE DE ACCESIBILITATE PENTRU PRODUSE ȘI SERVICII

Secțiunea I

Cerințe de accesibilitate generale privind toate produsele care intră sub incidența prezentei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (1)

Produsele trebuie să fie proiectate și fabricate astfel încât să se maximizeze utilizarea previzibilă a acestora de către persoanele cu dizabilități și sunt însoțite de informații accesibile privind funcționarea lor și caracteristicile lor de accesibilitate, acolo unde este posibil pe produs sau în interiorul acestuia.

1. Cerințe privind furnizarea de informații:

- (a) informațiile privind utilizarea produsului, furnizate chiar pe produs (etichetare, instrucțiuni și mesaje de avertizare) sunt:
 - (i) puse la dispoziție prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (ii) prezentate într-un mod ușor de înțeles;
 - (iii) prezentate utilizatorilor în moduri pe care le pot percepe;
 - (iv) prezentate cu ajutorul unor caractere de dimensiuni și tipuri adecvate, ținând cont de condițiile de utilizare previzibile și folosind un contrast suficient, precum și o spațiere ajustabilă între litere, rânduri și paragrafe;
- (b) instrucțiunile de utilizare a unui produs, atunci când nu sunt furnizate chiar pe produs, ci puse la dispoziție prin utilizarea produsului sau prin alte mijloace, cum ar fi un site web, inclusiv funcțiile de accesibilitate ale produsului, activarea acestora și interoperabilitatea acestora cu soluții de asistență se pun la dispoziția publicului în momentul în care produsul este introdus pe piață și:
 - (i) sunt puse la dispoziție prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (ii) sunt prezentate într-un mod ușor de înțeles;
 - (iii) sunt prezentate utilizatorilor în moduri pe care aceștia le pot percepe;
 - (iv) sunt prezentate cu ajutorul unor caractere de dimensiuni și tipuri adecvate, ținând cont de condițiile de utilizare previzibile și folosind un contrast suficient, precum și o spațiere ajustabilă între litere, rânduri și paragrafe;
 - (v) în ceea ce privește conținutul, sunt puse la dispoziție în formate de text care să permită generarea altor formate de asistență, putând fi prezentate în diferite moduri și prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (vi) sunt însoțite de o prezentare alternativă a oricărui conținut de tip non-text;
 - (vii) includ o descriere a interfeței pentru utilizatori a produsului (manipulare, comandă și feedback, intrare și ieșire de date), care este furnizată în conformitate cu punctul 2; descrierea indică, pentru fiecare dintre punctele de la punctul 2, dacă produsul prezintă aceste caracteristici;
 - (viii) includ o descriere a funcționalității produsului care este oferită prin funcții menite să răspundă nevoilor persoanelor cu dizabilități, în conformitate cu punctul 2; descrierea indică, pentru fiecare dintre punctele de la punctul 2, dacă produsul prezintă aceste caracteristici;
 - (ix) includ o descriere a interfeței software și hardware a produsului cu dispozitivele de asistare; descrierea include o listă a dispozitivelor de asistare care au fost testate împreună cu produsul.

2. Proiectarea interfeței pentru utilizatori și a funcționalității:

Produsul, inclusiv interfața sa pentru utilizatori, conține caracteristici, elemente și funcții care să permită persoanelor cu dizabilități accesul la produs și perceperea, utilizarea, înțelegerea și controlul acestuia prin asigurarea faptului că:

- (a) atunci când produsul este prevăzut cu funcții de comunicare, inclusiv comunicare interpersonală, utilizare, informare, control și orientare, acestea sunt accesibile prin intermediul mai multor canale senzoriale; acest lucru include punerea la dispoziție a unor alternative la elementele vizuale, auditive, vocale și tactile;
- (b) atunci când produsul utilizează vorbirea, acesta oferă alternative la vorbire și la introducerea vocală de date pentru comunicare, controlul funcționării și pentru orientare;

- (c) atunci când produsul utilizează elemente vizuale, acesta prevede funcții flexibile de mărire a imaginii, de reglare a luminozității și contrastului pentru comunicare, informare și utilizare, precum și pentru asigurarea interoperabilității cu programele și dispozitivele de asistare pentru navigarea prin interfață;
- (d) atunci când produsul utilizează culori pentru a transmite informații, pentru a indica o acțiune, pentru a solicita un răspuns sau pentru a identifica elemente, acesta oferă o alternativă la culori;
- (e) atunci când produsul utilizează semnale sonore, pentru a transmite informații, a indica o acțiune, a solicita un răspuns sau pentru a identifica elemente, acesta oferă o alternativă la semnalele sonore;
- (f) atunci când produsul folosește elemente vizuale, acesta prevede metode flexibile pentru îmbunătățirea clarității vizuale;
- (g) atunci când produsul utilizează semnale audio, acesta prevede funcții de reglare a volumului și a vitezei de către utilizator, precum și caracteristici audio amplificate, inclusiv reducerea interferenței semnalelor audio provenite de la produse din jur și claritate audio;
- (h) atunci când produsul necesită utilizare și comandă manuale, acesta prevede comenzi secvențiale și alte posibilități de comandă decât cele bazate pe motricitatea fină, evitând necesitatea unor comenzi simultane pentru manipulare, și utilizează componente tactile perceptibile;
- (i) produsul evită modurile de operare care necesită o rază de acțiune largă sau multă forță;
- (j) produsul evită declanșarea unor crize convulsive determinate de fotosensibilitate;
- (k) produsul protejează viața privată a utilizatorilor atunci când aceștia folosesc caracteristicile de accesibilitate;
- (l) produsul oferă o alternativă la identificarea și controlul biometrice;
- (m) produsul asigură coerența funcționalităților și oferă intervale de timp suficiente și flexibile pentru interacțiune;
- (n) produsul oferă software și hardware pentru crearea de interfețe cu tehnologiile de asistare;
- (o) produsul este conform cu următoarele cerințe sectoriale specifice:
 - (i) terminalele pentru autoservire:
 - sunt prevăzute cu tehnologii de sinteză vocală (text-to-speech);
 - permit utilizarea de căști audio personale;
 - atunci când este prevăzut un interval de timp pentru răspuns, utilizatorul este avertizat prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - oferă posibilitatea de a prelungi intervalul de timp alocat;
 - afișează un nivel de contrast adecvat și, atunci când dispun de taste și butoane de control, acestea sunt ușor de deosebit la nivel tactil;
 - nu necesită ca o caracteristică de accesibilitate să fie activată pentru ca un utilizator care are nevoie de acea caracteristică să o declanșeze;
 - atunci când produsul utilizează semnale audio sau perceptibile prin auz, acesta trebuie să fie compatibil cu dispozitivele și tehnologiile de asistare disponibile la nivelul Uniunii, inclusiv cu tehnologiile auditive, cum ar fi protezele auditive, buclele auditive, implanturile cohleare și dispozitivele de asistare pentru ascultare;
 - (ii) e-readerele sunt prevăzute cu tehnologii de sinteză vocală (text-to-speech);
 - (iii) echipamentele terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive utilizate pentru furnizarea de servicii de comunicații electronice:
 - atunci când dispun de o funcție de comunicare prin text pe lângă funcția de comunicare vocală, oferă posibilitatea prelucrării textului în timp real și sunt compatibile cu sisteme audio de înaltă fidelitate;
 - permit, atunci când dispun de capacități video în plus față de funcțiile de tip text și voce sau în combinație cu acestea, utilizarea conversației totale, inclusiv funcțiile de sincronizare vocală, text în timp real, precum și video cu o rezoluție care să permită comunicarea în limbajul semnelor;
 - garantează conectarea wireless eficientă cu tehnologiile auditive;
 - evită interferențele cu dispozitivele de asistare;

- (iv) echipamentele terminale destinate consumatorilor dotate cu capacități informatice interactive utilizate pentru accesarea serviciilor mass-media audiovizuale pun la dispoziția persoanelor cu dizabilități componentele de accesibilitate oferite de furnizorul de servicii mass-media audiovizuale pentru accesarea, selectarea, controlul, și personalizarea de către utilizator și pentru transmiterea către dispozitive de asistare.

3. Servicii de asistență:

În cazul în care sunt disponibile, serviciile de asistență (centre de asistență, centre de apel, asistență tehnică, servicii de retransmisie și servicii de formare) oferă informații cu privire la accesibilitatea produsului și la compatibilitatea acestuia cu tehnologiile de asistare, în moduri de comunicare accesibile.

Secțiunea II

Cerințe de accesibilitate legate de produsele prevăzute la articolul 2 alineatul (1), cu excepția terminalelor pentru autoservire menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (b)

Pe lângă cerințele prevăzute în secțiunea I, ambalajul și instrucțiunile produselor care intră în sfera de aplicare a prezentei secțiuni sunt făcute accesibile, astfel încât să se maximizeze utilizarea previzibilă a acestora de către persoanele cu dizabilități. Aceasta înseamnă că:

- (a) ambalajul produsului, inclusiv informațiile prevăzute pe acesta (de exemplu, despre deschidere, închidere, utilizare, eliminare), inclusiv, atunci când sunt furnizate, informațiile referitoare la caracteristicile de accesibilitate ale produsului, sunt făcute accesibile și, atunci când acest lucru este posibil, respectivele informații accesibile sunt prezentate pe ambalaj;
- (b) instrucțiunile privind instalarea, întreținerea, depozitarea și eliminarea produsului care nu sunt furnizate chiar pe produs, ci puse la dispoziție prin alte mijloace, cum ar fi un site web, se află la dispoziția publicului în momentul în care produsul este introdus pe piață și respectă următoarele cerințe:
- (i) sunt disponibile prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (ii) sunt prezentate într-un mod ușor de înțeles;
 - (iii) sunt prezentate utilizatorilor în moduri pe care aceștia le pot percepe;
 - (iv) sunt prezentate cu caractere de dimensiuni și tipuri adecvate, ținând cont de condițiile de utilizare previzibile și folosind un contrast suficient, precum și o spațiere ajustabilă între litere, rânduri și paragrafe;
 - (v) conținutul instrucțiunilor este pus la dispoziție în formate de text care pot fi utilizate pentru a genera formate de asistență alternative, putând fi prezentate în diferite moduri și prin intermediul mai multor canale senzoriale; și
 - (vi) instrucțiunile care cuprind orice conținut de tip non-text sunt însoțite de o prezentare alternativă a conținutului respectiv.

Secțiunea III

Cerințe de accesibilitate generale privind toate serviciile care intră sub incidența prezentei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (2)

În vederea maximizării utilizării previzibile a serviciilor de către persoanele cu dizabilități, furnizarea acestora se face prin:

- (a) garantarea accesibilității produselor utilizate pentru furnizarea serviciului, în conformitate cu secțiunea I din prezenta anexă și, după caz, cu secțiunea II din prezenta anexă;
- (b) furnizarea de informații privind modul de funcționare al serviciului și, dacă pentru furnizarea serviciului sunt utilizate produse, informații privind legătura serviciului cu aceste produse, precum și informații privind caracteristicile lor de accesibilitate și interoperabilitatea lor cu dispozitive și instalații de asistare:
- (i) punând la dispoziție informațiile prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (ii) prezentând informațiile într-un mod ușor de înțeles;
 - (iii) prezentând utilizatorilor informațiile în moduri pe care aceștia le pot percepe;
 - (iv) punând la dispoziție conținutul informațiilor în formate de text care pot fi utilizate pentru a genera formate de asistență alternative, putând fi prezentate în diferite moduri și prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (v) prezentând cu caractere de dimensiuni și tipuri adecvate, ținând cont de condițiile de utilizare previzibile și folosind un contrast suficient, precum și o spațiere ajustabilă între litere, rânduri și paragrafe;

- (vi) completând orice conținut de tip non-text cu o prezentare alternativă a conținutului respectiv; și
 - (vii) furnizând într-o manieră coerentă și adecvată informațiile electronice necesare pentru furnizarea serviciului, făcându-le perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide;
- (c) realizarea accesibilității site-urilor web, inclusiv a aplicațiilor online aferente, și a serviciilor bazate pe dispozitive mobile, inclusiv a aplicațiilor mobile, într-o manieră coerentă și adecvată, făcându-le perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide;
- (d) acolo unde sunt disponibile, servicii de asistență (centre de asistență, centre de apel, asistență tehnică, servicii de retransmisie și servicii de formare) care furnizează informații cu privire la accesibilitatea produsului și la compatibilitatea acestuia cu tehnologiile de asistare, în moduri de comunicare accesibile.

Secțiunea IV

Cerințe de accesibilitate suplimentare referitoare la servicii specifice

În vederea maximizării utilizării previzibile a serviciilor de către persoanele cu dizabilități, furnizarea acestora se face prin includerea de funcții, practici, politici și proceduri, precum și de modificări ale funcționării serviciului, menite să răspundă nevoilor persoanelor cu dizabilități și să asigure interoperabilitatea cu tehnologiile de asistare:

- (a) Serviciile de comunicații electronice, inclusiv comunicațiile de urgență menționate la articolul 109 alineatul (2) din Directiva (UE) 2018/1972:
- (i) furnizarea funcției de text în timp real, în plus față de comunicarea vocală;
 - (ii) furnizarea opțiunii de conversație totală în cazul în care, pe lângă comunicarea vocală, este furnizată și funcția video;
 - (iii) asigurarea faptului că comunicațiile de urgență ce folosesc funcția vocală și funcția de tip text (inclusiv text în timp real) sunt sincronizate, iar cele ce folosesc funcția de tip video, atunci când este disponibilă, sunt și ele sincronizate sub formă de conversație totală și transmise de furnizorii de servicii de comunicații electronice către cel mai adecvat PSAP.
- (b) Serviciile care oferă acces la servicii mass-media audiovizuale:
- (i) furnizarea de grile electronice de programe (EPG) care sunt perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide și furnizează informații cu privire la disponibilitatea caracteristicilor de accesibilitate;
 - (ii) asigurarea faptului că componentele de accesibilitate (serviciile de acces) ale serviciilor mass-media audiovizuale, precum subtitrările pentru persoanele cu surditate sau cu deficiențe de auz, descrierile audio, subtitrările vorbite și interpretarea în limbajul semnelor, sunt transmise integral la o calitate adecvată pentru afișare precisă, sincronizate cu difuzarea de sunet și video, permițând totodată utilizatorului să controleze afișarea și utilizarea lor.
- (c) Serviciile de transport aerian, feroviar, maritim și cu autobuzul pentru pasageri, cu excepția serviciilor urbane și suburbane de transport și a serviciilor regionale de transport:
- (i) asigurarea furnizării de informații privind accesibilitatea vehiculelor, a infrastructurii înconjurătoare și a mediului construit și privind asistența pentru persoanele cu dizabilități;
 - (ii) asigurarea furnizării de informații despre serviciile inteligente de emiteră a biletelor (rezervări electronice, rezervări de bilete etc.), de informații în timp real privind călătoria (orare, informații cu privire la perturbări ale traficului, legături de transport, continuarea călătoriei cu alte moduri de transport etc.) și de informații privind servicii suplimentare (prezența personalului în stații, ascensoare care nu funcționează sau servicii indisponibile temporar).
- (d) Servicii urbane și suburbane de transport și servicii regionale de transport: asigurarea accesibilității terminalelor pentru autoservire utilizate pentru furnizarea serviciului, în conformitate cu secțiunea I din prezenta anexă.
- (e) Servicii bancare destinate consumatorilor:
- (i) furnizarea de metode de identificare, semnături electronice, securitate și servicii de plată care sunt perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide;
 - (ii) garantarea faptului că informațiile sunt ușor de înțeles, fără a depăși un nivel de complexitate superior nivelului B2 (post-intermediar) din clasificarea operată de Cadrul european comun de referință pentru limbi al Consiliului European.
- (f) Cărți electronice:
- (i) asigurarea faptului că, în cazul în care o carte electronică conține format audio pe lângă text, aceasta furnizează conținuturile audio și de text sincronizate;

- (ii) asigurarea faptului că fișierele digitale ale cărților electronice nu împiedică tehnologiile de asistare să funcționeze în mod corespunzător;
 - (iii) asigurarea accesului la conținut, a navigării în cadrul conținutului și al formatului fișierului, inclusiv al formatului dinamic, furnizarea structurii, asigurarea flexibilității și a posibilității de alegere a modului de prezentare a conținutului;
 - (iv) oferirea posibilității de redare a conținutului sub forme alternative și a interoperabilității acestuia cu o varietate de tehnologii de asistare, astfel încât să fie perceptibil, inteligibil, utilizabil și solid;
 - (v) oferirea posibilității de a le identifica, furnizând informații privind caracteristicile lor de accesibilitate, prin intermediul metadatelor;
 - (vi) asigurarea faptului că măsurile în materie de gestionare a drepturilor digitale nu blochează caracteristicile de accesibilitate.
- (g) Servicii de comerț electronic:
- (i) furnizarea informațiilor privind accesibilitatea produselor și a serviciilor vândute, în cazul în care aceste informații sunt furnizate de către operatorul economic responsabil;
 - (ii) asigurarea accesibilității funcțiilor de identificare, de securitate și de plată atunci când sunt livrate ca parte a serviciului, și nu ca parte a unui produs, făcând aceste funcții perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide;
 - (iii) furnizarea de metode de identificare, semnături electronice și sisteme de plată care sunt perceptibile, utilizabile, inteligibile și solide.

Secțiunea V

Cerințe de accesibilitate specifice legate de preluarea comunicațiilor de urgență efectuate către numărul european unic pentru apeluri de urgență 112 de către cel mai adecvat PSAP

În vederea maximizării utilizării previzibile a serviciilor de către persoanele cu dizabilități, preluarea de către cel mai adecvat PSAP a comunicațiilor de urgență efectuate către numărul european unic pentru apeluri de urgență 112 se realizează prin includerea unor funcții, practici, politici și proceduri, precum și modificări menite să răspundă nevoilor persoanelor cu dizabilități:

Comunicațiile de urgență către numărul european unic pentru apeluri de urgență 112 sunt preluate corespunzător, în modul cel mai potrivit cu organizarea la nivel național a sistemelor de urgențe, la cel mai adecvat PSAP, utilizând aceleași mijloace de comunicare ca cele prin care sunt inițiate, și anume prin utilizarea de voce și text sincronizate (inclusiv text în timp real), sau, în cazul în care este oferită și funcția video, de voce, text (inclusiv text în timp real) și video sincronizate ca conversație totală.

Secțiunea VI

cerințe de accesibilitate pentru caracteristici, elemente sau funcții ale produselor și serviciilor în conformitate cu articolul 24 alineatul (2)

Prezumția de îndeplinire a obligațiilor relevante prevăzute în alte acte ale Uniunii referitoare la caracteristici, elemente sau funcții ale produselor și serviciilor necesită următoarele:

1. Produse:

- (a) Accesibilitatea informațiilor privind funcționarea și caracteristicile de accesibilitate aferente produselor respectă elementele corespunzătoare prevăzute în secțiunea I punctul 1 din prezenta anexă, și anume informațiile privind utilizarea produsului, furnizate chiar pe produs, și instrucțiunile de utilizare a produsului care nu sunt furnizate chiar pe produs, ci puse la dispoziție prin utilizarea produsului sau prin alte mijloace, cum ar fi un site web.
- (b) Accesibilitatea caracteristicilor, elementelor și funcțiilor interfeței pentru utilizatori și ale proiectării funcționale a produselor respectă cerințele de accesibilitate corespunzătoare pentru astfel de interfețe pentru utilizatori sau proiectări funcționale prevăzute în secțiunea I punctul 2 din prezenta anexă.
- (c) Accesibilitatea ambalajului, inclusiv a informațiilor furnizate în cadrul acestuia și a instrucțiunilor referitoare la instalarea, întreținerea, depozitarea și eliminarea produsului care nu sunt furnizate chiar pe produs, ci puse la dispoziție prin alte mijloace, cum ar fi un site web, cu excepția terminalelor pentru autoservire, respectă cerințele de accesibilitate prevăzute în secțiunea II din prezenta anexă.

2. Servicii:

Accesibilitatea caracteristicilor, elementelor și funcțiilor serviciilor respectă cerințele de accesibilitate corespunzătoare pentru respectivele caracteristici, elemente și funcții, prevăzute în secțiunile referitoare la servicii din prezenta anexă.

Secțiunea VII

Criterii de performanță funcțională

În vederea maximizării utilizării previzibile de către persoanele cu dizabilități, în cazurile în care cerințele de accesibilitate prevăzute în secțiunile I-VI din prezenta anexă nu se referă la una sau mai multe funcții legate de proiectarea și fabricarea produselor sau de furnizarea serviciilor, accesibilitatea respectivelor funcții sau mijloace se asigură prin conformitatea cu criteriile de performanță funcțională aferente.

Aceste criterii de performanță funcțională pot fi utilizate numai ca alternativă la una sau mai multe cerințe tehnice specifice, atunci când acestea sunt menționate în cerințele de accesibilitate, dacă și numai dacă aplicarea criteriilor de performanță funcțională relevante este conformă cu cerințele de accesibilitate și are drept urmare faptul că proiectarea și fabricarea produselor și furnizarea serviciilor duc la o accesibilitate echivalentă sau mai mare pentru utilizarea previzibilă de către persoanele cu dizabilități.

(a) Utilizare de către persoane nevăzătoare

În cazul în care produsul sau serviciul oferă moduri de operare vizuale, oferă cel puțin un mod de operare pentru persoane nevăzătoare.

(b) Utilizare de către persoane cu capacități vizuale limitate

În cazul în care produsul sau serviciul oferă moduri de operare vizuale, oferă cel puțin un mod de operare care permite utilizatorilor cu capacități vizuale limitate să opereze produsul.

(c) Utilizare fără percepția culorilor

În cazul în care produsul sau serviciul oferă moduri de operare vizuale, acesta oferă cel puțin un mod de operare care nu presupune din partea utilizatorului percepția culorilor.

(d) Utilizare fără sonor

În cazul în care produsul sau serviciul oferă moduri de operare auditive, acesta oferă cel puțin un mod de operare pentru care nu este nevoie de auz.

(e) Utilizare de către persoanele cu capacități auditive limitate

În cazul în care produsul sau serviciul oferă moduri de operare auditive, acesta oferă cel puțin un mod de operare cu caracteristici audio amplificate, care permite utilizatorilor cu capacități auditive limitate să opereze produsul.

(f) Utilizare fără funcție vocală

În cazul în care produsul sau serviciul presupune comenzi vocale date de utilizator, acesta oferă cel puțin un mod de operare care nu necesită intervenție vocală. Prin intervenție vocală se înțelege orice sunet generat la nivel oral, precum vorbirea, fluierăturile, interjecțiile.

(g) Utilizare cu manipulare sau forță limitată

În cazul în care presupune acționarea manuală, produsul sau serviciul oferă cel puțin un mod de operare care le permite utilizatorilor să folosească produsul prin acțiuni alternative care nu necesită motricitate fină, manipulare precisă sau forță manuală, și nici acționarea mai multor comenzi în același timp.

(h) Utilizare de către persoane cu rază de acțiune limitată

Elementele operaționale ale produselor se află în raza de acțiune pentru toți utilizatorii. În cazul în care produsele sau serviciile oferă un mod de operare manuală, acestea oferă cel puțin un mod de operare care să poată fi utilizat de către persoanele cu rază de acțiune limitată și cu forță limitată.

(i) Reducerea la minimum a riscului declanșării unor crize convulsive determinate de fotosensibilitate

În cazul în care produsul oferă moduri de operare vizuale, acestea evită modurile de operare care declanșează crize convulsive determinate de fotosensibilitate.

(j) Utilizare de către persoane cu capacități cognitive limitate

Produsul sau serviciul oferă cel puțin un mod de operare cu caracteristici care fac produsul mai simplu și mai ușor de utilizat.

(k) Viața privată

În cazul în care produsul sau serviciul oferă funcții care asigură accesibilitatea, acesta oferă cel puțin un mod de operare care protejează viața privată a utilizatorilor ce folosesc respectivele caracteristici care asigură accesibilitatea.

ANEXA II

EXEMPLE INDICATIVE ȘI FĂRĂ CARACTER OBLIGATORIU DE SOLUȚII POSIBILE CARE CONTRIBUIE LA RESPECTAREA CERINȚELOR DE ACCESIBILITATE DIN ANEXA I

SECȚIUNEA I:

EXEMPLE REFERITOARE LA CERINȚE DE ACCESIBILITATE GENERALE PENTRU TOATE PRODUSELE CARE INTRĂ SUB INCIDENȚA PREZENTEI DIRECTIVE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1)

CERINȚE DIN SECȚIUNEA I DIN ANEXA I	EXEMPLE
1. Furnizarea de informații	
(a)	
(i)	Furnizarea de informații vizuale și tactile sau vizuale și auditive indicând locul în care se introduce un card într-un terminal pentru autoservire, astfel încât persoanele nevăzătoare și persoanele cu surditate să poată utiliza terminalul.
(ii)	Utilizarea aceluiași termeni în mod consecvent, sau într-o structură clară și logică, astfel încât persoanele cu deficiențe intelectuale să poată înțelege mai bine.
(iii)	Furnizarea unui format de relief tactil sau de sunet în plus față de un mesaj de avertizare scris, astfel încât persoanele nevăzătoare să îl poată percepe.
(iv)	Oferirea posibilității ca textul să fie citit de către persoane cu deficiențe de vedere.
(b)	
(i)	Furnizarea de fișiere electronice care să poată fi citite de un calculator ce utilizează cititoare de ecran, astfel încât persoanele nevăzătoare să poată utiliza informațiile.
(ii)	Utilizarea aceluiași termeni în mod consecvent, sau într-o structură clară și logică, astfel încât persoanele cu deficiențe intelectuale să îi poată înțelege mai bine.
(iii)	Furnizarea de subtitrări atunci când sunt prevăzute instrucțiuni în format video.
(iv)	Oferirea posibilității ca textul să fie citit de către persoane cu deficiențe de vedere.
(v)	Imprimarea în Braille, permițând astfel utilizarea de către persoane nevăzătoare.
(vi)	Adăugarea unei diagrame cu un text descriptiv care să prezinte principalele elemente sau să descrie acțiunile principale.
(vii)	Nu sunt furnizate exemple.
(viii)	Nu sunt furnizate exemple.
(ix)	Includerea unei mufe și a unui software într-un bancomat, ceea ce va permite conectarea unei căști audio care va primi textul de pe ecran sub formă de sunet.

2. Interfața pentru utilizatori și la proiectarea funcțională

(a)	Furnizarea de instrucțiuni sub formă de voce și text, sau încorporarea unor semne tactile în cazul unei tastaturi, astfel încât persoanele nevăzătoare sau cu deficiențe de auz să poată interacționa cu produsul.
(b)	Furnizarea, într-un terminal pentru autoservire, pe lângă instrucțiunile prin vorbire, și a unor instrucțiuni sub formă de text sau imagini, de exemplu, astfel încât persoanele cu surditate să poată la rândul lor să efectueze acțiunile necesare.
(c)	Oferirea pentru utilizatori a posibilității de a mări un text, de a recurge la funcția de zoom pentru o anumită pictogramă sau de a mări contrastul, astfel încât persoanele cu deficiențe de vedere să poată percepe informațiile.
(d)	În plus față de oferirea unei alegeri de apăsare a butonului roșu sau verde pentru selectarea unei opțiuni, indicarea în scris pe butoane a opțiunilor, pentru a le permite persoanelor care suferă de daltonism să efectueze alegerea.
(e)	Când un calculator emite un semnal de eroare, oferirea unui text scris sau a unei imagini care să indice eroarea, astfel încât să permită persoanelor cu surditate să își dea seama că se produce o eroare.
(f)	Oferirea posibilității unui contrast suplimentar în imaginile din prim plan, astfel încât persoanele cu dificultăți de vedere să le poată vedea.
(g)	Oferirea posibilității ca utilizatorul unui telefon să selecteze volumul sunetului și să reducă interferența cu aparatele auditive, astfel încât persoanele cu deficiențe de auz să poată utiliza telefonul.
(h)	Furnizarea de butoane mai mari și mai bine separate pe ecranul tactil, astfel încât persoanele cu tremor să le poată apăsa.
(i)	Asigurarea faptului că butoanele care trebuie apăstate nu necesită multă forță, astfel încât persoanele cu deficiențe motorii să le poată utiliza.
(j)	Evitarea imaginilor cu lumină intermitentă, astfel încât persoanele susceptibile să aibă crize convulsive să nu fie expuse acestui risc.
(k)	Oferirea posibilității de a utiliza căști audio atunci când un bancomat furnizează informații verbale.
(l)	Ca alternativă la recunoașterea prin amprente digitale, oferirea pentru utilizatorii care nu își pot utiliza mâinile a posibilității de a selecta o parolă pentru blocarea și deblocarea unui telefon.
(m)	Asigurarea faptului că software-ul reacționează într-un mod previzibil atunci când este efectuată o anumită acțiune și acordarea de timp suficient pentru introducerea unei parole, astfel încât să fie ușor de utilizat de către persoanele cu deficiențe intelectuale.
(n)	Oferirea unei conexiuni cu un afișaj Braille actualizabil, astfel încât persoanele nevăzătoare să poată utiliza calculatorul.
(o)	Exemple de cerințe specifice unor sectoare.
(i)	Nu sunt furnizate exemple.
(ii)	Nu sunt furnizate exemple.
(iii) Prima liniuță	Oferirea posibilității ca un telefon mobil să poată prelucra conversații în timp real, astfel încât persoanele cu deficiențe de auz să poată face schimb de informații într-un mod interactiv.
(iii) A patra liniuță	Oferirea posibilității de a utiliza simultan formatul video pentru afișarea limbajului prin semne și a formatului de text pentru scrierea unui mesaj, astfel încât două persoane cu surditate să poată comunica între ele sau cu o persoană cu auz normal.

(iv)	Asigurarea faptului că subtitrările sunt transmise prin intermediul set-top boxului pentru utilizarea lor de către persoanele cu surditate.
------	---

3. Servicii de asistență: Nu sunt furnizate exemple

SECȚIUNEA II:

EXEMPLE REFERITOARE LA CERINȚELE DE ACCESIBILITATE PENTRU PRODUSELE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1), CU EXCEPȚIA TERMINALELOR PENTRU AUTOSERVIRE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1) LITERA (b)

CERINȚE DIN SECȚIUNEA II DIN ANEXA I	EXEMPLE
--------------------------------------	---------

Ambalajul și instrucțiunile produselor

(a)	Indicarea în cadrul ambalajului că telefonul este dotat cu caracteristici de accesibilitate pentru persoanele cu dizabilități.
(b)	
(i)	Furnizarea de fișiere electronice care să poată fi citite de un calculator ce utilizează cititoare de ecran, astfel încât persoanele nevăzătoare să poată utiliza informațiile.
(ii)	Utilizarea aceluiași termeni în mod consecvent, sau într-o structură clară și logică, astfel încât persoanele cu deficiențe intelectuale să îi poată înțelege mai bine.
(iii)	Furnizarea unui format de relief tactil sau de sunet atunci când este prezent un mesaj de avertizare scris, astfel încât nevăzătorii să poată primi mesajul de avertizare.
(iv)	Oferirea posibilității ca textul să fie citit de către persoane cu deficiențe de vedere.
(v)	Imprimarea în Braille, permițând astfel citirea de către persoane nevăzătoare.
(vi)	Adăugarea unei diagrame cu un text descriptiv care să prezinte principalele elemente sau să descrie acțiunile principale.

SECȚIUNEA III:

EXEMPLE REFERITOARE LA CERINȚELE DE ACCESIBILITATE GENERALE PENTRU TOATE SERVICIILE CARE INTRĂ SUB INCIDENȚA PREZENTEI DIRECTIVE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 2 ALINEATUL (2)

CERINȚE DIN SECȚIUNEA III DIN ANEXA I	EXEMPLE
---------------------------------------	---------

Furnizarea de servicii

(a)	Nu sunt furnizate exemple
(b)	
(i)	Furnizarea de fișiere electronice care să poată fi citite de un calculator ce utilizează cititoare de ecran, astfel încât persoanele nevăzătoare să poată utiliza informațiile.
(ii)	Utilizarea aceluiași termeni în mod consecvent, sau într-o structură clară și logică, astfel încât persoanele cu deficiențe intelectuale să poată înțelege mai bine.
(iii)	Furnizarea de subtitrări atunci când este prevăzut un material video cu instrucțiuni.

(iv)	Oferirea posibilității ca persoanele nevăzătoare să poată utiliza un fișier imprimându-l în Braille.
(v)	Oferirea posibilității ca textul să fie citit de către persoane cu deficiențe de vedere.
(vi)	Adăugarea unei diagrame cu un text descriptiv care să identifice principalele elemente sau să prezinte acțiunile principale.
(vii)	Atunci când un furnizor de servicii oferă un stick USB care conține informații cu privire la serviciu, asigurarea faptului că informațiile respective sunt accesibile.
(c)	Furnizarea de descrieri textuale pentru imagini, punerea la dispoziție a tuturor funcționalităților prin intermediul tastaturii, oferirea pentru utilizatori de suficient timp pentru citire, asigurarea faptului că conținutul apare și funcționează într-un mod previzibil și asigurarea compatibilității cu tehnologiile de asistare, astfel încât persoanele cu diverse dizabilități să poată citi un site web și interacționa cu acesta.
(d)	Nu sunt furnizate exemple

SECȚIUNEA IV:

EXEMPLE REFERITOARE LA CERINȚE DE ACCESIBILITATE SUPLIMENTARE PENTRU SERVICII SPECIFICE

CERINȚE SECȚIUNEA IV ANEXA I	DIN DIN DIN	EXEMPLE
Servicii specifice		
(a)		
(i)		Oferirea posibilității ca persoanele cu deficiențe de auz să poată trimite și primi texte într-un mod interactiv și în timp real.
(ii)		Oferirea posibilității ca persoanele cu surditate să poată utiliza limbajul prin semne pentru a comunica între ele.
(iii)		Oferirea posibilității ca o persoană cu deficiențe de vorbire și de auz care alege să recurgă la o combinație de text, voce și video să știe că această comunicare este transmisă prin rețea către un serviciu de urgență.
(b)		
(i)		Oferirea posibilității ca o persoană nevăzătoare să poată selecta programele pe televizor.
(ii)		Asigurarea posibilității de a selecționa, personaliza și afișa „servicii de acces” precum subtitrări pentru persoanele cu surditate sau cu deficiențe de auz, descrieri audio, subtitrări vorbite și interpretare în limbajul semnelor, oferind mijloace de conectare eficiente prin tehnologie fără fir la tehnologiile auditive sau permițând utilizatorului să activeze „servicii de acces” pentru serviciile mass-media audiovizuale la același nivel de control ca cel al controlului primar al dispozitivelor.
(c)		
(i)		Nu sunt furnizate exemple.
(ii)		Nu sunt furnizate exemple.
(d)		Nu sunt furnizate exemple.
(e)		
(i)		Asigurarea posibilității de a citi dialogurile de identificare de pe un ecran de către cititoare de ecran, astfel încât persoanele nevăzătoare să le poată utiliza.

(ii)	Nu sunt furnizate exemple.
(f)	
(i)	Oferirea posibilității ca o persoană cu dislexie să poată citi și asculta textul în același timp.
(ii)	Oferirea de conținut de tip text sincronizat cu conținut audio sau oferirea unei transcrieri în Braille actualizabile.
(iii)	Oferirea posibilității ca o persoană nevăzătoare să poată accesa indexul sau schimba capitolele.
(iv)	Nu sunt furnizate exemple.
(v)	Asigurarea faptului că informațiile privind caracteristicile lor de accesibilitate sunt disponibile în fișierul electronic, astfel încât persoanele cu dizabilități să poată fi informate.
(vi)	Asigurarea faptului că nu există un sistem de blocare, spre exemplu că măsurile tehnice de protecție, informațiile privind regimul drepturilor sau chestiunile legate de interoperabilitate nu împiedică citirea textului cu voce tare de către dispozitive de asistare, astfel încât utilizatorii nevăzători să poată citi cartea.
(g)	
(i)	Asigurarea faptului că nu sunt eliminate informațiile disponibile cu privire la caracteristicile de accesibilitate ale unui produs.
(ii)	Asigurarea disponibilității prin voce a interfeței pentru utilizatori a serviciilor de plată, astfel încât persoanele nevăzătoare să poată face cumpărături online în mod independent.
(iii)	Asigurarea posibilității de a citi dialogurile de identificare de pe un ecran de către cititoare de ecran, astfel încât persoanele nevăzătoare să le poată utiliza.

ANEXA III

CERINȚE DE ACCESIBILITATE ÎN SENSUL ARTICOLULUI 4 ALINEATUL (4) ÎN CEEA CE PRIVEȘTE MEDIUL CONSTRUIT ÎN CARE SUNT FURNIZATE SERVICIILE INCLUSE ÎN DOMENIUL DE APLICARE AL PREZENTEI DIRECTIVE

În vederea maximizării utilizării previzibile autonome de către persoanele cu dizabilități a mediului construit în care este furnizat un serviciu și care este sub răspunderea furnizorului de servicii, astfel cum se menționează la articolul 4 alineatul (4), accesibilitatea zonelor destinate accesului public trebuie să includă următoarele aspecte:

- (a) utilizarea zonelor și a instalațiilor exterioare conexe;
 - (b) împrejurimile clădirilor;
 - (c) utilizarea intrărilor;
 - (d) utilizarea căilor de circulație orizontală;
 - (e) utilizarea căilor de circulație verticală;
 - (f) utilizarea sălilor deschise publicului;
 - (g) utilizarea echipamentelor și a instalațiilor utilizate pentru furnizarea serviciului;
 - (h) utilizarea toaletelor și a instalațiilor sanitare;
 - (i) utilizarea ieșirilor, a căilor de evacuare și a elementelor pentru planificarea măsurilor de urgență;
 - (j) comunicări și orientări prin intermediul mai multor canale senzoriale;
 - (k) utilizarea instalațiilor și a clădirilor în scopul lor previzibil;
 - (l) protecția împotriva pericolelor în mediul interior și exterior.
-

ANEXA IV

PROCEDURA DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII – PRODUSE

1. Controlul intern al producției

Controlul intern al producției este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3 și 4 din prezenta anexă, și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că produsul în cauză satisface cerințele corespunzătoare prevăzute în prezenta directivă.

2. Documentația tehnică

Producătorul întocmește documentația tehnică. Documentația tehnică permite evaluarea conformității produsului cu cerințele de accesibilitate relevante menționate la articolul 4 și, în cazul în care producătorul s-a bazat pe articolul 14, face posibilă demonstrarea faptului că cerințele de accesibilitate relevante ar introduce o modificare fundamentală sau ar impune o sarcină disproporționată. Documentația tehnică specifică doar cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea produsului.

Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

- (a) o descriere generală a produsului;
- (b) o listă a standardelor armonizate și a specificațiilor tehnice ale căror trimiteri au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate integral sau parțial, și descrierile soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele de accesibilitate relevante menționate la articolul 4 în cazul în care nu s-au aplicat respectivele standarde armonizate sau specificații tehnice; în eventualitatea unor standarde armonizate sau specificații tehnice aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate.

3. Fabricația

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure conformitatea produselor cu documentația tehnică prevăzută la punctul 2 din prezenta anexă și cu cerințele de accesibilitate prevăzute în prezenta directivă.

4. Marcajul CE și declarația de conformitate UE

- 4.1. Producătorul aplică marcajul CE menționat în prezenta directivă pe fiecare produs în parte care respectă cerințele aplicabile prevăzute în prezenta directivă.
- 4.2. Producătorul întocmește o declarație de conformitate scrisă UE pentru un model de produs. Declarația de conformitate UE identifică produsul pentru care a fost întocmită.

O copie a declarației de conformitate UE se pune la dispoziția autorităților competente, la cerere.

5. Reprezentantul autorizat

Obligațiile producătorului stabilite la punctul 4 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

ANEXA V

INFORMAȚII PRIVIND SERVICIILE CONFORME CU CERINȚELE DE ACCESIBILITATE

1. Furnizorul de servicii include, în clauzele și condițiile generale sau într-un document echivalent, informații care să permită evaluarea modului în care serviciul respectă cerințele de accesibilitate menționate la articolul 4. Aceste informații descriu cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea și funcționarea serviciului. În plus față de cerințele privind informarea consumatorilor din Directiva 2011/83/UE, informațiile cuprind, după caz, următoarele elemente:
 - (a) o descriere generală a serviciului în formate accesibile;
 - (b) descrierile și explicațiile necesare pentru înțelegerea funcționării serviciului;
 - (c) o descriere a modului în care serviciul respectă cerințele de accesibilitate relevante prevăzute în anexa I.
 2. Pentru a se conforma punctului 1 din prezenta anexă, furnizorul de servicii poate aplica, în totalitate sau în parte, standardele armonizate și specificațiile tehnice ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
 3. Furnizorul de servicii furnizează informații care să demonstreze că procesul de furnizare a serviciului și monitorizarea acestuia asigură conformitatea serviciului cu punctul 1 din prezenta anexă și cu cerințele aplicabile prevăzute în prezenta directivă.
-

ANEXA VI

CRITERII DE EVALUARE A SARCINII DISPROPORȚIONATE

Criterii pentru efectuarea și documentarea evaluării:

1. Raportul dintre costurile nete ale conformității cu cerințele de accesibilitate și costurile totale (cheltuieli operaționale și de capital) de fabricare, distribuire sau importare a produsului sau de furnizare a serviciului ale operatorilor economici.

Elemente de utilizat pentru evaluarea costurilor nete de conformitate cu cerințele de accesibilitate:

- (a) criteriile legate de costurile organizaționale unice de luat în considerare în cadrul evaluării:
 - (i) costurile aferente resurselor umane suplimentare care dispun de expertiză în materie de accesibilitate;
 - (ii) costurile aferente formării resurselor umane și dobândirii de competențe privind accesibilitatea;
 - (iii) costurile dezvoltării unui nou proces pentru includerea accesibilității în dezvoltarea produsului sau în furnizarea serviciului;
 - (iv) costurile aferente dezvoltării de materiale de orientare privind accesibilitatea;
 - (v) costurile unice aferente înțelegerii legislației în materie de accesibilitate;
 - (b) criteriile legate de costurile aferente producției și dezvoltării în curs, de luat în considerare în cadrul evaluării:
 - (i) costurile aferente proiectării caracteristicilor de accesibilitate ale produsului sau serviciului;
 - (ii) costurile suportate în procesele de fabricație;
 - (iii) costurile aferente testării produsului sau serviciului pentru accesibilitate;
 - (iv) costurile aferente întocmirii documentației.
2. Costurile și beneficiile estimate pentru operatorii economici, incluzând procesele de producție și investițiile, în raport cu beneficiul estimat pentru persoanele cu dizabilități, luând în considerare cât de mult este utilizat produsul sau serviciul în cauză și frecvența de utilizare a acestora.
 3. Raportul dintre costurile nete ale conformității cu cerințele de accesibilitate și cifra de afaceri netă a operatorului economic.

Elemente de utilizat pentru evaluarea costurilor nete ale conformității cu cerințele de accesibilitate:

- (a) criteriile legate de costurile organizaționale unice de luat în considerare în cadrul evaluării:
 - (i) costurile aferente resurselor umane suplimentare care dispun de expertiză în materie de accesibilitate;
 - (ii) costurile aferente formării resurselor umane și dobândirii de competențe privind accesibilitatea;
 - (iii) costurile dezvoltării unui nou proces pentru includerea accesibilității în dezvoltarea produsului sau în furnizarea serviciului;
 - (iv) costurile aferente dezvoltării de materiale de orientare privind accesibilitatea;
 - (v) costurile unice aferente înțelegerii legislației în materie de accesibilitate;
 - (b) criteriile legate de costurile aferente producției și dezvoltării în curs, de luat în considerare în cadrul evaluării:
 - (i) costurile aferente proiectării caracteristicilor de accesibilitate ale produsului sau serviciului;
 - (ii) costurile suportate în procesele de fabricație;
 - (iii) costurile aferente testării produsului sau serviciului pentru accesibilitate;
 - (iv) costurile aferente întocmirii documentației.
-

DIRECTIVA (UE) 2019/883 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 17 aprilie 2019****privind instalațiile portuare de preluare pentru predarea deșeurilor provenite de la nave, de modificare a Directivei 2010/65/UE și de abrogare a Directivei 2000/59/CE****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Politica maritimă a Uniunii Europene urmărește să asigure un nivel ridicat de siguranță și protecție a mediului. Acest obiectiv poate fi atins prin respectarea convențiilor, codurilor și rezoluțiilor internaționale, menținând în același timp libertatea de navigație prevăzută prin Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării (UNCLOS).
- (2) Obiectivul de dezvoltare durabilă 14 al Organizației Națiunilor Unite atrage atenția asupra amenințării reprezentate de poluarea marină și poluarea cu nutrienți, de epuizarea resurselor și de schimbările climatice, toate acestea fiind provocate, în principal, de acțiuni ale omului. Aceste amenințări exercită o presiune suplimentară asupra sistemelor de mediu, cum ar fi biodiversitatea și infrastructura naturală, creând, totodată, probleme socioeconomice la nivel mondial, inclusiv riscuri pentru sănătatea și siguranța oamenilor și riscuri financiare. Uniunea trebuie să acționeze pentru a proteja speciile marine și a-i sprijini pe cei care depind de oceane, fie că acestea le asigură un loc de muncă, resurse sau un cadru pentru petrecerea timpului liber.
- (3) Convenția internațională pentru prevenirea poluării de către nave (denumită în continuare „Convenția MARPOL”) prevede interdicții generale privind deversările de pe nave în mare și reglementează, de asemenea, condițiile în care anumite tipuri de deșeuri pot fi deversate în mediul marin. Convenția MARPOL prevede obligația părților contractante de a asigura existența unor instalații portuare de preluare adecvate.
- (4) Uniunea a urmărit punerea în aplicare a unor părți ale Convenției MARPOL prin Directiva 2000/59/CE a Parlamentului European și Consiliului ⁽⁴⁾, printr-o abordare la nivelul porturilor. Obiectivul Directivei 2000/59/CE este de a reconcilia interesele bunei funcționări a transportului maritim cu protecția mediului marin.
- (5) În ultimele două decenii, Convenția MARPOL și anexele sale au făcut obiectul unor modificări importante, care au pus în aplicare norme mai stricte și interdicții pentru deversările de deșeuri în mare de către nave.
- (6) Anexa VI la Convenția MARPOL a introdus norme privind deversarea pentru noile categorii de deșeuri, în special reziduuri de la sistemele de curățare a gazelor de eșapament, constând atât din nămol, cât și din apă de scurgere. Aceste categorii de deșeuri ar trebui să fie incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive.

⁽¹⁾ JO C 283, 10.8.2018, p. 61.⁽²⁾ JO C 461, 21.12.2018, p. 220.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 13 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.⁽⁴⁾ Directiva 2000/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2000 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor provenite din exploatarea navelor și a reziduurilor de încărcătură (JO L 332, 28.12.2000, p. 81).

- (7) Statele membre ar trebui să depună în continuare eforturi la nivelul Organizației Maritime Internaționale (OMI) pentru a lua în considerare în mod cuprinzător efectele pe care deversările de ape reziduale de la instalațiile de epurare în buclă deschisă le au asupra mediului, inclusiv măsuri de combatere a efectelor potențiale.
- (8) Statele membre ar trebui să fie încurajate să ia măsuri adecvate în conformitate cu Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾, inclusiv să interzică deversarea în apele lor teritoriale a apelor reziduale de la instalațiile de epurare în buclă deschisă și a anumitor reziduuri de încărcătură.
- (9) La 1 martie 2018, OMI a adoptat Orientările consolidate revizuite pentru furnizorii și utilizatorii instalațiilor portuare de preluare (MEPC.1/Circ. 834/Rev.1) (denumite în continuare „Orientările consolidate ale OMI”), care includ formatele standard pentru notificarea deșeurilor, pentru confirmarea predării deșeurilor și pentru semnalarea deficiențelor suspectate la instalațiile portuare de preluare, precum și cerințele de raportare a instalațiilor de preluare a deșeurilor.
- (10) În ciuda acestor evoluții în materie de reglementare, deversările de deșeuri în mare au loc în continuare, generând costuri de mediu, sociale și economice ridicate. Acest lucru se datorează unei combinații de factori, și anume în porturi nu sunt întotdeauna disponibile instalații portuare de preluare adecvate, asigurarea punerii în aplicare este adesea insuficientă și lipsesc stimulentele pentru predarea deșeurilor pe uscat.
- (11) Directiva 2000/59/CE a contribuit la creșterea volumului de deșeuri predate în instalațiile portuare de preluare, printre altele prin asigurarea faptului că navele contribuie la costurile acestor instalații, indiferent de utilizarea efectivă a instalațiilor respective, și, în felul acesta, a avut un rol esențial în reducerea deversărilor de deșeuri în mare, astfel cum a reieșit din evaluarea directivei respective efectuate în cadrul Programului privind o reglementare adecvată și funcțională (denumită în continuare „evaluarea REFIT”).
- (12) Evaluarea REFIT a demonstrat, de asemenea, că Directiva 2000/59/CE nu a fost pe deplin eficace din cauza neconcordanțelor cu cadrul reprezentat de Convenția MARPOL. În plus, statele membre au elaborat interpretări diferite ale conceptelor-cheie din respectiva directivă, cum ar fi caracterul adecvat al instalațiilor, notificarea în avans a deșeurilor, predarea obligatorie a deșeurilor în instalațiile portuare de preluare și exceptările pentru navele care efectuează transporturi în cadrul unui trafic programat. Evaluarea REFIT a solicitat un grad mai mare de armonizare a conceptelor respective și alinierea deplină la Convenția MARPOL, în scopul de a evita sarcinile administrative inutile atât pentru porturi, cât și pentru utilizatorii portuari.
- (13) În vederea alinierii Directivei 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ la dispozițiile relevante ale Convenției MARPOL referitoare la normele privind deversarea, Comisia ar trebui să evalueze oportunitatea revizuirii directivei respective, în special prin extinderea domeniului de aplicare al acesteia.
- (14) Politica maritimă a Uniunii ar trebui să aibă drept obiectiv un nivel ridicat de protecție a mediului marin, luând în considerare diversitatea zonelor maritime din Uniune. Aceasta ar trebui să se bazeze pe principiul acțiunii preventive și al remedierii cu prioritate la sursă a daunelor aduse mediului marin, precum și pe principiul „poluatorul plătește”.
- (15) Prezenta directivă ar trebui să fie esențială pentru punerea în aplicare a principalelor acte legislative și principii privind protecția mediului în contextul porturilor și al gestionării deșeurilor provenite de la nave. În special, Directivele 2008/56/CE ⁽⁷⁾ și 2008/98/CE ⁽⁸⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului reprezintă instrumente relevante în acest sens.
- (16) Directiva 2008/98/CE stabilește principalele principii de gestionare a deșeurilor, inclusiv principiul „poluatorul plătește” și ierarhia deșeurilor, care pledează pentru reutilizarea și reciclarea deșeurilor față de alte forme de recuperare și eliminare a deșeurilor și care necesită stabilirea de sisteme pentru colectarea separată a deșeurilor. În plus, conceptul de răspundere extinsă a producătorilor este un principiu călăuzitor al dreptului Uniunii în domeniul deșeurilor, în baza căruia producătorii sunt răspunzători, pe parcursul întregului ciclu de viață al produselor lor, de impactul pe care acestea îl au asupra mediului. Obligațiile respective se aplică, de asemenea, în ceea ce privește gestionarea deșeurilor provenite de la nave.

⁽⁵⁾ Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni, inclusiv sancțiuni penale, pentru infracțiunile de poluare (JO L 255, 30.9.2005, p. 11).

⁽⁷⁾ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”) (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).

⁽⁸⁾ Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, 22.11.2008, p. 3).

- (17) Colectarea separată a deșeurilor provenite de la nave, inclusiv a uneltelor de pescuit abandonate, este necesară pentru a asigura recuperarea lor ulterioară în vederea pregătirii pentru reutilizare sau reciclare în cadrul lanțului de gestionare a deșeurilor din aval, precum și în scopul de a preveni ca acestea să cauzeze vătămări faunei marine și să provoace pagube mediilor marine. Deșeurile sunt adesea triate la bordul navelor în conformitate cu normele și standardele internaționale, iar dreptul Uniunii ar trebui să se asigure că aceste eforturi de triere a deșeurilor de la bord nu sunt subminate de lipsa de măsuri pentru colectarea separată a deșeurilor pe uscat.
- (18) O cantitate semnificativă de materiale plastice ajunge în fiecare an în mările și în oceanele din Uniune. Deși, în majoritatea zonelor maritime, cea mai mare parte a deșeurilor marine provine de la activități de pe uscat, industria transportului maritim, inclusiv sectorul pescuitului și sectorul activităților de agrement, contribuie, de asemenea, în mod semnificativ, prin deversarea direct în mare a deșeurilor, inclusiv a celor din plastic și a uneltelor de pescuit abandonate.
- (19) Directiva 2008/98/CE solicită statelor membre să pună capăt generării de deșeuri marine, ca o contribuție la obiectivul de dezvoltare durabilă al Organizației Națiunilor Unite care urmărește prevenirea și reducerea semnificativă a poluării marine de toate tipurile.
- (20) Comunicarea Comisiei din 2 decembrie 2015 intitulată „Închiderea buclei – un plan de acțiune al UE pentru economia circulară” a recunoscut rolul specific pe care Directiva 2000/59/CE trebuie să îl joace în acest sens, prin garantarea disponibilității unor instalații adecvate de preluare a deșeurilor și prin asigurarea atât a nivelului adecvat de stimulente, cât și a respectării normelor de predare a deșeurilor în instalațiile de la țărm.
- (21) Instalațiile din larg reprezintă una dintre sursele marine ale deșeurilor marine. Din acest motiv, statele membre ar trebui să adopte măsurile necesare cu privire la predarea deșeurilor de pe instalațiile din larg care arborează pavilionul lor sau care operează în apele lor, sau ambele și să asigure respectarea normelor stricte privind deversarea aplicabile instalațiilor din larg, prevăzute în Convenția MARPOL.
- (22) Una dintre principalele surse ale deșeurilor marine o reprezintă deșeurile, și în special deșeurile de materiale plastice, din râuri, care includ deversările de la navele de navigație interioară. Prin urmare, navele respective ar trebui să fie supuse unor norme stricte privind deversările și predările. În prezent, aceste norme sunt stabilite de comisia fluvială relevantă. Cu toate acestea, porturile interioare intră sub incidența dreptului Uniunii în domeniul deșeurilor. Pentru a continua eforturile de armonizare a cadrului legislativ pentru căile navigabile interioare din Uniune, Comisia este invitată să evalueze oportunitatea unui regim al Uniunii de norme privind deversarea și predarea deșeurilor, aplicabil navelor de navigație interioară, luând în considerare Convenția privind colectarea, depozitarea și preluarea deșeurilor produse în timpul navigării pe Rin și pe căile navigabile interioare din 9 septembrie 1996 (CDNI).
- (23) Regulamentul (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului ⁽⁹⁾ impune navelor de pescuit ale Uniunii să aibă la bord echipamentul necesar pentru a recupera uneltele pierdute. În cazul pierderii unei unelte, comandantul navei ar trebui să încerce să o recupereze cât mai curând posibil. Dacă uneltele pierdute nu poate fi recuperată, comandantul navei de pescuit are obligația de a informa autoritățile statului său membru de pavilion, în termen de 24 de ore. Statul membru de pavilion are, la rândul său, obligația de a informa autoritatea competentă a statului membru de coastă. Informațiile transmise includ numărul de identificare extern și numele navei de pescuit, tipul și poziția uneltei pierdute, precum și măsurile întreprinse pentru recuperarea sa. Navele de pescuit cu o lungime totală mai mică de 12 metri pot fi exceptate. Conform propunerii de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului, raportarea de către nava de pescuit urmează să fie efectuată într-un jurnal electronic, iar statele membre au obligația de a colecta și înregistra informațiile privind uneltele pierdute și de a le transmite Comisiei la cerere. Informațiile cu privire la deșeurile pescuite în mod pasiv care sunt colectate și puse la dispoziție în confirmările de predare a deșeurilor în conformitate cu prezenta directivă ar putea fi, de asemenea, raportate în același fel.
- (24) În conformitate cu Convenția internațională pentru controlul și gestionarea apei de balast și a sedimentelor navelor, care a fost adoptată de OMI la 13 februarie 2004 și a intrat în vigoare la 8 septembrie 2017, toate navele sunt obligate să efectueze procedurile de gestionare a apei de balast conform standardelor OMI, iar porturile și terminalele desemnate pentru curățarea și repararea tancurilor de balast sunt obligate să furnizeze instalații adecvate pentru preluarea sedimentelor.

⁽⁹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem de control al Uniunii pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2115/2005, (CE) nr. 2166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1098/2007, (CE) nr. 1300/2008, (CE) nr. 1342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1627/94 și (CE) nr. 1966/2006 (JO L 343, 22.12.2009, p. 1).

- (25) O instalație portuară de preluare este considerată adecvată dacă este în măsură să satisfacă nevoile navelor care utilizează în mod obișnuit un port fără a cauza întârzieri nejustificate, după cum se precizează și în Orientările consolidate ale OMI și în Orientările OMI privind asigurarea caracterului adecvat al instalațiilor portuare de preluare a deșeurilor [Rezoluția MEPC.83(44)]. Caracterul adecvat se referă atât la condițiile de exploatare a instalației, având în vedere nevoile utilizatorilor, precum și la gestionarea ecologică a instalațiilor în conformitate cu dreptul Uniunii în domeniul deșeurilor. În anumite cazuri, ar putea fi dificil de evaluat dacă o instalație portuară de preluare situată în afara Uniunii respectă acest standard.
- (26) Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾ impune ca deșeurile de catering internaționale să fie incinerate sau eliminate prin îngropare într-un depozit de deșeuri autorizat, inclusiv deșeurile provenite de la navele care fac escală în porturile Uniunii și care au fost potențial în contact cu subproduse de origine animală de la bord. Pentru ca această cerință să nu limiteze pregătirea pentru reutilizarea și reciclarea deșeurilor provenite de la nave, ar trebui depuse eforturi, în conformitate cu Orientările consolidate ale OMI, pentru o mai bună triere a deșeurilor astfel încât contaminarea potențială a deșeurilor, cum ar fi deșeurile de ambalaje, să poată fi evitată.
- (27) După cum se prevede în Regulamentul (CE) nr. 1069/2009, coroborat cu Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei ⁽¹¹⁾ călătoriile în interiorul Uniunii nu sunt considerate transport internațional, iar deșeurile de catering provenite din aceste călătorii nu trebuie să fie incinerate. În schimb, în temeiul legislației maritime internaționale [Convenția MARPOL și Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS)], călătoriile în interiorul Uniunii sunt considerate călătorii internaționale. Pentru a asigura coerența dreptului Uniunii, definirea domeniului de aplicare și a tratamentului aplicat deșeurilor de catering internaționale în temeiul prezentei directive, coroborate cu Regulamentul (UE) nr. 142/2011, ar trebui să țină seama de definițiile din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009.
- (28) Pentru a se asigura caracterul adecvat al instalațiilor portuare de preluare, dezvoltarea, punerea în aplicare și reevaluarea planului de preluare și gestionare a deșeurilor sunt esențiale, pe baza unei consultări a tuturor părților relevante. Din motive practice și de organizare, porturile învecinate din aceeași regiune geografică ar putea dori să elaboreze un plan comun, care să vizeze disponibilitatea instalațiilor portuare de preluare în fiecare dintre porturile avute în vedere în respectivul plan, oferind totodată un cadru administrativ comun.
- (29) Poate fi problematică adoptarea și monitorizarea planurilor de preluare și gestionare a deșeurilor în porturile mici necomerciale, cum ar fi în zonele de acostare și în porturile de agrement, în care traficul maritim este redus, fiind reprezentat doar de ambarcațiuni de agrement, sau care sunt utilizate doar într-o anumită perioadă a anului. Deșeurile provenite din aceste porturi mici sunt gestionate în general prin sistemele municipale de gestionare a deșeurilor, în conformitate cu principiile prevăzute în Directiva (UE) 2008/98/CE. Pentru a nu se crea o sarcină excesivă pentru autoritățile locale și pentru a se facilita gestionarea deșeurilor în astfel de porturi mici, ar trebui să fie suficient ca deșeurile provenite din astfel de porturi să fie incluse în fluxul municipal de deșeuri și să fie gestionate în consecință, ca portul să informeze utilizatorii portuari cu privire la preluarea deșeurilor și ca porturile exceptate să fie raportate într-un sistem electronic pentru a se permite un nivel minim de monitorizare.
- (30) Pentru a aborda în mod eficient problema deșeurilor marine, este fundamental să se asigure nivelul adecvat de stimulente pentru predarea deșeurilor în instalațiile portuare de preluare, în special a deșeurilor astfel cum sunt definite în anexa V la Convenția MARPOL (denumite în continuare „deșeurile din anexa V la MARPOL”). Acest lucru se poate realiza prin intermediul unui sistem de recuperare a costurilor, care necesită aplicarea unei taxe indirecte. O astfel de taxă indirectă ar trebui să fie datorată indiferent de predarea deșeurilor și ar trebui să acorde dreptul de predare a deșeurilor fără taxe directe suplimentare. Sectorul pescuitului și cel al activităților de agrement, dată fiind contribuția lor la producerea deșeurilor marine, ar trebui, de asemenea, să fie supuse taxei indirecte. Cu toate acestea, în cazul în care o navă predă o cantitate excepțională de deșeuri din anexa V la MARPOL, în special deșeuri provenite din exploatare, care depășește capacitatea maximă de stocare dedicată, astfel cum se menționează în formularul de notificare prealabilă pentru predarea deșeurilor, ar trebui să fie posibilă perceperea unei taxe directe suplimentare pentru a se asigura că costurile legate de primirea acestei cantități excepționale de deșeuri nu generează o sarcină disproporționată asupra sistemului de recuperare a costurilor al unui port. Acest lucru ar putea fi valabil, de asemenea, în cazul în care capacitatea de stocare dedicată declarată este excesivă sau nerezonabilă.

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1774/2002 (Regulamentul privind subprodusele de origine animală) (JO L 300, 14.11.2009, p. 1).

⁽¹¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitar-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată (JO L 54, 26.2.2011, p. 1).

- (31) În anumite state membre, au fost create programe care să asigure alternative de finanțare a costurilor de colectare și de gestionare, pe uscat, a uneltelor de pescuit devenite deșeuri sau a deșeurilor pescuite în mod pasiv, inclusiv „programe de pescuire a deșeurilor”. Aceste inițiative ar trebui salutate, iar statele membre ar trebui încurajate să completeze sistemele de recuperare a costurilor instituite în conformitate cu prezenta directivă cu programe de pescuire a deșeurilor pentru a acoperi costurile aferente deșeurilor pescuite în mod pasiv. Ca atare, respectivele sisteme de recuperare a costurilor, care se bazează pe aplicarea unei taxe indirecte de 100 % pentru deșeurile din anexa V la MARPOL, cu excepția reziduurilor de încărcătură, nu ar trebui să descurajeze comunitățile din porturile de pescuit să participe la programele existente de predare a deșeurilor pescuite în mod pasiv.
- (32) Ar trebui să beneficieze de o reducere a taxelor acele nave care sunt proiectate, echipate sau exploatate astfel încât deșeurile să fie reduse la minimum, pe baza anumitor criterii care urmează să fie elaborate în temeiul competențelor de executare conferite Comisiei, în conformitate cu orientările OMI pentru punerea în aplicare a anexei V la MARPOL și cu standardele elaborate de Organizația Internațională de Standardizare. Reducerea deșeurilor și reciclarea eficientă a acestora pot fi realizate în primul rând prin trierea eficace a deșeurilor la bord, în conformitate cu orientările și standardele respective.
- (33) Având în vedere că acest tip de comerț se caracterizează prin escale frecvente în porturi, transportul maritim pe distanțe scurte suportă costuri semnificative în cadrul actualului regim de predare a deșeurilor în instalațiile portuare de preluare, fiind obligat să achite o taxă în fiecare port de escală în parte. În același timp, traficul nu este suficient de programat și de regulat pentru a justifica acordarea unei scutiri de la plată și de la predarea deșeurilor pe aceste criterii. Pentru a limita sarcina financiară care afectează sectorul, ar trebui să se perceapă de la nave o taxă redusă, în funcție de tipul de trafic pe care îl practică.
- (34) Reziduurile de încărcătură rămân în proprietatea proprietarului încărcăturii după descărcarea mărfii la terminal și pot avea o valoare economică. Din acest motiv, reziduurile de încărcătură nu ar trebui să fie incluse în sistemele de recuperare a costurilor și la aplicarea taxei indirecte. Taxele percepute pentru predarea reziduurilor de încărcătură ar trebui să fie achitate de utilizatorul instalației portuare de preluare, astfel cum se specifică în aranjamentele contractuale între părțile în cauză sau în alte aranjamente locale. Reziduurile de încărcătură includ, de asemenea, resturile rămase de la încărcăturile lichide uleioase sau nocive după finalizarea operațiunilor de curățare, cărora li se aplică normele privind deversarea din anexele I și II la Convenția MARPOL, și care, în anumite condiții stabilite în respectivele anexe, nu trebuie predate în port pentru a se evita ca navele să suporte costuri operaționale inutile și ca în porturi să se producă ambuteiaje.
- (35) Statele membre ar trebui să încurajeze, eventual prin intermediul unor stimulente financiare adecvate, predarea reziduurilor care provin de la spălarea rezervoarelor și care conțin substanțe plutoare persistente cu viscozitate ridicată.
- (36) Regulamentul (UE) 2017/352 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹²⁾ include în domeniul său de aplicare punerea la dispoziție de instalații portuare de preluare, ca tip de serviciu. Acesta prevede norme privind transparența structurilor de taxare aplicate pentru utilizarea serviciilor portuare, consultarea utilizatorilor portuari și proceduri de tratare a plângerilor. Prezenta directivă depășește cadrul prevăzut de respectivul regulament, prevăzând cerințe mai detaliate referitoare la conceperea și funcționarea sistemelor de recuperare a costurilor pentru instalațiile portuare de preluare a deșeurilor provenite de la nave și la transparența structurii costurilor.
- (37) Pe lângă stimulentele pentru predarea deșeurilor, asigurarea eficace a respectării obligației de predare este esențială și ar trebui să urmeze o abordare bazată pe riscuri, pentru care ar trebui instituit un mecanism de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii.
- (38) Unul dintre principalele obstacole în calea asigurării eficace a respectării obligației de predare a fost existența unor diferențe în materie de interpretare și punere în aplicare de către statele membre a excepției bazate pe capacitatea suficientă de stocare. Pentru a se evita ca aplicarea acestei excepții să submineze obiectivul principal al prezentei directive, aceasta ar trebui să fie definită mai precis, în special în ceea ce privește următorul port de escală, iar capacitatea suficientă de stocare ar trebui stabilită într-un mod armonizat, pe baza unei metodologii și a unor criterii comune. În cazurile în care este dificil să se stabilească dacă sunt disponibile instalații portuare de preluare adecvate în porturi din afara Uniunii, este esențial ca autoritatea competentă să examineze cu atenție aplicarea excepției.

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) 2017/352 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 februarie 2017 de stabilire a unui cadru privind furnizarea de servicii portuare și a normelor comune privind transparența financiară a porturilor (JO L 57, 3.3.2017, p. 1).

- (39) Este necesară o armonizare suplimentară a regimului de excepții pentru navele care efectuează transporturi în cadrul unui trafic programat, cu escale frecvente și regulate, în special clarificarea termenilor utilizați și a condițiilor care reglementează aceste excepții. Evaluarea REFIT și evaluarea impactului au arătat că lipsa de armonizare a condițiilor și a aplicării excepțiilor a avut drept rezultat o sarcină administrativă inutilă pentru nave și porturi.
- (40) Monitorizarea și asigurarea punerii în aplicare ar trebui facilitate prin intermediul unui sistem bazat pe raportarea electronică și schimbul de informații. În acest scop, actualul sistem de informare și monitorizare instituit în temeiul Directivei 2000/59/CE ar trebui să fie dezvoltat în continuare și să continue să fie exploatat pe baza sistemelor electronice de date existente, în special a sistemului de schimb de informații maritime al Uniunii (SafeSeaNet) instituit prin Directiva 2002/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹³⁾ și a bazei de date privind inspecțiile (THETIS) instituite prin Directiva 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁴⁾. Un astfel de sistem ar trebui, de asemenea, să includă informații privind instalațiile portuare de preluare disponibile în diferitele porturi.
- (41) Directiva 2010/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁵⁾ simplifică și armonizează procedurile administrative aplicate transportului maritim, prin generalizarea transmiterii electronice a informațiilor și prin raționalizarea formalităților de raportare. Declarația de la Valletta privind prioritățile politicii UE în domeniul transportului maritim până în 2020, aprobată de Consiliu în concluziile sale din 8 iunie 2017, a invitat Comisia să propună o monitorizare adecvată a revizuirii respectivei directive. Comisia a desfășurat o consultare publică privind formalitățile de raportare pentru nave în perioada 25 octombrie 2017-18 ianuarie 2018. La 17 mai 2018, Comisia a transmis Parlamentului European și Consiliului o propunere de regulament de instituire a unui mediu aferent ghișeului unic european în domeniul maritim și de abrogare a Directivei 2010/65/UE.
- (42) Convenția MARPOL prevede ca părțile contractante să mențină informații actualizate privind instalațiile lor portuare de preluare și să comunice aceste informații către OMI. În acest scop, OMI a instituit o bază de date privind instalațiile portuare de preluare în cadrul sistemului său global integrat de informații privind navele (GISIS).
- (43) În Orientările consolidate ale OMI prevede semnalarea deficiențelor suspectate la instalațiile portuare de preluare. În temeiul respectivei proceduri, o navă ar trebui să semnaleze astfel de deficiențe administrației statului de pavilion, care, la rândul său, urmează să notifice situația OMI și statului portului. Statul portului ar trebui să analizeze semnalarea și să reacționeze în consecință, informând OMI și statul de pavilion emitent al notificării. Înregistrarea unor astfel de informații privind deficiențele suspectate direct în sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării prevăzut în prezenta directivă ar face posibilă transmiterea ulterioară a informațiilor respective către GISIS, scutind astfel statele membre, în calitatea lor de state de pavilion și de state ale porturilor, de obligațiile de semnalare către OMI.
- (44) Subgrupul privind instalațiile portuare de preluare, care a fost creat în cadrul Forumului european pentru un transport naval sustenabil și care a reunit un număr mare de experți în domeniul poluării cauzate de nave și al gestionării deșeurilor provenite de la nave, a fost suspendat în decembrie 2017, ca urmare a demarării negocierilor interinstituționale. Întrucât subgrupul respectiv a pus la dispoziția Comisiei orientări și cunoștințe de specialitate foarte utile, ar fi de dorit să se înființeze un grup similar de experți, al cărui mandat să urmărească schimbul de experiență cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive.
- (45) Este important ca sancțiunile stabilite de statele membre să fie puse în aplicare în mod adecvat și să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.
- (46) Existența unor condiții bune de muncă pentru personalul portuar care lucrează în instalațiile portuare de preluare are o importanță fundamentală pentru crearea unui sector maritim sigur, eficient și responsabil din punct de vedere social, care poate atrage lucrători calificați și poate asigura condiții de concurență echitabile pe întreg teritoriul European. Formarea inițială și periodică a personalului este esențială pentru asigurarea calității serviciilor și pentru protejarea lucrătorilor. Autoritățile portuare și cele responsabile pentru instalațiile portuare de preluare ar trebui să se asigure că întregul personal beneficiază de formarea necesară pentru a dobândi cunoștințele esențiale pentru activitatea sa, cu o atenție deosebită pentru aspectele legate de sănătate și securitate în contextul manipulării materialelor periculoase, și că cerințele de formare sunt actualizate periodic, pentru a răspunde provocărilor generate de inovarea tehnologică.

⁽¹³⁾ Directiva 2002/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2002 de instituire a unui sistem comunitar de monitorizare și informare privind traficul navelor maritime și de abrogare a Directivei 93/75/CEE a Consiliului (JO L 208, 5.8.2002, p. 10).

⁽¹⁴⁾ Directiva 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind controlul statului portului (reformare) (JO L 131, 28.5.2009, p. 57).

⁽¹⁵⁾ Directiva 2010/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind formalitățile de raportare aplicabile navelor la sosirea în și/sau la plecarea din porturile statelor membre și de abrogare a Directivei 2002/6/CE (JO L 283, 29.10.2010, p. 1).

- (47) Competențele de executare conferite Comisiei pentru punerea în aplicare a Directivei 2000/59/CE ar trebui să fie actualizate în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (48) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor la prezenta directivă și a trimerilor la instrumente internaționale în măsura necesară alinierii acestora cu dreptul Uniunii sau pentru a ține seama de evoluțiile la nivel internațional, în special la nivelul OMI; modificarea anexelor la prezenta directivă atunci când este necesar pentru îmbunătățirea modalităților privind punerea în aplicare și monitorizarea stabilite prin aceasta, în special cu privire la eficacitatea notificării și predării deșeurilor, precum și la aplicarea adecvată a exceptărilor; precum și, în situații excepționale, atunci când acest lucru este justificat de o analiză adecvată efectuată de Comisie și pentru a se evita o amenințare gravă și inacceptabilă pentru mediul marin, modificarea prezentei directive în măsura necesară evitării unei astfel de amenințări” cu scopul de a împiedica, în cazul în care este necesar, ca modificările aduse acestor instrumente internaționale să se aplice în sensul prezentei directive. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁽¹⁶⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (49) În vederea furnizării metodelor pentru calcularea capacității suficiente de stocare specializate; în vederea elaborării de criterii comune pentru recunoașterea, în scopul aplicării unei taxe reduse pentru deșeuri, a faptului că proiectarea, echiparea și exploatarea unei nave demonstrează că aceasta generează cantități reduse de deșeuri și își gestionează deșeurile în mod durabil și rațional din punct de vedere ecologic; în vederea definirii metodologiilor de monitorizare a datelor privind volumul și cantitatea de deșeuri pescuite în mod pasiv și a formatului de raportare; în vederea definirii elementelor detaliate ale mecanismului de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁷⁾.
- (50) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume protejarea mediului marin împotriva deversărilor de deșeuri în mare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea acțiunii, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (51) Uniunea se caracterizează prin diferențe regionale la nivelul porturilor, astfel cum s-a demonstrat și în evaluarea impactului teritorial efectuată de către Comisie. Porturile diferă în funcție de poziția geografică, de dimensiune, de cadrul administrativ și de structura de proprietate și sunt caracterizate de tipul de nave care fac escală în mod obișnuit. În plus, sistemele de gestionare a deșeurilor reflectă diferențele la nivel municipal și infrastructura de gestionare a deșeurilor în aval.
- (52) Articolul 349 din TFUE impune să fie luate în considerare caracteristicile speciale ale regiunilor ultraperiferice ale Uniunii, și anume Guadelupa, Guyana Franceză, Martinica, Mayotte, Réunion, Saint-Martin, Insulele Azore, Madeira și Insulele Canare. Pentru a se asigura caracterul adecvat și disponibilitatea instalațiilor portuare de preluare, ar putea fi oportun ca statele membre să acorde ajutoare regionale de exploatare operatorilor instalațiilor portuare de preluare sau autorităților portuare din regiunile respective ale Uniunii, cu scopul de a contracara efectele handicapurilor permanente menționate la articolul menționat. Ajutoarele regionale de exploatare puse la dispoziție de statele membre în acest context sunt exceptate de la obligația de informare prevăzută la articolul 108 alineatul (3) din TFUE dacă, în momentul acordării, acestea îndeplinesc condițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei⁽¹⁸⁾, adoptat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 994/98 al Consiliului⁽¹⁹⁾.
- (53) Prin urmare, Directiva 2000/59/CE ar trebui abrogată,

⁽¹⁶⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽¹⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat (JO L 187, 26.6.2014, p. 1).

⁽¹⁹⁾ Regulamentul (CE) nr. 994/98 al Consiliului din 7 mai 1998 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene anumitor categorii de ajutoare de stat orizontale (JO L 142, 14.5.1998, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă are ca obiectiv protejarea mediului marin împotriva efectelor negative ale deversărilor de deșeuri provenite de la navele care utilizează porturi din Uniune, asigurându-se, în același timp, buna funcționare a traficului maritim, prin îmbunătățirea disponibilității și a utilizării instalațiilor portuare adecvate de preluare, precum și a predării deșeurilor în instalațiile respective.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „navă” înseamnă o navă maritimă de orice tip exploatată în mediul marin, inclusiv navele de pescuit, ambarcațiunile de agrement, ambarcațiunile cu aripi portante, aeroglisoarele, ambarcațiunile submersibile și plutitoare;
2. „Convenția MARPOL” înseamnă Convenția internațională pentru prevenirea poluării de către nave, în versiunea sa actualizată;
3. „deșeuri provenite de la nave” înseamnă toate deșeurile, inclusiv reziduurile de încărcătură, care sunt generate în timpul operațiunilor unei nave sau în cursul încărcării, descărcării și al operațiunilor de curățare și care intră sub incidența anexelor I, II, IV, V și VI la Convenția MARPOL, precum și deșeurile pescuite în mod pasiv;
4. „deșeuri pescuite în mod pasiv” înseamnă deșeurile prinse în plase în timpul operațiunilor de pescuit;
5. „reziduuri de încărcătură” înseamnă resturile din încărcătura de la bord care rămân pe punte sau în cale ori în rezervoare după încărcare și descărcare, inclusiv excedentul sau scurgerile la încărcare și descărcare, în stare umedă sau uscată sau antrenate în apa de epurare, cu excepția prafului de marfă rămas pe punte după curățare sau a prafului de pe suprafețele exterioare ale navei;
6. „instalație portuară de preluare” înseamnă orice instalație fixă, flotantă sau mobilă, care poate asigura serviciul de preluare a deșeurilor de pe nave;
7. „navă de pescuit” înseamnă orice navă echipată sau utilizată pentru scopuri comerciale pentru a prinde pește sau alte tipuri de resurse biologice marine;
8. „ambarcațiune de agrement” înseamnă orice navă de orice tip, cu o lungime a cocii de minimum 2,5 metri, indiferent de tipul de propulsie, care este destinată folosirii în scopuri sportive sau de agrement și care nu este implicată în activități comerciale;
9. „port” înseamnă un loc sau o zonă geografică constituită din lucrări și echipamente concepute, în principal, pentru a permite recepția navelor, inclusiv zona de ancoraj aflată sub jurisdicția portului;
10. „capacitate suficientă de stocare” înseamnă o capacitate suficientă pentru a depozita deșeurile la bord din momentul plecării până la portul de escală următor, inclusiv deșeurile care sunt susceptibile a fi generate în timpul călătoriei;

11. „trafic programat” înseamnă traficul bazat pe o listă publicată sau planificată cu orare de plecare și sosire între porturi identificate sau traversări recurente care constituie un program recunoscut;
12. „escale regulate” înseamnă călătoriile repetate ale aceleiași nave urmând un model constant între porturi identificate sau o serie de călătorii de la și către același port fără escale intermediare;
13. „escale frecvente” reprezintă vizitele efectuate de o navă în același port care au loc cel puțin o dată la două săptămâni;
14. „GISIS” înseamnă sistemul global integrat de informații privind navele al OMI;
15. „tratate” înseamnă operațiunile de valorificare sau eliminare, inclusiv pregătirea prealabilă valorificării sau eliminării;
16. „taxă indirectă” înseamnă o taxă achitată pentru furnizarea de servicii aferente instalațiilor portuare de preluare, indiferent dacă are sau nu loc o predare efectivă de deșeuri provenite de la nave.

„Deșeurile provenite de la nave” menționate la punctul 3 sunt considerate a fi deșeuri în înțelesul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98/CE.

Articolul 3

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică:

- (a) tuturor navelor, indiferent de pavilionul lor, care fac escală sau operează într-un port al unui stat membru, cu excepția navelor angajate în servicii portuare în înțelesul articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/352 și cu excepția navelor de război și a navelor auxiliare sau a altor nave care aparțin sau sunt exploatate de un stat și sunt folosite momentan exclusiv în scopuri guvernamentale necomerciale;
- (b) tuturor porturilor din statele membre vizitate în mod obișnuit de navele care intră sub incidența literei (a).

În sensul prezentei directive și pentru a evita întârzierile nejustificate provocate navelor, statele membre pot decide să excludă zona de ancoraj din porturile lor în scopul aplicării articolelor 6, 7 și 8.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că, în cazurile în care este posibil într-o măsură rezonabilă, navele care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive își predau deșeurile în concordanță cu prezenta directivă.

(3) Statele membre care nu dispun nici de porturi, nici de nave care să le arboreze pavilionul și care să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive pot să deroge de la dispozițiile prezentei directive, cu excepția obligației prevăzute la al treilea paragraf din prezentul alineat.

Statele membre care nu dispun de porturi care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive pot să deroge de la dispozițiile directivei care se referă în exclusivitate la porturi.

Statele membre care intenționează să recurgă la derogările prevăzute la prezentul alineat îi comunică Comisiei până la 28 iunie 2021 dacă au fost îndeplinite condițiile relevante și, apoi, informează Comisia în fiecare an cu privire la orice modificare ulterioară. Înainte de a transpune și de a pune în aplicare prezenta directivă, statele membre în cauză nu pot avea porturi care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive și nici nu pot permite navelor, inclusiv ambarcațiunilor, care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, să le arboreze pavilioanele.

Secțiunea 2

Asigurarea de instalații portuare de preluare adecvate

Articolul 4

Instalații portuare de preluare

- (1) Statele membre se asigură că instalațiile portuare de preluare adecvate sunt disponibile pentru a răspunde cerințelor navelor care utilizează în mod obișnuit un port, fără a cauza întârzieri nejustificate acestor nave.
- (2) Statele membre se asigură că:
- (a) instalațiile portuare de preluare sunt în măsură să preia tipurile și cantitățile de deșuri provenite de la navele care utilizează în mod obișnuit portul respectiv, ținând cont de:
- (i) cerințele de operare ale utilizatorilor portuari;
 - (ii) dimensiunea și poziția geografică a portului respectiv;
 - (iii) tipul navelor care fac escală în portul respectiv; și
 - (iv) excepțiile prevăzute în temeiul articolului 9;
- (b) formalitățile și aspectele practice legate de utilizarea instalațiilor portuare de preluare sunt simple și rapide, pentru a se evita întârzierile nejustificate provocate navelor;
- (c) taxele percepute pentru predare nu descurajează navele să utilizeze instalațiile portuare de preluare; și
- (d) instalațiile portuare de preluare permit gestionarea deșeurilor provenite de la nave în mod rațional din punct de vedere ecologic, în conformitate cu Directiva 2008/98/CE și cu alte acte legislative relevante ale Uniunii și de la nivel național în domeniul deșeurilor.

În sensul literei (d) din primul paragraf, statele membre asigură colectarea separată în porturi a deșeurilor provenite de la nave pentru a facilita reutilizarea și reciclarea acestora, astfel cum se prevede în dreptul Uniunii în domeniul deșeurilor, în special în Directiva 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁰⁾, în Directiva 2008/98/CE și în Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²¹⁾. Pentru a facilita acest proces, instalațiile portuare de preluare pot colecta fracțiunile separate de deșuri în funcție de categoriile de deșuri definite în Convenția MARPOL, ținând cont de orientările acesteia.

Litera (d) din primul paragraf se aplică fără a aduce atingere cerințelor mai stricte impuse de Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 pentru gestionarea deșeurilor de catering din transporturile internaționale.

- (3) Statele membre, în calitatea lor de state de pavilion, utilizează formularele și procedurile OMI pentru notificarea OMI și a autorităților statului portului cu privire la deficiențele suspectate la instalațiile portuare de preluare.

Statele membre, în calitatea lor de state ale porturilor, investighează toate cazurile semnalate de deficiențe suspectate și utilizează formularele și procedurile OMI pentru notificarea OMI și a statului de pavilion care le-a semnalat cu privire la rezultatele investigației.

- (4) Autoritățile portuare în cauză sau, în absența acestora, autoritățile relevante se asigură că se iau măsuri de siguranță suficiente pentru ca operațiunile de predare sau de preluare a deșeurilor să fie efectuate astfel încât să se evite riscurile, atât pentru oameni, cât și pentru mediu, în porturile care fac obiectul prezentei directive.

- (5) Statele membre se asigură că orice parte implicată în predarea sau preluarea deșeurilor provenite de la nave poate pretinde despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de întârzierile nejustificate.

⁽²⁰⁾ Directiva 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatori și de abrogare a Directivei 91/157/CEE (JO L 266, 26.9.2006, p. 1).

⁽²¹⁾ Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) (JO L 197, 24.7.2012, p. 38).

Articolul 5

Planurile de preluare și gestionare a deșeurilor

(1) Statele membre se asigură că este instituit un plan adecvat de preluare și gestionare a deșeurilor și că a fost pus în aplicare pentru fiecare port în urma consultării părților relevante, printre care se numără, în special, utilizatorii portuari sau reprezentanții lor și, acolo unde este cazul, autoritățile locale competente, operatorii instalațiilor portuare de preluare, organizațiile care asigură respectarea obligațiilor care decurg din răspunderea extinsă a producătorilor, precum și reprezentanții societății civile. Respectivul consultări ar trebui să aibă loc atât în etapa inițială de elaborare a planului de preluare și gestionare a deșeurilor, cât și după adoptarea acestuia, în special în cazul în care au avut loc modificări semnificative cu privire la cerințele prevăzute la articolele 4, 6 și 7.

Cerințele detaliate cu privire la elaborarea planului de preluare și gestionare a deșeurilor sunt stabilite în anexa 1.

(2) Statele membre se asigură că următoarele informații din planul de preluare și gestionare a deșeurilor privind disponibilitatea unor instalații portuare de preluare adecvate în porturile lor și structura costurilor sunt comunicate în mod clar operatorilor navelor, sunt puse la dispoziția publicului și sunt ușor accesibile, într-o limbă oficială a statului membru în care este situat portul și, dacă este cazul, într-o limbă de circulație internațională:

- (a) amplasarea instalațiilor portuare de preluare corespunzătoare fiecărei dane și, după caz, programul de funcționare;
- (b) lista deșeurilor provenite de la nave pe care portul le gestionează în mod obișnuit;
- (c) lista punctelor de contact, a operatorilor instalațiilor portuare de preluare și a serviciilor furnizate;
- (d) descrierea procedurilor de predare a deșeurilor;
- (e) descrierea sistemelor de recuperare a costurilor, inclusiv a sistemelor și a fondurilor de gestionare a deșeurilor menționate în anexa 4, după caz.

Informațiile menționate la primul paragraf din prezentul alineat sunt, de asemenea, puse la dispoziție pe cale electronică și sunt actualizate permanent în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13.

(3) Planurile de preluare și gestionare a deșeurilor pot, dacă este necesar din motive de eficiență, să fie elaborate în comun de două sau mai multe porturi învecinate din aceeași regiune geografică, cu implicarea adecvată a fiecărui port, cu condiția de a se stabili pentru fiecare port necesarul de instalații portuare de preluare și disponibilitatea acestora.

(4) Statele membre evaluează și aprobă planul de preluare și gestionare a deșeurilor și se asigură că este reaprobat cel puțin la fiecare cinci ani de la aprobare sau reprobare, precum și după ce s-au produs schimbări semnificative în modul de operare al portului. Respectivul schimbări pot include modificările structurale ale traficului către port, dezvoltarea de noi infrastructuri, schimbările în ceea ce privește cererea și furnizarea de instalații portuare de preluare, precum și noile tehnici de tratare la bord.

Statele membre monitorizează modul în care portul pune în aplicare planul de preluare și gestionare a deșeurilor. Dacă pe parcursul perioadei de cinci ani menționate la primul paragraf nu s-au produs schimbări semnificative, reprobarea poate lua forma unei validări a planurilor existente.

(5) Porturile mici necomerciale, caracterizate printr-un trafic rar sau redus reprezentat exclusiv de ambarcațiuni de agrement, pot fi exceptate de la alineatele (1)-(4) dacă instalațiile portuare de preluare sunt integrate în sistemul de gestionare a deșeurilor administrat de către municipalitatea relevantă sau în numele acesteia, iar statele membre în care sunt situate aceste porturi se asigură că informațiile privind sistemul de gestionare a deșeurilor sunt puse la dispoziția utilizatorilor porturilor respective.

Statele membre în care sunt situate astfel de porturi notifică numele și localizarea porturilor respective pe cale electronică în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13.

Secțiunea 3

Predarea de deșeuri provenite de la nave

Articolul 6

Notificarea prealabilă a deșeurilor

(1) Operatorul, agentul sau comandantul unei nave care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/59/CE și care se îndreaptă spre un port al Uniunii completează fidel și cu exactitate formularul care figurează în anexa 2 la prezenta directivă (denumit în continuare „notificarea prealabilă a deșeurilor”) și notifică toate informațiile conținute în acesta autorității sau organismului desemnat în acest sens de statul membru în care este situat portul:

- (a) cu cel puțin 24 de ore înainte de sosire, dacă se cunoaște portul de escală;
- (b) imediat ce se cunoaște portul de escală, dacă această informație este disponibilă cu mai puțin de 24 de ore înainte de sosire; sau
- (c) cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata călătoriei este mai mică de 24 de ore.

(2) Informațiile privind notificarea prealabilă a deșeurilor sunt raportate pe cale electronică în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13 din prezenta directivă, în conformitate cu Directivele 2002/59/CE și 2010/65/UE.

(3) Informațiile privind notificarea prealabilă a deșeurilor sunt disponibile la bord, preferabil în format electronic, cel puțin până în următorul port de escală și se pun la dispoziția autorităților relevante ale statelor membre la solicitarea acestora.

(4) Statele membre se asigură că informațiile notificate în temeiul prezentului articol sunt examinate și comunicate fără întârziere autorităților responsabile cu aplicarea legislației.

Articolul 7

Predarea de deșeuri provenite de la nave

(1) Comandantul unei nave care face escală într-un port al Uniunii, înainte de a părăsi portul respectiv, predă toate deșeurile transportate la bordul navei într-o instalație portuară de preluare în conformitate cu normele relevante privind deversarea prevăzute în Convenția MARPOL.

(2) La predare, operatorul instalației portuare de preluare sau autoritatea din portul în care au fost predate deșeurile completează fidel și cu exactitate formularul care figurează în anexa 3 (denumit în continuare „confirmarea predării deșeurilor”) și furnizează comandantului navei, fără întârzieri nejustificate, confirmarea predării deșeurilor.

Cerințele prevăzute la primul paragraf nu se aplică porturilor mici dotate cu instalații fără personal sau porturilor care sunt situate în zone îndepărtate, cu condiția ca statul membru în care sunt situate aceste porturi să fi notificat numele și localizarea respectivelor porturi pe cale electronică în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13.

(3) Operatorul, agentul sau comandantul unei nave care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/59/CE raportează înainte de plecare sau imediat după primirea confirmarea predării deșeurilor, pe cale electronică, informațiile din aceasta în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13 din prezenta directivă, în conformitate cu Directivele 2002/59/CE și 2010/65/UE.

Informațiile din confirmarea predării deșeurilor sunt disponibile la bord pentru cel puțin doi ani, fiind însoțite, după caz, de registrul de combustibil, registrul de încărcătură, jurnalul de înregistrare a deșeurilor sau planul de gestionare a deșeurilor, și se pun la dispoziția autorităților statelor membre la solicitarea acestora.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1), o navă se poate deplasa către portul de escală următor fără a preda deșeurile, în cazul în care:

- (a) informațiile furnizate în conformitate cu anexele 2 și 3 arată că există capacitate suficientă de stocare specializată pentru toate deșeurile care s-au acumulat și se vor acumula în cursul călătoriei preconizate a navei până la portul de escală următor;
- (b) informațiile disponibile la bordul navelor care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/59/CE arată că există capacitate suficientă de stocare specializată pentru toate deșeurile care s-au acumulat și se vor acumula în cursul călătoriei preconizate a navei până la portul de escală următor; sau
- (c) nava face o escală de mai puțin de 24 de ore în zona de ancoraj sau în cazul unor condiții meteorologice nefavorabile, cu excepția situației în care această zonă a fost exclusă în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) al doilea paragraf.

În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a excepțiilor menționate la primul paragraf literele (a) și (b), Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a defini metodele care trebuie folosite pentru calcularea capacității suficiente de stocare specializate. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 20 alineatul (2).

- (5) Un stat membru solicită navei să își descarce, înainte de plecare, întreaga cantitate de deșeuri, dacă:
- (a) nu se poate stabili pe baza informațiilor disponibile, inclusiv a informațiilor disponibile în format electronic în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13 sau în GISIS, că în următorul port de escală sunt disponibile instalații portuare de preluare adecvate; sau
 - (b) următorul port de escală nu este cunoscut.
- (6) Alineatul (4) se aplică fără a aduce atingere cerințelor mai stricte pentru nave, adoptate conform dreptului internațional.

Articolul 8

Sistemele de recuperare a costurilor

- (1) Statele membre se asigură că toate costurile de exploatare a instalațiilor portuare de preluare pentru preluarea și tratarea deșeurilor provenite de la nave, altele decât reziduurile de încărcătură, sunt acoperite prin perceperea unei taxe de la nave. Aceste costuri cuprind elementele enumerate în anexa 4.
- (2) Sistemele de recuperare a costurilor nu trebuie să ofere navelor stimulente pentru deversarea deșeurilor în mare. În acest scop, statele membre aplică toate principiile următoare în conceperea și funcționarea sistemelor de recuperare a costurilor:
- (a) navele plătesc o taxă indirectă, indiferent dacă predau sau nu deșeuri într-o instalație portuară de preluare;
 - (b) taxa indirectă acoperă:
 - (i) costurile administrative indirecte;
 - (ii) o parte semnificativă din costurile operaționale directe, astfel cum este stabilit în anexa 4, care reprezintă cel puțin 30 % din costurile directe totale pentru predarea efectivă a deșeurilor în cursul anului precedent, cu posibilitatea de a lua în considerare și costurile legate de volumul de trafic estimat pentru anul următor;
 - (c) pentru a oferi un stimulent maxim pentru predarea deșeurilor din anexa V la MARPOL, altele decât reziduurile de încărcătură, nu se percepe nicio taxă directă pentru aceste deșeuri, pentru a se asigura un drept de predare fără taxe suplimentare bazate pe volumul de deșeuri predate, cu excepția cazului în care volumul de deșeuri predate depășește capacitatea maximă de stocare specializată menționată în formularul care figurează în anexa 2 la prezenta directivă; deșeurile pescuite în mod pasiv intră sub incidența acestui regim, inclusiv a dreptului de predare;
 - (d) pentru a se evita ca utilizatorii portuari să suporte integral costurile de colectare și de tratare a deșeurilor pescuite în mod pasiv, statele membre acoperă respectivele costuri, după caz, din veniturile generate prin sistemele alternative de finanțare, inclusiv prin sistemele de gestionare a deșeurilor și prin finanțările Uniunii, naționale sau regionale disponibile;
 - (e) pentru a încuraja predarea reziduurilor care provin de la spălarea rezervoarelor și care conțin substanțe plutoare persistente cu viscozitate ridicată, statele membre pot oferi stimulente financiare adecvate pentru predarea acestora;
 - (f) taxa indirectă nu include deșeurile provenite de la sistemele de epurare a gazelor de eșapament, ale căror costuri sunt acoperite pe baza tipurilor și cantităților de deșeuri predate.
- (3) Partea din costuri care nu este acoperită de taxa indirectă, dacă există, este acoperită pe baza tipurilor și cantităților de deșeuri efectiv predate de navă.

- (4) Taxele pot fi diferențiate pe baza următoarelor criterii:
- (a) categoria, tipul și mărimea navei;
 - (b) furnizarea de servicii pentru nave în afara programului normal de lucru în port; sau
 - (c) caracterul periculos al deșeurilor.
- (5) Taxele sunt reduse pe baza următoarelor criterii:
- (a) tipul de activitate comercială desfășurată de navă, în special atunci când o navă desfășoară transporturi maritime comerciale pe distanțe scurte;
 - (b) proiectarea, echiparea și exploatarea navei demonstrează că nava produce cantități reduse de deșeuri și își gestionează deșeurile în mod durabil și rațional din punct de vedere ecologic.

Până la 28 iunie 2020, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a defini criteriile pe baza cărora se stabilește că o navă respectă cerințele menționate la primul paragraf litera (b) în ceea ce privește gestionarea deșeurilor la bordul navei. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 20 alineatul (2).

(6) Pentru a asigura că taxele sunt echitabile, transparente, ușor identificabile și nediscriminatorii, precum și că acestea reflectă costurile instalațiilor și ale serviciilor furnizate și, acolo unde este cazul, utilizate, valoarea acestor taxe și modul de calcul sunt puse la dispoziția utilizatorilor portuari într-o limbă oficială a statului membru unde este situat portul și, dacă este cazul, într-o limbă de circulație internațională, în cadrul planului de preluare și gestionare a deșeurilor.

(7) Statele membre asigură colectarea datelor de monitorizare privind volumul și cantitatea de deșeuri pescuite în mod pasiv și le raportează Comisiei. Pe baza respectivelor date de monitorizare, Comisia publică un raport până la 31 decembrie 2022 și, ulterior, o dată la doi ani.

Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a defini metodologiile de lucru cu datele de monitorizare și formatul de raportare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 20 alineatul (2).

Articolul 9

Excepții

(1) Statele membre pot excepta o navă care face escală în porturile lor de la obligațiile prevăzute la articolul 6, la articolul 7 alineatul (1) și la articolul 8 (denumită în continuare „exceptarea”), în cazul în care există probe suficiente pentru a demonstra că sunt întrunite următoarele condiții:

- (a) nava efectuează curse în cadrul unui trafic programat, cu escale frecvente și regulate;
- (b) există un acord în vederea asigurării predării deșeurilor și a plății taxelor într-un port de-a lungul rutei navei care:
 - (i) este dovedit printr-un contract semnat cu un port sau cu un contractant de deșeuri și prin confirmări de predare a deșeurilor;
 - (ii) a fost notificat tuturor porturilor de pe ruta navei; și
 - (iii) a fost acceptat de portul în care au loc predarea și plata, care poate fi un port al Uniunii sau un alt port în care, astfel cum este stabilit pe baza informațiilor raportate pe cale electronică în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13 și în GISIS, sunt disponibile instalații adecvate;
- (c) exceptarea nu are un impact negativ asupra siguranței maritime, a sănătății, a condițiilor de viață sau de muncă la bordul navelor și nici asupra mediului marin.

(2) În cazul în care se acordă exceptarea, statul membru în care este situat portul emite un certificat de exceptare, pe baza formatului prevăzut în anexa 5, care confirmă că nava îndeplinește condițiile și cerințele necesare pentru aplicarea excepției și precizează durata acesteia.

(3) Statele membre raportează informațiile din certificatul de exceptare pe cale electronică, în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13.

(4) Statele membre asigură o monitorizare și o aplicare eficientă a modalităților de predare și plată pentru navele exceptate care vizitează porturile lor.

(5) În pofida exceptării acordate, o navă nu se poate deplasa către portul de escală următor dacă nu există suficientă capacitate de stocare specializată pentru toate deșeurile care s-au acumulat și se vor acumula în cursul călătoriei preconizate a navei până la portul de escală următor.

Secțiunea 4

Asigurarea aplicării

Articolul 10

Inspecții

Statele membre se asigură că orice navă poate fi supusă inspecțiilor, inclusiv unor inspecții aleatorii, destinate să verifice respectarea prezentei directive.

Articolul 11

Obligații de inspecție

(1) Fiecare stat membru efectuează inspecții ale navelor care fac escală în porturile sale într-o proporție de cel puțin 15 % din numărul total al navelor distincte care fac escală anual în porturile sale.

Numărul total al navelor distincte care fac escală într-un stat membru se calculează ca fiind numărul mediu al navelor distincte din cei trei ani precedenți, astfel cum s-a raportat în cadrul acelei părți din sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării menționate la articolul 13.

(2) Statele membre respectă alineatul (1) din prezentul articol selectând navele pe baza unui mecanism de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii.

Pentru a asigura armonizarea inspecțiilor și pentru a oferi condiții uniforme pentru selectarea navelor pentru inspecție Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a defini elementele detaliate ale mecanismului de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 20 alineatul (2).

(3) Statele membre stabilesc procedurile privind inspecția navelor care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/59/CE astfel încât să asigure, în măsura în care este posibil, respectarea prezentei directive.

La stabilirea procedurilor respective, statele membre pot lua în considerare mecanismul de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii menționat la alineatul (2).

(4) În cazul în care autoritatea relevantă a statului membru nu este satisfăcută de rezultatele inspecției, aceasta se asigură, fără a se aduce atingere aplicării sancțiunilor menționate la articolul 16, că nava nu părăsește portul înainte de a fi predat deșeurile într-o instalație portuară de preluare în conformitate cu articolul 7.

Articolul 12

Sistemul de informare, monitorizare și asigurare a aplicării

Punerea în aplicare și asigurarea aplicării prezentei directive sunt facilitate prin raportarea electronică și schimbul de informații între statele membre în conformitate cu articolele 13 și 14.

*Articolul 13***Raportare și schimb de informații**

- (1) Raportarea și schimbul de informații se bazează pe sistemul Uniunii de schimb de informații maritime (SafeSeaNet) menționat la articolul 22a alineatul (3) din Directiva 2002/59/CE și în anexa III la directiva menționată.
- (2) Statele membre se asigură că următoarele informații sunt raportate pe cale electronică și într-un interval de timp rezonabil în conformitate cu Directiva 2010/65/UE:
- (a) informații privind ora efectivă de sosire și de plecare a oricărei nave care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2002/59/CE, care face escală într-un port al Uniunii, împreună cu un element de identificare a portului în cauză;
 - (b) informațiile din notificarea prealabilă a deșeurilor, astfel cum se prevede în anexa 2;
 - (c) informațiile din confirmarea predării deșeurilor, astfel cum se prevede în anexa 3;
 - (d) informațiile din certificatul de exceptare, astfel cum se prevede în anexa 5.
- (3) Statele membre se asigură că informațiile menționate la articolul 5 alineatul (2) sunt puse la dispoziția SafeSeaNet pe cale electronică.

*Articolul 14***Înregistrarea inspecțiilor**

- (1) Comisia dezvoltă, gestionează și actualizează o bază de date privind inspecțiile, la care sunt conectate toate statele membre și care conține toate informațiile necesare pentru punerea în aplicare a sistemului de inspecții prevăzut în prezenta directivă (denumită în continuare „bază de date privind inspecțiile”). Baza de date privind inspecțiile se întemeiază pe baza de date privind inspecțiile menționată la articolul 24 din Directiva 2009/16/CE și are funcții similare acesteia.
- (2) Statele membre se asigură că informațiile referitoare la inspecțiile efectuate în temeiul prezentei directive, inclusiv informațiile privind cazurile de nerespectare și ordinele de interdicere a plecării emise, sunt transferate fără întârziere în baza de date privind inspecțiile de îndată ce:
- (a) raportul de inspecție a fost finalizat;
 - (b) ordinul de interdicere a plecării a fost anulat; sau
 - (c) a fost acordată o exceptare.
- (3) Comisia se asigură că baza de date privind inspecțiile face posibilă recuperarea tuturor datelor relevante raportate de statele membre în scopul monitorizării punerii în aplicare a prezentei directive.

Comisia se asigură că baza de date privind inspecțiile furnizează informații pentru mecanismul de urmărire bazat pe riscuri al Uniunii menționat la articolul 11 alineatul (2).

Comisia revizuieste în mod regulat baza de date privind inspecțiile pentru a monitoriza punerea în aplicare a prezentei directive și atrage atenția asupra oricăror îndoieli legate de punerea în aplicare cuprinzătoare, în vederea inițierii măsurilor corective.

- (4) În orice moment, statele membre au acces la informațiile înregistrate în baza de date privind inspecțiile.

*Articolul 15***Formarea personalului**

Autoritățile portuare și autoritățile responsabile pentru instalațiile portuare de preluare se asigură că întregul personal beneficiază de formarea necesară pentru a dobândi cunoștințele esențiale pentru activitatea sa de gestionare a deșeurilor, cu o atenție deosebită pentru aspectele legate de sănătate și securitate în contextul manipulării materialelor periculoase, și că cerințele de formare sunt actualizate periodic, pentru a răspunde provocărilor legate de inovarea tehnologică.

Articolul 16

Sancțiuni

Statele membre adoptă regimul sancțiunilor care se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Secțiunea 5

Dispoziții finale

Articolul 17

Schimbul de experiență

Comisia asigură organizarea de schimburi de experiență între autoritățile naționale ale statelor membre și experți, inclusiv cei din sectorul privat, societatea civilă și organizații sindicale, cu privire la aplicarea prezentei directive în porturile Uniunii.

Articolul 18

Procedura de modificare

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 19, pentru a modifica anexele la prezenta directivă și trimerile la instrumente ale OMI din prezenta directivă, în măsura necesară pentru a le alinia cu dreptul Uniunii sau pentru a ține seama de evoluțiile la nivel internațional, în special la nivelul OMI.

(2) Comisia este împuternicită, de asemenea, să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 19 pentru a modifica anexele, atunci când acest lucru este necesar pentru a îmbunătăți dispozițiile de punere în aplicare și de monitorizare stabilite prin prezenta directivă, în special pe cele prevăzute la articolele 6, 7 și 9, pentru a se asigura eficacitatea notificării și predării deșeurilor, precum și aplicarea corespunzătoare a exceptărilor.

(3) În situații excepționale, atunci când acest lucru este justificat de o analiză adecvată efectuată de Comisie și pentru a se evita o amenințare gravă și inacceptabilă pentru mediul marin, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 19 pentru a modifica prezenta directivă, în măsura în care este necesar pentru evitarea unei astfel de amenințări, pentru a nu se aplica, în sensul prezentei directive, o modificare a Convenției MARPOL.

(4) Actele delegate prevăzute la prezentul articol se adoptă cu cel puțin trei luni înainte de expirarea perioadei stabilite pe plan internațional pentru acceptarea tacită a modificării Convenției MARPOL sau a datei prevăzute pentru intrarea în vigoare a respectivei modificări.

În perioada care precedă intrarea în vigoare a unor astfel de acte delegate, statele membre se abțin de la orice inițiativă menită să integreze modificarea respectivă în dreptul intern sau să aplice modificarea instrumentului internațional în cauză.

Articolul 19

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 18 alineatele (1), (2) și (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 27 iunie 2019. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 18 alineatele (1), (2) și (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte în ziua următoare datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 18 alineatele (1), (2) și (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 20

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de Comitetul pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS) instituit prin Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²²⁾. Comitetul respectiv reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 21

Modificarea Directivei 2010/65/UE

La punctul A din anexa la Directiva 2010/65/UE, punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„4. Notificarea deșeurilor provenite de la nave, inclusiv reziduuri

Articolele 6, 7 și 9 din Directiva (UE) 2019/883 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind instalațiile portuare de preluare pentru predarea deșeurilor provenite de la nave, de modificare a Directivei 2010/65/UE și de abrogare a Directivei 2000/59/CE (JO L 151, 7.6.2019, p. 116).”

Articolul 22

Abrogare

Directiva 2000/59/CE se abrogă.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează drept trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 23

Revizuire

- (1) Comisia evaluează prezenta directivă și prezintă rezultatele evaluării Parlamentului European și Consiliului până la 28 iunie 2026. Evaluarea include și un raport în care sunt detaliate cele mai bune practici de prevenire și gestionare a deșeurilor la bordul navelor.
- (2) În contextul Regulamentului (UE) 2016/1625 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²³⁾, cu ocazia următoarei revizuirii a mandatului Agenției Europene pentru Siguranță Maritimă (EMSA), Comisia evaluează, de asemenea, dacă ar trebui să i se confere acesteia competențe suplimentare pentru asigurarea respectării prezentei directive.

⁽²²⁾ Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 noiembrie 2002 de instituire a unui Comitet pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS) și de modificare a regulamentelor privind siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (JO L 324, 29.11.2002, p. 1).

⁽²³⁾ Regulamentul (UE) 2016/1625 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1406/2002 de instituire a unei Agenții Europene pentru Siguranță Maritimă (JO L 251, 16.9.2016, p. 77).

*Articolul 24***Transpunere**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 28 iunie 2021. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 25***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 26***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXA I

CERINȚE PRIVIND PLANURILE DE PRELUARE ȘI GESTIONARE A DEȘEURILOR

Planurile de preluare și gestionare a deșeurilor acoperă toate tipurile de deșeuri provenite de la navele care fac în mod obișnuit escală în port și sunt elaborate în funcție de mărimea portului și de categoriile de nave care fac escală.

Planurile de preluare și gestionare a deșeurilor cuprind următoarele elemente:

- (a) o evaluare a necesității unor instalații portuare de preluare, ținând cont de nevoile navelor care fac în mod obișnuit escală în port;
- (b) o descriere a tipului și a capacității instalațiilor portuare de preluare;
- (c) o descriere a procedurilor de preluare și colectare a deșeurilor provenite de la nave;
- (d) o descriere a sistemului de recuperare a costurilor;
- (e) o descriere a procedurii de semnalare a deficiențelor suspectate la instalațiile portuare de preluare;
- (f) o descriere a procedurii de consultare permanentă cu utilizatorii portuari, contractanții din sectorul deșeurilor, operatorii terminalelor și alte părți interesate; și
- (g) o prezentare generală a tipurilor și cantităților de deșeuri primite de la nave și gestionate în cadrul instalațiilor.

Planurile de preluare și gestionare a deșeurilor pot să includă:

- (a) un rezumat al dreptului intern relevant, precum și procedura și formalitățile pentru predarea deșeurilor în instalațiile portuare de preluare;
- (b) o identificare a unui punct de contact în port;
- (c) o descriere a echipamentelor și procedurilor de tratare prealabilă pentru fluxuri specifice de deșeuri în port, dacă este cazul;
- (d) o descriere a metodelor folosite pentru a înregistra utilizarea efectivă a instalațiilor portuare de preluare;
- (e) o descriere a metodelor folosite pentru a înregistra cantitățile de deșeuri predate de nave;
- (f) o descriere a metodelor de gestionare a diferitelor fluxuri de deșeuri în port.

Procedurile de preluare, colectare, stocare, tratare și eliminare ar trebui să se conformeze întru totul unui program de gestionare a mediului, care să reducă în mod progresiv impactul acestor activități asupra mediului. Se presupune că această conformitate este realizată dacă procedurile respectă Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

ANEXA 2

FORMAT STANDARD PENTRU FORMULARUL DE NOTIFICARE PREALABILĂ PENTRU PREDAREA DEȘEURILOR ÎN INSTALAȚIILE PORTUARE DE PRELUARE

Notificare de predare a deșeurilor în: [introduceți numele portului de escală, astfel cum se menționează la articolul 6 din Directiva (UE) 2019/883]

Prezentul formular ar trebui păstrat la bordul navei împreună cu registrul de combustibil, registrul de încărcătură, jurnalul de înregistrare a deșeurilor sau planul de gestionare a deșeurilor, în conformitate cu Convenția MARPOL.

1. DATE PRIVIND NAVA

1.1. Denumirea navei:	1.5. Proprietarul sau operatorul:
1.2. Numărul OMI:	1.6. Numărul sau literele distinctive:
	Numărul MMSI (Identitate în cadrul serviciului maritim mobil):
1.3. Tonaj brut:	1.7. Statul de pavilion:
1.4. Tipul navei: ☐ Petrolier ☐ Navă-cisternă ☐ Vrachier ☐ Container pentru produse chimice	
☐ Alt tip de navă de marfă ☐ Navă de pasageri ☐ Ro-ro ☐ Altele (precizați)	

2. DATE PRIVIND PORTUL ȘI RUTA

2.1. Amplasarea/Numele terminalului:	2.6. Ultimul port de predare a deșeurilor:
2.2. Data și ora sosirii:	2.7. Data ultimei predări:
2.3. Data și ora plecării:	2.8. Următorul port de predare:
2.4. Ultimul port și țara:	2.9. Persoana care depune acest formular (dacă este alta decât comandantul):
2.5. Următorul port și țara (dacă se cunosc):	

3. TIPUL ȘI CANTITATEA DE DEȘEURI ȘI CAPACITATEA DE STOCARE

Tip	Deșeuri care urmează să fie predate (m ³)	Capacitate maximă de stocare dedicată (m ³)	Cantitatea de deșeuri reținută la bord (m ³)	Portul de predare a restului deșeurilor	Cantitatea estimată de deșeuri care urmează a fi generată între momentul notificării și cel al intrării în următorul port de escală (m ³)
Anexa I la Convenția MARPOL – Hidrocarburi					
Ape de santină uleioase					
Reziduuri uleioase (nămol)					
Deșeuri uleioase provenite de la spălarea rezervoarelor					
Apă de balast murdară					

Tip	Deșeuri care urmează să fie predate (m ³)	Capacitate maximă de stocare dedicată (m ³)	Cantitatea de deșeuri reținută la bord (m ³)	Portul de predare a restului deșeurilor	Cantitatea estimată de deșeuri care urmează a fi generată între momentul notificării și cel al intrării în următorul port de escală (m ³)
Depozite și nămoluri rezultate din curățarea rezervoarelor					
Altele (vă rugăm să precizați)					
Anexa II la Convenția MARPOL – SUBSTANȚE NOCIVE LICHIDE (SLN) (1)					
Substanță din categoria X					
Substanță din categoria Y					
Substanță din categoria Z					
Alte substanțe					
Anexa IV la Convenția MARPOL – Ape uzate					
Anexa V la Convenția MARPOL – Gunoi					
A. Materiale plastice					
B. Deșeuri alimentare					
C. Deșeuri menajere (de exemplu produse din hârtie, textile, sticlă, metal, sticle, veselă etc.)					
D. Ulei de gătit					
E. Cenușă din incineratoare					
F. Deșeuri provenite din exploatare					
G. Carcasă(e) de animale					
H. Unelte de pescuit					
I. Deșeuri electronice					

(1) A se indica denumirea corectă pentru transportul de substanțe nocive lichide.

Tip	Deșeuri care urmează să fie predate (m ³)	Capacitate maximă de stocare dedicată (m ³)	Cantitatea de deșeuri reținută la bord (m ³)	Portul de predare a restului deșeurilor	Cantitatea estimată de deșeuri care urmează a fi generată între momentul notificării și cel al intrării în următorul port de escală (m ³)
J. Reziduuri de încărcătură ⁽¹⁾ (dăunătoare pentru mediul marin)					
K. Reziduuri de încărcătură ⁽²⁾ (nedăunătoare pentru mediul marin)					
Anexa VI la Convenția MARPOL – Poluarea atmosferei					
Substanțe care subțiază stratul de ozon și echipamente care conțin astfel de substanțe ⁽³⁾					
Reziduuri de epurare a gazelor de eșapament					

Alte deșeuri, care nu fac obiectul Convenției MARPOL					
Deșeuri pescuite în mod pasiv					

Note

- 1 Aceste informații sunt folosite în vederea efectuării unor controale de către statul portului, precum și în vederea efectuării altor activități de inspecție.
- 2 Completarea prezentului formular este obligatorie, cu excepția cazului în care nava beneficiază de o excepție în conformitate cu articolul 9 din Directiva (UE) 2019/883

⁽¹⁾ Se pot face estimări. A se indica denumirea corectă pentru transportul de mărfuri uscate.

⁽²⁾ Se pot face estimări. A se indica denumirea corectă pentru transportul de mărfuri uscate

⁽³⁾ Care rezultă din activitățile normale de întreținere la bord.

ANEXA 3

FORMAT STANDARD PENTRU CONFIRMAREA PREDĂRII DEȘEURILOR

Reprezentantul desemnat al furnizorului instalației portuare de preluare transmite următorul formular comandantului unei nave care a predat deșeuri în conformitate cu articolul 7 din Directiva (UE) 2019/883.

Prezentul formular este păstrat la bordul navei împreună cu registrul de combustibil, registrul de încărcătură, jurnalul de înregistrare a deșeurilor sau planul de gestionare a deșeurilor, în conformitate cu Convenția MARPOL.

1. INSTALAȚIE DE PRELUARE ȘI DATE PRIVIND PORTUL

1.1. Amplasament/numele terminalului:	
1.2. Furnizorul (furnizorii) instalației portuare de preluare:	
1.3. Furnizorul (furnizorii) instalației de tratare – dacă diferă de cel (cei) menționat (menționați) anterior:	
1.4. Data și ora predării deșeurilor de la:	până la:

2. DATE PRIVIND NAVA

2.1. Numele navei:	2.5. Proprietarul sau operatorul:
2.2. Numărul OMI:	2.6. Numărul sau literele distinctive: Numărul MMSI (Identitate în cadrul serviciului maritim mobil):
2.3. Tonaj brut:	2.7. Statul de pavilion:
2.4. Tipul navei: ☐ Tanc petrolier ☐ Navă-cisternă pentru produse chimice ☐ Vrachier ☐ Container	
☐ Alt tip de navă de marfă ☐ Navă pasageri de ☐ Ro-ro ☐ Altele (pre-cizați)	

3. TIPUL ȘI CANTITATEA DE DEȘURI PRIMITE

Anexa I la Convenția MARPOL – Hidrocarburi	Cantitate (m ³)	Anexa V la Convenția MARPOL – Gunoi	Cantitate (m ³)
Ape de santină uleioase		A. Materiale plastice	
Reziduuri uleioase (nămol)		B. Deșeuri alimentare	
Deșeuri uleioase provenite de la spălarea rezervoarelor		C. Deșeuri menajere (de exemplu produse din hârtie, textile, sticlă, metal, sticle, veselă etc.)	
Apa de balast murdară		D. Ulei de gătit	
Depozite și nămoluri rezultate din curățarea rezervoarelor		E. Cenușă din incineratoare	
Altele (vă rugăm să precizați)		F. Deșeuri provenite din exploatare	
Anexa II la Convenția MARPOL – Substanțe nocive lichide (SLN)	Cantitate (m ³)/ Nume (1)	G. Carcasă(e) de animale	
Substanță din categoria X		H. Unelte de pescuit	

Substanță din categoria Y		I. Deșeuri electronice	
		J. Reziduuri de încărcătură (2) (dăunătoare pentru mediul marin)	
		K. Reziduuri de încărcătură (2) (nedăunătoare pentru mediul marin)	
Substanță din categoria Z		Anexa VI la Convenția MARPOL – Poluarea atmosferei	Cantitate (m ³)
Alte substanțe		Substanțe care subțiază stratul de ozon și echipamente care conțin astfel de substanțe	
Anexa IV la Convenția MARPOL – Ape uzate	Cantitate (m ³)	Reziduuri de epurare a gazelor de eșapament	
		Alte deșeuri, care nu fac obiectul Convenției MARPOL	Cantitate (m ³)
		Deșeuri pescuite în mod pasiv	

(1) A se indica denumirea corectă pentru transportul de substanțe nocive lichide.

(2) A se indica denumirea corectă pentru transportul de mărfuri uscate.

ANEXA 4

CATEGORII DE COSTURI ȘI VENITURI NETE LEGATE DE EXPLOATAREA ȘI ADMINISTRAREA INSTALAȚIILOR PORTUARE DE PRELUARE

Costuri directe	Costuri indirecte	Venituri nete
Costurile operaționale directe generate de predarea efectivă a deșeurilor provenite de la nave, inclusiv elementele de cost enumerate mai jos.	Costurile administrative indirecte generate de gestionarea sistemului în port, inclusiv elementele de cost enumerate mai jos.	Încasările nete obținute din sistemele de gestionare a deșeurilor și din finanțările naționale/regionale disponibile, inclusiv elementele de venit enumerate mai jos.
<ul style="list-style-type: none"> — Asigurarea de instalații portuare de preluare, inclusiv containere, cisterne, instrumente de prelucrare, barje, remorci, instalații de preluare a deșeurilor, instalații de tratare. — Concesiunile datorate pentru închirierea sitului, dacă este cazul, sau pentru închirierea echipamentelor necesare pentru exploatarea instalațiilor portuare de preluare. — Exploatarea efectivă a instalațiilor portuare de preluare: colectarea deșeurilor provenite de la nave, transportul de deșeuri de la instalațiile portuare de preluare pentru tratarea finală, întreținerea și curățarea instalațiilor portuare de preluare, costurile cu personalul, inclusiv orele suplimentare, furnizarea de energie electrică, analiza deșeurilor și asigurare. — Pregătirea pentru reutilizarea, reciclarea sau eliminarea deșeurilor provenite de la nave, inclusiv colectarea separată a deșeurilor. — Administrație: facturare, emiterea confirmărilor predării deșeurilor către nave, raportare. 	<ul style="list-style-type: none"> — Elaborarea și aprobarea planului de preluare și gestionare a deșeurilor, inclusiv audituri ale planului respectiv și ale punerii sale în aplicare. — Actualizarea planului de preluare și gestionare a deșeurilor, inclusiv costurile cu forța de muncă și costurile de consultanță, după caz. — Organizarea procedurilor de consultare pentru (re)evaluarea planului de preluare și gestionare a deșeurilor. — Gestionarea notificării și a sistemelor de recuperare a costurilor, inclusiv aplicarea de taxe reduse pentru „navele ecologice”, furnizarea de sisteme informatice la nivelul portului, analiza statistică și costurile aferente cu forța de muncă. — Organizarea de proceduri de achiziții publice pentru asigurarea de instalații portuare de preluare, precum și eliberarea autorizațiilor necesare pentru asigurarea de instalații portuare de preluare. — Comunicarea informațiilor către utilizatorii portuari prin distribuirea de broșuri, semnalizare în port și afișe sau publicarea informațiilor pe site-ul web al portului, precum și transmiterea pe cale electronică a informațiilor, astfel cum se prevede la articolul 5. — Administrarea sistemelor de gestionare a deșeurilor: sistemele de răspundere extinsă a producătorilor, reciclarea, cererea și punerea în aplicare a fondurilor naționale/regionale. — Alte costuri administrative: costurile monitorizării și raportării pe cale electronică a exceptărilor prevăzute la articolul 9. 	<ul style="list-style-type: none"> — Beneficii financiare nete provenind din sistemele de răspundere extinsă a producătorilor. — Alte venituri nete obținute din gestionarea deșeurilor, de exemplu din sistemele de reciclare. — Finanțarea în cadrul Fondului european pentru pescuit și afaceri maritime (FEPAM). — Alte finanțări sau subvenții disponibile pentru porturi pentru gestionarea deșeurilor și pescuit.

ANEXA 5

**CERTIFICAT DE EXCEPTARE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 9 ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CERINȚELE PREVĂZUTE
LA ARTICOLUL 6, ARTICOLUL 7 ALINEATUL (1) ȘI ARTICOLUL 8 DIN DIRECTIVA (UE) 2019/883 ÎN
PORTUL (PORTURILE) [A SE INTRODUCHE NUMELE PORTULUI] DIN [A SE INTRODUCHE STATUL
MEMBRU] ⁽¹⁾**

Numele navei	Numărul sau literele distinctive	Statul de pavilion
[a se introduce numele navei]	[a se introduce numărul OMI]	[a se introduce numele statului de pavilion]

efectuează curse în cadrul unui trafic programat, cu escale frecvente și regulate în următorul (următoarele) port(uri) situat(e) în [a se introduce numele statului membru], în conformitate cu un calendar sau rută prestabilite:

[]

și face escală în aceste porturi cel puțin o dată la două săptămâni:

[]

și a încheiat un acord care asigură plata taxelor și predarea deșeurilor în portul sau de către un terț în portul:

[]

și este, prin urmare, exceptată, în conformitate cu [a se introduce dispoziția relevantă din legislația națională a țării], [de la îndeplinirea cerințelor privind:

- predarea obligatorie a deșeurilor provenite de la nave,
- notificarea prealabilă privind deșeurile și
- plata taxei obligatorii, în următorul (următoarele) port(uri):

Prezentul certificat este valabil până la [a se introduce data], cu excepția cazului în care motivele eliberării certificatului se modifică înainte de această dată.

Locul și data

.....
Nume
Titlu

⁽¹⁾ Se elimină mențiunea inutilă.

DIRECTIVA (UE) 2019/884 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 17 aprilie 2019****de modificare a Deciziei-cadru 2009/315/JAI a Consiliului în ceea ce privește schimbul de informații privind resortisanții țărilor terțe și în ceea ce privește sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) și de înlocuire a Deciziei 2009/316/JAI a Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1) al doilea paragraf litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a oferi cetățenilor săi un spațiu de libertate, securitate și justiție fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor. Obiectivul respectiv ar trebui să se realizeze, printre altele, prin intermediul unor măsuri adecvate de prevenire și combatere a criminalității, inclusiv a criminalității organizate și a terorismului.
- (2) Obiectivul menționat impune ca informațiile privind condamnările pronunțate în statele membre să fie luate în considerare în afara statului membru de condamnare, atât în cadrul unor noi procese penale, astfel cum se prevede în Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului ⁽²⁾, precum și pentru a preveni comiterea de noi infracțiuni.
- (3) Obiectivul menționat presupune schimbul de informații extrase din cazierile judiciare între autoritățile competente ale statelor membre. Schimbul de astfel de informații este organizat și facilitat de normele prevăzute în Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului ⁽³⁾ și de către sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS), instituit în conformitate cu Decizia 2009/316/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (4) Cu toate acestea, cadrul juridic existent al ECRIS nu ia suficient în considerare particularitățile cererilor referitoare la resortisanți ai țărilor terțe. Deși schimbul de informații privind resortisanții țărilor terțe prin intermediul ECRIS este deja posibil, nu există nicio procedură sau mecanism comun al Uniunii care să permită un schimb eficient, rapid și exact.
- (5) În cadrul Uniunii, informațiile privind resortisanții țărilor terțe nu sunt colectate ca în cazul resortisanților statelor membre în statele membre de cetățenie, ci sunt stocate numai în statele membre în care s-au pronunțat condamnările. Prin urmare, situația completă a antecedentelor penale ale unui resortisant al unei țări terțe poate fi stabilită numai dacă se solicită astfel de informații din partea tuturor statelor membre.
- (6) Astfel de „cereri generice” impun o sarcină administrativă disproporționată tuturor statelor membre, inclusiv celor care nu dețin informații privind resortisantul țării terțe în cauză. În practică, această sarcină descurajează statele membre să solicite informații privind resortisanții țărilor terțe de la alte state membre, ceea ce îngreunează în mod serios schimbul de informații între ele, limitând accesul acestora la informații referitoare la cazierile judiciare numai la informațiile stocate în registrul lor național. Prin urmare, crește riscul ca schimbul de informații dintre statele membre să fie ineficient și incomplet.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 12 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

⁽²⁾ Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal (JO L 220, 15.8.2008, p. 32).

⁽³⁾ Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierile judiciare între statele membre (JO L 93, 7.4.2009, p. 23).

⁽⁴⁾ Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a sistemului european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI (JO L 93, 7.4.2009, p. 33).

- (7) Pentru a îmbunătăți situația, Comisia a prezentat o propunere care a dus la adoptarea Regulamentului (UE) 2019/816 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, care stabilește un sistem centralizat la nivelul Uniunii pentru stocarea datelor cu caracter personal ale resortisanților țărilor terțe cu condamnări, care permite determinarea statelor membre care dețin informații privind condamnările anterioare ale acestora (denumit în continuare „ECRIS-TCN”).
- (8) ECRIS-TCN va permite autorității centrale a unui stat membru să afle cu promptitudine și eficient în care alte state membre sunt stocate informații privind cazierul judiciar al unui resortisant al unei țări terțe, astfel încât cadrul existent al ECRIS să poată fi utilizat pentru a solicita informații privind cazierul judiciar de la statele membre respective în conformitate cu Decizia-cadru 2009/315/JAI.
- (9) Schimbul de informații privind condamnările penale este important în orice strategie de combatere a infracționalității și a terorismului. Utilizarea ECRIS la întregul său potențial de către statele membre ar contribui la răspunsul justiției penale la radicalizarea care duce la terorism și la extremism violent.
- (10) Pentru a spori utilitatea informațiilor privind condamnările și privind decăderile din drepturi rezultate din condamnări pentru infracțiuni sexuale împotriva copiilor, Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ a stabilit obligația statelor membre de a lua măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când se recrutează o persoană pentru un post care implică contact direct și periodic cu copiii, informațiile cu privire la existența unor condamnări pentru infracțiuni sexuale împotriva copiilor înscrise în cazierul judiciar sau a unor decăderi din drepturi sunt transmise în conformitate cu procedurile prevăzute în Decizia-cadru 2009/315/JAI. Scopul acestui mecanism este de a asigura faptul că o persoană condamnată pentru infracțiuni sexuale împotriva copiilor nu poate ascunde respectiva condamnare sau decădere din drepturi în scopul desfășurării unei activități profesionale care implică contact direct și constant cu copiii în alt stat membru.
- (11) Prezenta directivă vizează introducerea modificărilor necesare la Decizia-cadru 2009/315/JAI pentru a se permite un schimb eficient de informații cu privire la condamnările resortisanților țărilor terțe prin intermediul ECRIS. Aceasta impune statelor membre să ia măsurile necesare pentru a se asigura că condamnările sunt însoțite de informații referitoare la cetățenia sau cetățeniile persoanei condamnate, în măsura în care statele membre dispun de astfel de informații. Prin directivă se reglementează totodată procedurile de răspuns la cererile de informații, se asigură faptul că un extras de cazier judiciar solicitat de către un resortisant al unei țări terțe este completat cu informații din alte state membre și se efectuează modificările tehnice necesare în vederea bunei funcționări a sistemului de schimb de informații.
- (12) Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾ ar trebui să se aplice prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale competente în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau în scopul executării sancțiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al preîntâmpinării acestora. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾ ar trebui să se aplice prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale în cazurile în care o astfel de prelucrare nu intră sub incidența Directivei (UE) 2016/680.
- (13) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2009/315/JAI, principiile Deciziei 2009/316/JAI ar trebui să fie incluse în decizia-cadru respectivă, iar Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾.

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2019/816 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 de stabilire a unui sistem centralizat pentru determinarea statelor membre care dețin informații privind condamnările resortisanților țărilor terțe și ale apatrizilor (ECRIS-TCN), destinat să completeze sistemul european de informații cu privire la cazierul judiciar și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1726 (JO L 135, 22.5.2019, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (14) Infrastructura comună de comunicații utilizată pentru schimbul de informații privind cazierul judiciar ar trebui să fie serviciile transeuropene securizate de telematică între administrații (sTESTA) sau orice nouă versiune a acestora sau orice altă rețea securizată.
- (15) Fără a aduce atingere posibilității de utilizare a programelor financiare ale Uniunii în conformitate cu normele aplicabile, fiecare stat membru ar trebui să suporte propriile costuri rezultate din punerea în aplicare, administrarea, utilizarea și întreținerea propriei baze de date privind cazierul judiciar, precum și din efectuarea, administrarea, utilizarea și întreținerea modificărilor tehnice necesare pentru a putea folosi ECRIS.
- (16) Prezenta directivă respectă drepturile și libertățile fundamentale recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la căi de atac judiciare și administrative, principiul egalității în fața legii, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și interdicerea generală a discriminării. Prezenta directivă ar trebui să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (17) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume acela de a permite un schimb rapid și eficient de informații precise cu privire la cazierul judiciar ale resortisanților țărilor terțe, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, prin instituirea unor norme comune, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (18) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (19) În conformitate cu articolele 1 și 2 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (20) În conformitate cu articolul 3 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21, Regatul Unit și-a notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentei directive.
- (21) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁰⁾ și a emis un aviz la 13 aprilie 2016⁽¹¹⁾.
- (22) Prin urmare, Decizia-cadru 2009/315/JAI ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Deciziei-cadru 2009/315/JAI

Decizia-cadru 2009/315/JAI se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Obiect

Prezenta decizie-cadru:

- (a) definește condițiile în care statul membru de condamnare comunică altor state membre informații privind condamnările;

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽¹¹⁾ JO C 186, 25.5.2016, p. 7.

- (b) definește obligațiile statului de condamnare și ale statului membru de cetățenie al persoanei condamnate (denumit în continuare «statul membru de cetățenie») și precizează metodele care trebuie urmate atunci când se răspunde cererilor de informații extrase din cazierul judiciar;
- (c) stabilește un sistem informatic descentralizat pentru schimbul de informații privind condamnările, întemeiat pe bazele de date privind cazierul judiciar din fiecare stat membru, denumit sistemul european de informații cu privire la cazierul judiciar (ECRIS).”

2. La articolul 2 se adaugă următoarele dispoziții:

- „(d) «stat membru de condamnare» înseamnă statul membru în care se pronunță o condamnare;
- (e) «resortisant al unei țări terțe» înseamnă o persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE, sau care este un apatrid sau o persoană a cărei cetățenie este necunoscută;
- (f) «date dactiloscopice» înseamnă datele privind impresiunile în plan și cele prelevate prin apăsarea degetului de la un capăt al unghiei la celălalt ale amprentelor digitale ale fiecărui deget al unei persoane;
- (g) «imagine facială» înseamnă o imagine digitală a feței unei persoane;
- (h) «aplicația de referință a ECRIS» înseamnă programul informatic dezvoltat de Comisie și pus la dispoziția statelor membre pentru schimbul de informații privind cazierul judiciar prin intermediul ECRIS.”

3. La articolul 4, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru de condamnare ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că, dacă persoana condamnată este resortisant al unui alt stat membru sau al unei țări terțe, condamnările pronunțate pe teritoriul său sunt însoțite de informații referitoare la cetățenia sau cetățeniile persoanei respective. În cazul în care cetățenia persoanei condamnate este necunoscută sau aceasta este un apatrid, cazierul judiciar trebuie să reflecte acest lucru.”

4. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care un resortisant al unui stat membru solicită informații privind propriul cazier judiciar autorității centrale a unui alt stat membru, autoritatea centrală respectivă transmite o cerere de informații și de date conexe care să fie extrase din cazierul judiciar către autoritatea centrală a statului membru de cetățenie al persoanei respective și include informațiile și datele respective în extrasul care urmează a fi eliberat persoanei în cauză.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) În cazul în care un resortisant al unei țări terțe solicită autorității centrale a unui stat membru informații referitoare la propriul cazier judiciar, autoritatea centrală respectivă transmite numai autorităților centrale ale statelor membre care dețin informații cu privire la cazierul judiciar al persoanei respective o cerere de informații și de date conexe care să fie extrase din cazierul judiciar și include informațiile și datele respective în extrasul care urmează a fi eliberat persoanei în cauză.”

5. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În cazul în care autorității centrale a unui stat membru, altul decât statul membru de cetățenie, i se solicită, în temeiul articolului 6, informații extrase din cazierul judiciar privind condamnările pronunțate împotriva unui resortisant al unui stat membru, statul membru solicitat transmite aceste informații în aceleași condiții ca cele prevăzute la articolul 13 din Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(4a) În cazul în care informațiile extrase din cazierul judiciar privind condamnările pronunțate împotriva unui resortisant al unei țări terțe sunt solicitate în temeiul articolului 6 în scopul unui proces penal, statul membru solicitat transmite informații cu privire la toate condamnările care au fost pronunțate în statul membru solicitat și înscrise în cazierul judiciar, precum și cu privire la toate condamnările care au fost pronunțate în țări terțe și care, ulterior, au fost transmise acestuia și înscrise în cazierul judiciar.

În cazul în care aceste informații sunt solicitate în orice alt scop în afară de cel al unui proces penal, se aplică în mod corespunzător alineatul (2) de la prezentul articol.”

6. La articolul 8, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Răspunsurile la cererea menționată la articolul 6 alineatele (2), (3) și (3a) se transmit în termen de douăzeci de zile lucrătoare de la data la care a fost primită cererea.”

7. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), cuvintele „articolului 7 alineatele (1) și (4)” se înlocuiesc cu „articolului 7 alineatele (1), (4) și (4a)”;

(b) la alineatul (2), cuvintele „articolului 7 alineatele (2) și (4)” se înlocuiesc cu „articolului 7 alineatele (2), (4) și (4a)”;

(c) la alineatul (3), cuvintele „articolului 7 alineatele (1), (2) și (4)” se înlocuiesc cu „articolului 7 alineatele (1), (2), (4) și (4a)”.

8. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) primul paragraf litera (c) se adaugă următorul punct:

„(iv) imaginea facială.”;

(b) alineatele (3)-(7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Autoritățile centrale ale statelor membre transmit pe cale electronică, utilizând ECRIS și un format standardizat în conformitate cu standardele care urmează să fie prevăzute în actele de punere în aplicare, următoarele informații:

(a) informațiile menționate la articolul 4;

(b) cererile menționate la articolul 6;

(c) răspunsurile menționate la articolul 7; și

(d) alte informații relevante.

(4) În cazul în care nu este posibilă transmiterea în modalitatea menționată la alineatul (3), autoritățile centrale ale statelor membre transmit toate informațiile menționate la alineatul (3) prin orice mijloc care asigură posibilitatea consemnării în scris a informațiilor respective și în condiții care să permită autorității centrale a statului membru destinat să stabilească autenticitatea informațiilor, luând în considerare securitatea transmiterii.

În cazul în care modalitatea de transmitere menționată la alineatul (3) nu este disponibilă pe o perioadă mai extinsă, statul membru vizat informează celelalte state membre și Comisia cu privire la acest lucru.

(5) Fiecare stat membru efectuează modificările tehnice necesare pentru a putea utiliza formatul standardizat, pentru a transmite pe cale electronică toate informațiile menționate la alineatul (3) altor state membre prin intermediul ECRIS. Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la data de la care vor putea efectua asemenea transmiteri.”

9. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 11a

Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS)

(1) În scopul schimbului de informații extrase din cazierile judiciare în conformitate cu prezenta decizie-cadru pe cale electronică, se stabilește un sistem informatic descentralizat, întemeiat pe bazele de date privind cazierile judiciare din fiecare stat membru, denumit sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS). Acesta este alcătuit din următoarele elemente:

- (a) aplicația de referință a ECRIS;
- (b) o infrastructură comună de comunicații între autoritățile centrale, care asigură o rețea criptată.

Pentru a se asigura confidențialitatea și integritatea informațiilor privind cazierile judiciare transmise altor state membre, se recurge la măsuri tehnice și organizatorice adecvate, ținându-se seama de stadiul actual al tehnologiei, de costurile de punere în aplicare și de riscurile prezentate de prelucrarea informațiilor.

- (2) Toate datele din cazierile judiciare se stochează exclusiv în baze de date gestionate de statele membre.
- (3) Autoritățile centrale ale statelor membre nu au acces direct la bazele de date privind cazierile judiciare ale altor state membre.
- (4) Aplicația de referință a ECRIS și bazele de date care stochează, trimit și primesc informații extrase din cazierile judiciare funcționează sub responsabilitatea statului membru în cauză. Agenția Uniunii Europene pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (eu-LISA) înființată prin Regulamentul (UE) 2018/1726 al Parlamentului European și al Consiliului (*) sprijină statele membre în conformitate cu atribuțiile sale, astfel cum sunt prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/816 al Parlamentului European și al Consiliului (**).
- (5) Infrastructura comună de comunicații funcționează sub responsabilitatea Comisiei. Aceasta îndeplinește cerințele de securitate necesare și răspunde în totalitate necesităților ECRIS.
- (6) eu-LISA furnizează, dezvoltă în continuare și întreține aplicația de referință a ECRIS.
- (7) Fiecare stat membru suportă propriile costuri care rezultă din punerea în aplicare, administrarea, utilizarea și întreținerea propriei baze de date privind cazierile judiciare și din instalarea și utilizarea aplicației de referință a ECRIS.

Comisia suportă costurile care rezultă din punerea în aplicare, administrarea, utilizarea, întreținerea și dezvoltarea ulterioară a infrastructurii comune de comunicații.

(8) Statele membre care utilizează software-ul lor național de implementare a ECRIS în conformitate cu articolul 4 alineatele (4)-(8) din Regulamentul (UE) 2019/816 pot continua să utilizeze software-ul respectiv în locul aplicației de referință a ECRIS, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute la alineatele menționate.

Articolul 11b

Acte de punere în aplicare

- (1) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia stabilește următoarele elemente:
 - (a) formatul standardizat menționat la articolul 11 alineatul (3), inclusiv în ceea ce privește informațiile privind infracțiunea care stă la baza condamnării și informațiile privind conținutul condamnării;
 - (b) normele privind punerea în aplicare la nivel tehnic a ECRIS și schimbul de date dactiloscopice;

- (c) orice altă modalitate tehnică de organizare și de facilitare a schimburilor de informații privind condamnările între autoritățile centrale ale statelor membre, inclusiv:
- (i) modalitățile de facilitare a înțelegerii și a traducerii automate a informațiilor transmise;
 - (ii) modalitățile prin care se poate efectua schimbul electronic de informații, în special în ceea ce privește specificațiile tehnice care urmează să fie folosite și, dacă este necesar, procedurile de schimb aplicabile.
- (2) Actele de punere în aplicare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 12a alineatul (2).

(*) Regulamentul (UE) 2018/1726 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatică la Scară Lărgă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (eu-LISA) și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006 și a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului, precum și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 (JO L 295, 21.11.2018, p. 99).

(**) Regulamentul (UE) 2019/816 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 de stabilire a unui sistem centralizat pentru determinarea statelor membre care dețin informații privind condamnările resortisanților țărilor terțe și ale apatrizilor (ECRIS-TCN), destinat să completeze sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1726 (JO L 135, 22.5.2019, p. 1)."

10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 12a

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.”

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 13a

Rapoartele întocmite de Comisie și revizuirea

- (1) Până la 29 iunie 2023, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru. În raport se evaluează în ce grad statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru, inclusiv în ceea ce privește punerea sa în aplicare la nivel tehnic.
- (2) Raportul este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative relevante.
- (3) Comisia publică periodic un raport privind schimbul de informații extrase din cazierile judiciare efectuat prin intermediul ECRIS și privind utilizarea ECRIS-TCN, pe baza, în special, a statisticilor comunicate de eu-LISA și de statele membre în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/816. Raportul se publică pentru prima dată la un an de la prezentarea raportului menționat la alineatul (1).
- (4) Raportul Comisiei menționat la alineatul (3) se referă în special la nivelul schimbului de informații dintre statele membre, inclusiv cel referitor la resortisanți ai unor țări terțe, precum și la scopul cererilor și numărul acestora, inclusiv cererile adresate în alte scopuri decât procesul penal, cum ar fi verificările antecedentelor și cererile de informații cu privire la propriile cazier judiciare adresate de persoanele în cauză.”

*Articolul 2***Înlocuirea Deciziei 2009/316/JAI a Consiliului**

Decizia 2009/316/JAI se înlocuiește în ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, fără a se aduce atingere obligațiilor care revin respectivelor state membre cu privire la termenul de transpunere a deciziei menționate.

*Articolul 3***Transpunere**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 28 iunie 2022. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că trimiterile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la decizia înlocuită prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri și de formulare a acestei mențiuni.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Statele membre efectuează modificările tehnice menționate la articolul 11 alineatul (5) din Decizia-cadru 2009/315/JAI, astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă, până la 28 iunie 2022.

*Articolul 4***Intrarea în vigoare și aplicarea**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 2 se aplică de la 28 iunie 2022.

*Articolul 5***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO